Radu GHEO

colecția Cyborg

FAIRIA

SERIE NOUĂ

Editura PYGMALION
Ploiești, 2003

COLECȚIA yborg

Fairia

RADU GHEO

Coperta: Walter Riess

RADU GHEO - Faìria

copyright© 2002 - Editura Pygmalion Ploieşti -
pentru ediţiile în limba română
pentru grafica colecţiei şi a coperţii

RADU GHEO

FAIRIA

EDITURA PYGMALION PLOIEŞTI
-2002-

Prefață la *FAIRIA - O LUME ÎNDEPĂRTATĂ*

Et in Fairia ego!

- de O. NIMIGEAN -

Ești necăjit. („*Sînt necăjit.*") Ți-au dat teme. Ți-au dat lecturi obligatorii. („*Mi-au dat de scris. Vor să mă oblige să le lustruiesc pantofii.*") Ai chef să faci tumbe, să scoți limba, să te joci. („*Îmi vine să las totul și să plec într-un loc fără oameni.*") Se apropie examenul de capacitate, bate la ușă la bacalaureatul, te înconjură adulții. („*M-au înconjurat adulții, scîrțîind din mecanisme.*") Nu se mai poate așa! („*Ai dreptate, nu se mai poate așa!*")

Hai să ne întîlnim, hai să fugim, hai să-i păcălim!

Hai – crede-mă, n-o să-ți pară rău! – să-l luăm pe Gheo cu noi, să ne spună poveşti! Uite, îl rugăm, pentru început, să ne conducă prin cartea pe care tocmai o ținem în mînă. Eu am mai fost de cîteva ori pe-aici, m-am împrietenit cu mulți dintre eroi, cunosc vadurile, scurtăturile, oazele, mi-am bucurat imaginația cu peisaje și întîmplări, am navigat în virtualitatea colorată a ***Fairiei.*** Vino! Povestea ne minte mai puțin – și dacă nu ne minte deloc? – decît naşparleții ruginiți gata să ne vîre pe gît adevărurile lor. Vino! Pe tine te va păstra proaspăt. Mie îmi va reaminti.

Îmi va reaminti – luminoasă nostalgie – gustul candorii. Pentru că povestea lui Gheo e o poveste pentru copii. Ca tine. Ca mine. Ca Brâncuși. Iată, mă redescopăr pregătit să mă mir. Să fiu răpit. Precum în după-amiezele de la Ilva, cînd tata mă chema, tot mai răstit, să-l ajut la treaba lui de tîmplar, iar eu nu mă dezlipeam de Mowgli, de Baloo, de

Bagheera. Sau de promisiunile călătoriilor extraordinare, ba în balon, ba spre centrul Pământului, ba de la Pământ la Lună, ba în echipajul lui Dick Sand. Resimt febrilitatea cu care, de-a poticnitelea, dar fascinat, răsfoiam paginile a șase *„Pif"*-uri miraculos rătăcite într-o casă de țară. Nu Pif și Hércule mă atrăgeau, ci paleoeroul bălai Rahan. Lasă-mă să mă mai cufund! Recunosc, mi-a plăcut la nebunie Alexandre Dumas (și nici pînă astăzi n-am găsit curajul de a citi ***Vicontele de Bragélonne,*** în care, auzisem, muşchetarii mor). Am devorat cărțile cu Pardaillan. M-a zăpăcit ***Gulliver***-ul din *„B.P.T."*, dăruit, la Botoșani, de ziua mea – împlineam zece ani! – de naşa Ileana. Pitici, uriași, ciudații din Laputa, caii înțelepți: n-am sesizat atunci urmă de satiră și de sarcasm, ci doar – cum îi recomanda Breton cititorului de poezie suprarealistă – pitici, uriași, ciudați, cai înțelepți. Naivitatea exemplară – pentru că nefățarnică – a lecturii literale!

Cînd m-am întîlnit cu Gargantua și Pantagruel? Limba *„întoarsă"* a unui personaj din ***Fairia*** lui Radu Pavel Gheo m-a dus, nu știu de ce, cu gîndul la *„cuvintele dezghețate"* auzite de Pantagruel după ce părăsise Insula Papatiflilor. Dar și la strigătul *„Tekeli-li!"*, scos de oameni și păsări în inegalabilul final *albedo* al aventurilor lui Gordon Pym. După cum călătoria siderală a *„Skylark"*-ului m-a îndemnat să alcătuiesc un altfel de catalog al corăbiilor, în care arca biblică și corabia lui Ulise străbat aceleași mări nesfîrșite din mintea noastră, ca și velierul beat ori corabia lui Sebastian, baleniera *„Pequod"* a căpitanului Ahab ori flotila sublim păcălită a lui Cristofor Columb, *„Speranța"* lui Anton Lupan

şi mereu călătoarele *„Voyagers"*, ca să nu mai vorbesc de *„Enterprise"* – ultima, deocamdată, arcă a imaginarului.

Povestea cere poveste. Povestea amestecă poveşti. Intersectează lumi şi cărţi. Ne obligă să lărgim (pînă la inconsistenţă? pînă la o altă consistenţă?) limitele realului. *„Poveşti sînt toate în lumea asta, Harietă!"*, îi scria, obosit, Eminescu surorii sale. Poveşti care, totuşi, salvează viaţa Şeherezadei, adună, ca în romanul lui Llosa, tribul la un loc, împiedecîndu-l să se destrame, ascund – spun unii – sîmburele înţelepciunii. Iar dacă nu-l ascund, rămîn, cel puţin (iar asta nu e puţin!), o frumoasă zăbavă.

Ţinut locului nu de vreo vocaţie sedentară, ci, vorba cuiva, de *„năcaz şi sărăcie"*, de ce m-aş opune invitaţiei la voiaj? ***Fairia*** îmi redă memoria lecturii fericite. Printre personaje de basm – unele înduioşător de simplуţe, ca în *B.D.*-uri – şi peripeţii *„care mai de care"*, iată-mă regăsind o greu definibilă stare de graţie. Ca şi atunci cînd am citit ***Micul Prinţ***? Sau ***Poveste fără sfîrşit***? Sau, într-un fel, ***Un yankeu la curtea regelui Arthur***? Gheo – cu siguranţă, el însuşi un om de mare puritate şi candoare – se joacă atît de convins de-a povestea, încît aceasta capătă aura poetică a gratuităţii înşelătoare.

Aventurile – pe care nu ţi le povestesc – simpăticuţe şi nepretenţioase din primele pagini alunecă (încet, dar sigur) spre întîmplarea cu tîlc, scoasă din previzibilul fantasticului. Explorarea devine, cu discreţie, parcurs iniţiatic, transformarea – transfigurare, moartea – mîntuire într-o altă lume.

RADU PAVEL GHEO

- Alinei, care a pus o vorbă bună pentru centaur -

FAIRIA — o lume îndepărtată

"Aş vrea să ştiu... ce se petrece de fapt într-o carte cît timp stă închisă. Probabil că nu există decît literele tipărite pe hîrtie, dar totuşi — ceva tot trebuie să se petreacă, fiindcă atunci cînd o deschid găsesc acolo o întreagă poveste. Apar personaje pe care eu nu le cunosc, fel de fel de aventuri, şi isprăvi, şi lupte — uneori au loc furtuni pe mare sau ajungi în ţări şi oraşe străine. Toate acestea le găseşti într-un anumit fel în carte. Trebuie s-o citeşti ca să le trăieşti pe toate, asta-i limpede. În carte însă toate se găsesc dinainte. Aş vrea să ştiu în ce fel..."

(Michael Ende - *Povestea fără sfîrşit*)

Ceea ce vă voi povesti acum

s-a petrecut în vremurile de demult, cînd pe Pămînt se ştergeau lent urmele lăsate de oameni, la sute de ani după ce ploile de foc pîrjoliseră ţinuturile înverzite şi aproape toate izvoarele secaseră. Pe atunci lumea abia începuse să înflorească din nou: apele se curăţaseră şi curgeau tot mai năvalnice, regăsindu-şi vechile albii, iar pădurile prindeau

iarăși să freamăte de jocul și alergătura animalelor, mai puține însă ca în vremurile de odinioară. Unele au rămas amintiri ale unor vremuri de basm. Multe erau schimbate, dar nu se mai putea face nimic. Urșii și iepurii au dispărut pentru totdeauna, potîrnichile, bufnițele și sute de alte soiuri de păsări au supraviețuit doar în înregistrările holo din Lumea Veche, iar tigrii vărgați și elefanții, făpturile acelea masive și blînde, cu colți mari, albi, nu au mai fost zărite niciodată în deșerturile de nisip sau de gheață, mai întinse decît toate lumile orbitale puse una lîngă alta. De fapt cele spuse mai înainte nici nu contează prea mult, fiindcă întîmplările pe care le veți auzi acum nu se vor petrece pe Pămînt, ci cu totul altundeva, într-o lume foarte, foarte îndepărtată.

* * * * *

Soarele începea să coboare alene spre apus, roșu și rotund ca o bilă de fier încins rostogolită pe dealul pîrjolit ce se vedea în zare. Cei doi bărbați adăpostiți pînă atunci sub un umbrar de pînză aspră, mînjit de funinginea purtată din cine știe ce ținuturi și ars de ploile acide, s-au ridicat de pe băncuța pe care stătuseră o vreme și au intrat într-o clădire din piatră moale, albă, ciuruită și ea de ploi. Unul dintre ei, cel mai tînăr, era înalt, cu fața îmbujorată, și nu știa ce înseamnă să fii bolnav. Deși blond cu pielea albă, nu arăta nici un semn cum că potopul de foc din ceruri l-ar fi făcut să sufere în vreun fel, deși —dacă ar fi să-l credem pe cuvînt— în prospecțiunile sale se plimbase prin tot felul de locuri. Parcă ar fi purtat tot timpul o pavăză împotriva soarelui arzător, a cărui dogoare de săptămîni întregi nu o mai

îmblînzise nici un nor de ploaie. Celălalt, stăpînul acelor locuri unde deocamdată nu voia să mai trăiască nimeni, era un bătrîn la fel de înalt, însă uscat şi vînos, cu pielea maronie şi părul alb. Riduri adînci, întunecate, îi brăzdau faţa şi pielea gîtului. Uşor aplecat de spate, obişnuia şi acum să se ferească de toate pragurile de sus ale uşilor.

—Şi cum s-a întîmplat că aţi renunţat la cariera de astronaut? Eu m-am gîndit întotdeauna cît de minunat trebuie să fie să explorezi alte lumi, să

treci prin infernul acid al atmosferei de pe planeta a treia a stelei Lucille, unde cinci David Eugen se degradaseră iremediabil şi lui însuşi îi fusese afectat blocul motor, sau să îţi simţi creierul electronic trepidînd sub vibraţiile undelor gamma în centura de radiaţii a stelelor neutronice, asta nu fiindcă roboţii s-ar fi temut de moarte — cine ar fi riscat să le programeze astfel de sentimente? —, ci pentru că neliniştea deconectării definitive afecta toate mecanismele înzestrate cu un rudiment de inteligenţă (unii ar zice că de fapt e cam acelaşi lucru).

—O să-ţi povestesc, chiar am chef s-o fac. Numai să ne aşezăm comod undeva, soarele de astăzi m-a obosit destul

şi n-ar strica nici o gură de ţuică, aşa, ca să mai înviorăm atmosfera, astăzi se anunţa aceeaşi plictiseală ca şi ieri, alaltăieri, ca şi acum un an,

doi, cinci, noroc cu prospectorul ăsta de pe orbită, nici nu-ți vine să crezi că îi mai interesează Pământul după ce au plecat cu cățel, cu purcel, acolo sus, nici eu n-am ştiut cît de bine poate fi într-o lume normală, mă întreb dacă aş fi aflat vreodată, de nu ar fi fost Fairia, şi cred că numai din cauza singurătății

bătrînul sfrijit şi ars de soare era fericit că are cu cine schimba o vorbă. Nu-l interesau prea mult nici scopurile interlocutorului său şi nici noutățile din lumea orbitală. Le putea afla şi singur. Dar pentru un om singurătatea e o poveste monotonă şi apăsătoare. Nu-i păsa că David Eugen, cum se prezentase străinul voinic şi bronzat —ce nume banal, de manechin!—, venise să evalueze resursele ignorate de pe planeta-mamă, părăsită de atîtea secole, nici că acesta abia aştepta să anunțe

Misiune declanşată. Primul contact realizat de 2 ore, 16 minute. Subiectul dispus să comunice. Menţin contactul cu baza pe aceeaşi frecvență. Confirmați.

sau că aşa-zisul prospector emitea permanent şi făcea cunoscut fiecare cuvînt, fiecare gest, al său şi al bătrînului din fața lui, căruia —în timp ce transmitea imagini din locuința unde îl invitase bătrînul— îi reevalua statutul şi poziția,

Ronnie Peterschneitt, 82 de ani, 185 cm, ochi negri, păr lung (aproximativ 40 cm), alb, identificare anatomică şi

vocală completă (*urmează transmiterea din diferite unghiuri a figurii bătrînului, imaginea mărită a globului ocular, a amprentelor ambelor palme etc.*) ..., stare fizică bună. Palmele ambelor mîini au exfolieri şi ţesuturi cornoase extinse, pricinuite de mînuirea unor obiecte grele. Pigmentare pronunţată a pielii, probabil din cauza expunerilor prelungite la soare. Uşoară aritmie cardiacă. Reacţii psiho-somatice în limitele normalului, conform testelor Ullman-Pfleischer, după cum urmează...

timp în care senzorii androidului analizau în continuare, conform programului implantat celor din generaţia lui, structura zidului nezugrăvit, a obiectelor care umpleau încăperea îngustă în care se opriseră, rotunjimile fotoliului din lemn maroniu, greu, acoperit cu o pînză groasă şi căptuşit cu puf. Androizii din seria David Eugen fuseseră folosiţi cu succes atît în explorarea spaţiilor periculoase pentru om, cît şi în primele luări de contact cu trei civilizaţii nepămîntene. Cel de faţă însă primise acum o misiune mult mai banală.

Varianta 1: subiectul nu cunoaşte importanţa reală a informaţiilor despre planeta TS-2, denumită generic Fairia;

Varianta 2: subiectul simte necesitatea comunicării interumane mai mult decît obligaţia (nejustificată şi antisocială) de a ascunde informaţii

utile pentru umanitate;

Varianta 3: subiectul este conştient de

—Poate vrei ceva de băut. Am de toate. Nu mi-ai spus cum ți-a plăcut mîncarea mea. Bună, aşa-i? M-am obişnuit să gătesc din resursele de aici, deşi fraierii voştri îmi tot trimit containere cu hrană conservată. Se tem să nu mor de foame, iar eu nici nu m-am atins de ele. Pe orbită... îmi amintesc că totul era cam fără gust acolo sus. Cam insipid. Sau poate că aşa mi se pare acum, a trecut atîta timp... Dar nu mai sînt curios. Hei, Tim!

Uşa de lemn se deschide. Intră o creatură rectangulară. Identificare: robot primitiv, seria W, model 2395, adaptat pentru lucrări agricole pe sateliții amenajați. Modificat. Aduce o tavă de plastic. Pe ea stau în echilibru pahare de sticlă fasonată şi un recipient din acelaşi material. Umple paharele. Tava cu paharele stă pe măsuța de lemn din dreapta mea. Recipientul conține un lichid gălbui, puternic alcoolizat, produs dintr-un soi local de mere neoptimizate, probabil prin macerare. Procentaj ridicat de impurități, tehnologie de fabricație extrem de primitivă.

—Ți-am spus că am fost astronaut. Şi încă unul bun. M-a ținut destulă vreme. Ei da, cu asta m-am ocupat. Aş mai

fi făcut-o încă mulți ani dacă nu era întîmplarea cu *Skylark*. Asta s-a întîmplat acum 50 de ani. La naiba, eu eram făcut pentru meseria asta. Ştii, dacă pofta asta a mea de a mă întinde la poveşti o să te plictisească, spune-mi. Înțelegi şi tu că de aproape 15 de ani n-am mai avut cu cine să stau de vorbă aşa, mai aşezat... Pe aici nu se întîmplă nimic interesant. Ai văzut. Stai şi tu cu un boşorog care nu o mai duce prea mult şi-i asculți braşoavele. Oricum mîine-poimîine te întorci la tine, acolo sus, şi uiți. Da'-mi faci şi mie o plăcere. Îmi amintesc de vremurile mele bune.

Încep transmiterea informațiilor de comparat. Repet: încep transmiterea informațiilor cerute, pentru comparație. Subiectul îşi deplasează brațul drept spre unul din paharele de sticlă, umplute cu lichidul alcoolizat.

—Hai, gustă ceva adevărat, nu te sfii! L-am făcut cu mîna mea. Noroc!

Subiectul ridică brațul. Toarnă conținutul recipientului în cavitatea bucală. Înghite lichidul. Îl imit.

—... chiar dacă mi-ar fi dat voie. Nu ştiu. După povestea de pe Fairia...

Misiunea "Fairia", înregistrare DE-792, data afişată pe ecran. Emisie şi înregistrare. Atenție! Acest material se transmite direct la centrul ExSpa de pe Geea. Materialul este obținut de DE-792 pe Terra, la domiciliul lui Ronnie

Peterschneitt, şi se va păstra sub menţiunea "Strict secret", conform normelor ExSpa, cod militar 17, secţiunea 34 Iia-f.
index 01

—Era al doilea zbor pe care îl comandam. Îmi plăcea, ți-am spus. Mi-au dat o navă nou-nouță, *Skylark*, cu tot felul de îmbunătățiri. Singura problemă, care pe atunci încă nu se rezolvase, era că, după saltul hiperspațial, nu mai aveam nici un contact cu baza. Dar părea o misiune de explorare obişnuită, ca şi cele dinainte. Eram zece oameni la bord. Făcusem primul salt în spațiul intergalactic, apoi trecusem poarta în quadratul potrivit, a urmat al doilea salt, cînd ne-am apropiat de steaua spre care țînteam şi apoi, după încă un salt, mai micuț, am intrat liniştiți în sistemul ei. Am găsit trei planete, aşa cum ne aşteptam. Pe noi ne interesa a doua, TS-2, singura de tipul Pământului. Cei de la ExSpa presupuneau că ar fi colonizabilă, iar datele pe care le-am strîns imediat după ce ne-am plasat pe orbită confirmau: planeta avea o atmosferă cu oxigen şi azot în proporții asemănătoare celor de pe Pământ, viață vegetală serioasă, probabil şi viață animală, oricum un ecosistem în toată regula, pe bază de carbon şi toate astea. Ştiam cum devine cazul, mai întîlnisem aşa ceva pe Epsilon-7. În expediția aceea doctorul Sandrelli, care fusese numit medic şi pe *Skylark*, era gata să moară strivit de inelele unui mamifer reptiliform. Ce om! După ce îl smulsesem dintre inelele încordate ale bestiei, tăindu-le cu grijă, că fiara nu voia să-şi lase prada, ce crezi c-a făcut? S-a

apucat să anestezieze animalul, apoi i-a cusut la loc fiecare muşchiuleţ şi capăt de piele. Probabil bestia se mai tîrăşte şi acum prin pădurile de pe Epsilon. Dar asta-i altă poveste.

Pe planeta la care ajunsesem nu aveam altă treabă decît să strîngem informaţii cît mai precise. Muncă de rutină, bănuiam că în trei-patru zile urma să se termine totul fără probleme. Dacă am fi ştiut... Uite, acum ideea mi se pare caraghioasă, dar atunci chiar aşa le-am spus oamenilor mei. Mai întîi am cules informaţii de la distanţă, conform regulamentului, după care ne-am apropiat. Voiam să vedem cam la ce ne puteam aştepta. În momentul acela ne-am dat seama că nava o luase razna. Nu se putea stabiliza pe orbită. Şi intrasem în sfera de atracţie a planetei.

Asta însemna prăbuşirea.

Ţin minte că eu unul mă speriasem zdravăn: începuserăm să deviem înspre ecuator şi, cine ştie din ce pricină, *Skylark* nu mai răspundea la comenzi. Eram convins că se întîmplase ceva cu motoarele sau că pilotul făcuse o manevră greşită. Nu prea aveam eu încredere în tinerelul pe care ni-l dăduseră în echipaj. Ieşise la prima lui misiune în afara sistemului nostru. Un absolvent strălucit al şcolii de pilotaj. Cunoşteam marfa: unul din ăia care îţi spun pe de rost o carte tehnică, iar la un fir dezlipit se uită ca mîţa în calendar. Numai că pînă atunci totul funcţionase perfect, iar pe pilot îl seconda Devi Salla, pe care îl ştiam de o viaţă: ne salvaserăm reciproc pielea de vreo două ori. Era cel mai vechi din echipaj, apucase şi expediţia *Tempest*, ştii, prima ieşire în spaţiul intergalactic.

Totuşi *Skylark* începuse să se prăbuşească, atrasă de planetă, de parcă ne agățase o forță necunoscută. Am turat motoarele la maximum. Inutil. Eu am decis să încercăm chiar un salt spațial. Probabil ne-am fi sinucis, dar mă tem că intrasem în panică. Nu aveam stofă de comandant. Tot bătrînul Devi Salla m-a oprit. Ei, mă crezi sau nu, dar pînă la urmă n-am reuşit să ne smulgem. Deveniserăm prizonierii planetei şi cădeam tot mai repede. Întîi am crezut că am dat peste o civilizație mult mai avansată decît a noastră, dar atunci de ce nu detectasem nici o urmă de activitate
index 02
industrială şi nu găseam măcar o rețea de comunicații?

Pînă la urmă, cu destul noroc, am izbutit să aplanetizăm, cam zdruncinat, pe un platou. Ne-am pus costumele spațiale şi am țîşnit afară, fiindcă generatorul de plasmă dădea semne că ar vrea să explodeze. Indicatorul său trecuse pe roşu încă din timpul coborîrii forțate pe planetă. Am avut noroc: pînă la urmă *Skylark* n-a explodat. Dar nici n-a mai vrut să se urnească din loc. Mecanicul, Giovanni, un mulatru înalt —țin minte că avea o eşarfă roşie la gît, nu uita de ea nici atunci cînd îşi punea costumul spațial, zicea că-i poartă noroc—, Giovanni ăsta a cotrobăit în spatele panourilor de la camera motoarelor şi ne-a zis că exact motoarele sînt terci, deşi el nu pricepe de ce. Pur şi simplu aşa stăteau lucrurile. Închipuieşte-ți cum ne-am simțit. Nu puteam spera decît să supraviețuim pînă la sosirea unei misiuni de salvare. Sau să avem bafta chioară să se alarmeze cineva, fiindcă nu mai puteam lua legătura cu nimeni. Cred

că asta ar fi trebuit să rezolve oamenii înainte să se apuce să colinde prin toate colțurile Universului.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să scot baliza de semnalizare de la bordul navei şi s-o instalez acolo, pe platou. Părea un loc bun. Am izolat-o, să nu ajungă la ea cine ştie ce creaturi, apoi m-am întors, încercînd să găsesc o soluție de supraviețuire. Nu puteam să mă obişnuiesc cu ideea că naufragiasem, că tocmai eu avusesem ghinionul de a rămîne prizonier pe o planetă la mii de ani-lumină de Terra, dar aşa stăteau lucrurile. Timp de cinci ani rămîneam la mîna norocului: singura noastră şansă ar fi fost ca vreo navă mai apropiată de traseul pe care ne angajasem să prindă semnalul balizei... O şansă la un milion. Ce-i mai înjuram pe cei care pregătiseră *Skylark*-ul de zbor! Ştii cîte nave au fost găsite după bipuitul balizei?

Subiectul cere confirmarea menținerii contactului.

—Nu ştiu.

—Maxim douăzeci! Din aproape o sută de nave dispărute. Dar nici un om viu. Nici un supraviețuitor. Pentru astronauți salvarea vine întotdeauna prea tîrziu! Găseşti o epavă ce zace goală pe un pămînt străin şi nu poți face altceva decît s-o laşi să ruginească acolo, o sută, două, trei sute de ani... Ce să mai salvezi? Ce să mai aduci acasă? O carcasă şi un releu care piuie nepăsător printre stele, la infinit, pentru nimeni, în numele nimănui...

Respirația subiectului se accelerează. Ochii i se umezesc. Inima

își accelerează bătăile. Strînge pumnii. Încheieturile i se albesc, tendoanele i se umflă. Stare emoțională declanșată de amintiri — reacție confirmînd autenticitatea relatării. Verific încă o dată recepția.

—Și atunci voi...?

—Cu noi a fost o poveste mai încurcată. Trebuie să recunosc: în sinea mea știam că nu vom fi găsiți prea repede. Ar fi trebuit să ne caute cineva. Iar planeta pe care ne prăbușisem se afla doar la începutul expediției noastre. Porniserăm cu scopul să mai trecem prin vreo zece sisteme solare. După calculele mele, totul s-ar fi terminat în vreo cinci—șase ani, ceea ce însemna că nu avea să ne caute nimeni prea curînd. Vezi, nu ne simțeam foarte optimiști și nici n-aveam motive, dar speram măcar că o să supraviețuim: lumea pe care nimerisem era locuibilă.

Îmi amintesc și azi că prima mea reacție clară a fost una de furie. Îmi venea să mă năpustesc asupra pilotului, Mathew sau Matty —cum îi ziceam noi—, un tinerel înalt, blond și păstos. Dacă aș fi semănat măcar pe jumătate cu Giovanni, i-aș fi cărat tolomacului cîțiva pumni în spinare. Așa... eu am fost cel care i-a luat apărarea, că mecanicul nostru chiar ar fi vrut să-i sară la gît. Am făcut-o fără tragere de inimă, fiindcă Mathew,

index 03

cam mămăligos și fără nici un pic de simț al umorului, era singurul om din echipaj care nu-mi plăcuse de la bun început.

Pilot, cică! Bine, cu mulți dintre ceilalți mai zburasem și în alte expediții sau măcar îi știam din auzite. Toți își cunoșteau bine meseria. După cădere am fost convins că am intuiție, că mă pricep cu adevărat la oameni, nu băgasem de seamă sau nu-mi păsa că și Matty se simțea vinovat, deși îl supravegheasem tot timpul în care se chinuise să redreseze nava. Îl vedeam cum se uită la noi cu niște ochi de câine bătut, gata să facă orice i-am cere, numai să-l iertăm. Probabil că în sinea lui își căuta greșeala, că mintea lui lentă, necoaptă, refăcea cu încăpățînare manevrele dinainte de prăbușire.

—Și unde greșise tînărul pilot?

Nu, nu greșise. Îl învinovățeam pe nedrept. Dar cine să fi bănuit atunci că de fapt ne înșelase încrederea noastră în legile Universului? Vezi tu, oricît de periculoasă și plină de neprevăzut ar fi, o expediție spațială e totuși ceva inteligibil, rațional, fiindcă se știe că toți jucătorii respectă anumite reguli. Și noi, oamenii, dar și Universul. Mie mi se liniștea mintea și-mi piereau orice îndoieli numai cît mă gîndeam la ordinea care domnește acolo sus, la legile și semnele după care ne ghidam. Firește, exista și necunoscutul, dar numai pentru ca omul să-l exploreze și să-l integreze în sistem, după aceleași legi, cu aceleași reguli. Nu zbori pe Marte într-o trăsurică trasă de gîște. Nu ieși în spațiu îmbrăcat în costum de clown. Nici nu te aștepți să dai acolo peste un animal verde, cu trompă, care joacă fotbal cu planetele și te întreabă dacă vii la o petrecere unde îl are ca invitat de onoare pe profetul Mohamed. Eram conștienți că riscăm,

bineînțeles, nu cred că vreun astronaut ignoră pericolele ascunse în spațiu. Dar cunoşteam riscurile sau credeam că le cunoaştem. De multă vreme jucăm după nişte reguli pe care sîntem siguri că le-am învățat bine. Mai mult, credem că Universul le respectă şi el. Necunoscutul... cînd spunem asta, ne gîndim întotdeauna la ceva nedescoperit, nu la ceva neînțeles.

Subiectul tace. Mîna i se îndreaptă spre paharul de sticlă. Îl umple. Toarnă din nou lichidul în cavitatea bucală. Degetele i se încleştează pe recipientul tronconic. Încheieturile i se albesc. Să intervin. Nu e nevoie să intervin. Continui transmisia.

—Ştii, dacă am fi nimerit într-o lume pustie şi ne-am fi terminat rezervele de hrană sau am fi fost atacați de nişte creaturi bestiale, inteligente, hidoase şi carnivore, am fi pierit liniştiți, convinşi că totul e-n ordine, adică normal, fiindcă intră în regulile lumii noastre. Puteam muri în o mie de feluri: de foame, de sete, îngropați sub o avalanşă sau înghițiți de flăcările vreunui vulcan izbucnit din senin lîngă noi. Era puțin probabil, dar posibil. Am fi avut parte de o moarte eroică şi normală, iar astăzi numele noastre ar fi fost înscrise cu litere de aur undeva pe o placă de marmură neagră. Cîtă vreme şi-ar fi amintit de noi, oamenii ne-ar fi pomenit cu respect. Poate ar fi fost mai bine aşa. Ați fi spus că ne-am îndeplinit menirea. Dar n-am avut noi norocul ăsta...

Noi ne-am trezit într-o lume plină de verdeață unde,

chiar dacă nu eram botanist, puteam să recunosc brazi obişnuiţi, cu ace verzi şi conuri maronii, multe împrăştiate pe jos, prin iarba rară şi... pămînteană, atît de pămînteană... Ne aflam pe un munte acoperit cu o pădure de arbori verzi şi înalţi, cine să nu-i ştie? Erau brazi şi pini cu două, cu trei, cu cinci ace, tufe de ienupăr, jnepeni... Care ar fi probabilitatea ca natura să nască pe două planete, la mii de ani-lumină distanţă, aceleaşi forme de vegetaţie? Aceleaşi! Doar am verificat. Era ca pe Pămînt, planeta-mamă, pe care pe atunci n-o vizitasem decît de două ori, în excursie cu părinţii mei. Fusesem în rezervaţia Pădurea Neagră şi în Jamaica. Pe planeta unde ajunsesem însă
index 04
totul era *mai* verde, *mai* albastru, *mai* ruginiu decît aici, pe Pămînt. Nici măcar în holofilmele firmelor de turism nu văzusem culori atît de curate şi de vii. Totul părea că străluceşte: şi stîncile gri-metalice, şi verdeaţa vegetaţiei, şi scoarţa întunecată a copacilor sau cerul albastru-albastru, odihnitor... Aproape că ne venea să renunţăm la costumele spaţiale, fiindcă şi atmosfera era aproape aceeaşi cu cea a Terrei. Puţin mai curată, pe aici încă mai există nori radioactivi, ploi acide şi pături groase de monoxid de carbon. Totuşi ne aflam pe o lume străină. Cum să renunţi la protecţia dată de tehnologia noastră? N-am făcut-o... nu imediat.

Primele sunete pe care le-am auzit pe planetă au fost nişte urlete oribile. Nu suna prea încurajator. Îngrijoraţi, am coborît pe o pantă lină —eu mă plasasem în fruntea

coloanei— și, cu armele în mîini, am luat-o în direcția din care veneau zgomotele. Ne-am strecurat printre tufe și arbori parcă proaspăt spălați de ploaie, de-ți făceau poftă să-i mîngîi —asta-mi amintesc foarte clar—, am căutat cu privirea în stînga și-n dreapta și dintr-o dată am nimerit în fața unei scobituri imense în munte, o grotă la intrarea căreia se afla un om. Nu un umanoid, nu! Un om ca mine și ca tine, un ins spătos și ars de soare, aproape dezbrăcat, cu un trup foarte bine dezvoltat. În clipa imediat următoare am remarcat că în fața lui ondula amenințător o fiară brusc cunoscută și mi s-a părut că asist de fapt la proiecția unui holofilm pentru copii, unul vechi, cum se făceau odinioară pe Pămînt, cu eroi blonzi și neînfricați, cu dragoni semănînd cu tiranozaurii și cu prințese legate în lanțuri. Îți dai seama? Nimeriserăm într-o altă galaxie, eram primii oameni care călcau pe planeta aia și uite că dăm peste astfel de făptură! Un tip înalt, cu umeri lați și cu pielea bronzată, de culoarea mierii, scos parcă dintr-o reclamă. Singura lui îmbrăcăminte era un șort de piele vărgată, negru cu portocaliu, iar torsul gol îi vibra de mușchi. Numai că nu era blond, ci avea niște plete lungi, negre, prinse sub o banderolă albastră. E drept că n-am văzut nici o fecioară legată pe-acolo, dar am remarcat că tînărul învîrtea pe deasupra capului o spadă imensă, probabil foarte grea, lucind argintiu în bătaia soarelui. Încerca să-i ia capul unui saurian gigant, care se mișca greoi pe pietriș și încerca să se arunce asupra luptătorului. Fiara scotea urletele înfiorătoare care ne atrăseseră atenția. Își rînjea colții cenușii și-și ondula nehotărîtă capul mic, așezat la capătul unui gît lung, parcă de

plesiozaur. Un monstru cu cap de găină, asta-i imaginea care mi-a rămas în minte. Tînărul se ținea la distanță, așteptînd momentul cel mai prielnic pentru a lovi. Din cînd în cînd fiara solzoasă și murdară expira flăcări în jeturi lungi, bine direcționate, țintindu-l pe flăcău. Nu știu ce metabolism o fi avut creatura, probabil ceva pe bază de metan sau hidrogen, dar sigur nu se pricepea să țintească prea bine, fiindcă nimerea mereu pe de lături. Eu, după ce am rămas încremenit vreun minut, m-am repezit să-l ajut pe cel care părea reprezentantul speciei raționale de pe planetă. Am scos laserul de la brîu, m-am apropiat puțin dintr-o parte, am țintit capul fiarei și am tras, retezînd țeasta dințoasă. Tipul cu spada s-a întors —abia atunci ne-a băgat în seamă— și-a răcnit:

—Stați dracului deoparte! Nu vă băgați în treburile mele!

Am rămas prostit. Eram gata să alunec pe pietrișul din fața grotei. De uimire. Îl auzisem perfect, ba chiar mai rău: îl înțelesesem fără nici un fel de traductor. Nici nu aveam așa ceva. Insul vorbise în limba noastră sau mi se păruse că vorbise așa. Telepatie? Locuitorii de aici să fi fost telepați?

```
index 05
```

M-am uitat la camarazii mei.

—Ați auzit? am șoptit în cască.

—Uite! a urlat unul din ei, cred că Giovanni.

Am întors iar capul spre cîmpul de luptă: fiara nu căzuse. Gîtul tăiat, lung și gri, îi ondula repede într-o parte și-ntr-alta. Părea într-adevăr un pui de găină gigantic,

decapitat. Apoi am văzut cum din ciotul însîngerat, roşu!, ei, de acolo ţîşnesc ca nişte dopuri, unul după altul, alte trei capete, identice cu cel căzut pe grohotiş. Aşa o regenerare rapidă nu mai întîlnisem! Ştiam eu ceva despre sciziparitate, dar asta întrecea orice închipuire... Şi-atunci eroul, insul atletic de care ne apropiasem, s-a întors furios spre noi, vociferînd:

—Nu vă amestecaţi, străinilor! Nu-i treaba voastră!

—Ba ajută-mă, străinule bun, că mult bine ţi-oi face şi eu ţie! Nu sînt eu de vină că nebunul ăsta a tăbărît peste mine! am auzit o voce sonoră, gîlgîită, ca din mai multe glasuri, şi mi-a trecut prin cap nebunia că fiara ştie şi ea limba noastră. Ajutaţi-mă şi-o să vă dau tot ce vă doreşte inima!

Aşadar creatura vorbea? Sau era telepată? Dragonul, saurianul, balaurul sau ce-o fi fost... Nu mai pricepeam nimic. Cine ar fi priceput? Am lăsat arma deoparte şi m-am aşezat pe vine, buimăcit. Aşadar într-o galaxie vecină, dincolo de mii şi mii de stele, se afla o planetă neexplorată de noi, pe care

se bat eroi umani cu dragoni vorbitori,

ca în poveştile triburilor primitive de pe Pămîntul de acum cinci-zece mii de ani. Sau dădusem peste o lume a telepaţilor, sau halucinam... Şi ăsta era doar începutul! Pînă la urmă, noi, eroii Cosmosului, ne-am holbat prostiţi cum voinicul se avîntă, loveşte, fentează, sare, tăind unul după altul cele trei căpăţîni. Sabia îi vîjîia prin aer, iar eu aşteptam să văd cum răsar alte ţeste de plesiozaur. Cred că mi-era şi un pic de

ciudă pe încrezutul cu şort de piele. Dar capetele creaturii nu s-au mai regenerat. În schimb fiara
începuse să se vaite şi să zbiere ascuţit la fiecare lovitură, striga şi ne cerea s-o ajutăm, iar eu mă holbam şi încercam să pricep unde nimerisem, ce se întîmpla cu noi.

Cînd ultima ţeastă văicărindă a căzut, s-a prăbuşit şi fiara. Greoi, pe o parte, cu un bufnet lung. Trupul lucios s-a umflat ca un balon pînă a explodat, cutremurînd văioaga din faţa grotei şi împroşcîndu-ne cu sînge şi măruntaie vinete. Mi-amintesc că m-am trezit cu o pată urîtă, galben-uleioasă, pe vizorul căştii, dar n-am apucat s-o curăţ. Am auzit rapid un ţiuit ciudat, urmat de un vîjîit pe la urechi: vizorul îmi crăpase, iar în alte locuri în care fusese atins de sîngele şi maţele saurianului vorbitor materialul alb, indestructibil, al costumului spaţial se găurise, se zdrenţuise aproape instantaneu. Ca pînza pătată cu acid. Şi doar fusese testat! M-am simţit ca un cobai pe care experimentul dă greş şi m-a cuprins panica: clar, revizorii de la Centru rasoliseră şi recepţia navei şi materialul expediţiei. Asta era! Mi-a trecut prin minte că n-o să mai trăiesc prea mult, nici eu, nici Giovanni... parcă mai erau şi alţii, vreo doi-trei, care fuseseră atinşi de resturile fiarei. Doctorul Sandrelli s-a repezit să vadă ce am păţit, mi-a luat pulsul, mi-a cercetat ochii. S-a repezit apoi spre ceilalţi, uitîndu-se cu atenţie la fiecare, întorcîndu-ne pe-o faţă şi pe alta ca pe nişte manechine. Nu înţelegea nici el ce se întîmplase. Necunoscutul...

index 06

—Cum vă simţiţi? În ordine, în ordine, mormăia el,

trecînd grăbit de la un om la altul. O să mergem la navă să vă fac un control, rezistați puțin, numai puțin...

Mie mi se părea că o să mor dintr-o clipă în alta, deşi nu simțeam că m-ar durea ceva. Dar lumile străine sînt perfide, trebuie să fii mereu cu ochii în patru.

Învingătorul s-a îndreptat spre noi, cu sabia în mînă şi cu pieptul stropit de sîngele roşu-întunecat. Al dracului, el nu pățise nimic! L-am auzit adresîndu-ni-se pe un ton arogant:

—Cine sînteți voi? Şi cine v-a spus să vă amestecați nechemați în treburile altora?

Cam greu să-i explici tipului nuanțele. Părea nervos şi bănuitor, aşa că, oricît ar fi fost el de umanoid, m-am îndoit de posibilitatea unui contact paşnic, aşa cum începusem să am dubii şi în privința tehnicii noastre avansate. A intervenit Nicky, xenologul, doar asta îi era meseria!

—Tinere, a zis el, iartă-ne că ne-am amestecat nechemați —aşa cum bine ai spus—, dar te-am văzut singur în fața înspăimîntătoarei jivine şi am vrut să te ajutăm. Nimic altceva nu ne-a trecut prin minte, crede-mă. Sîntem străini de locurile acestea şi nu vă ştim obiceiurile, pe la noi însă aşa se face. Dacă vei fi aşa de bun să ne ierți şi să ne îndrumi în vreun fel, noi ți-am rămîne recunoscători.

Tînărul ne-a privit mîndru şi s-a rezemat în spadă, cu un aer nepăsător. Era totuşi încurcat, fiindcă a durat ceva timp pînă să găsească un răspuns. În cele din urmă am intrat totuşi în vorbă cu el.

Se numea Brave Soul şi, dacă am înțeles noi bine, era prinț, fiu de rege. Numele lui se născuse din imaginația

dezlănțuită a unei regine-mamă cu veleități de poetesă. Am aflat că nici frații, nici surorile lui nu stăteau mai bine. Brave Soul ne-a pomenit de fratele lui, Diamond Heart, de surioara pe care o chema Sweet Surrender, de un alt frate, Rainbow Kiss; la ei în familie nu se purta decît așa ceva. Și cum de se luase la harță cu animalul care ne-a distrus încrederea în armele noastre?

—E o poveste mai lungă. Eu am plecat din împărăția tatălui meu, slăvitul rege Dorwan, ca să-mi caut soție de neam ales. Bestia pe care ați văzut cum am răpus-o mi-a ieșit cu viclenie în cale, dar sînt sigur că în toată povestea e mîna răutăcioasei Vickyia, vrăjitoarea blondă din Munții Negri. Și doar... (aici a ezitat puțin) doar mi-a spus călușul meu să nu mă cert niciodată cu femei la drum. Acum ce o să pot spune dacă o fi să mai dau ochi cu tata, cînd l-am lăsat fără murgul lui din tinerețe?

I-a spus călușul lui? Conversa cu cabalinele, sau ce-o fi avut el, pe drum? De fapt... dacă și animalul ăla solzos vorbise cu noi... Măcar că lucrurile păreau să se lege, totul devenea de fapt și mai nebulos.

—Dar voi, oameni neoameni, cu capete lucioase, voi de unde veniți? Și ce gînduri aveți pe aici?

Era deja suspicios.

—Noi venim de departe, tinere voinic, de tare departe. Știi, cu
ochiul nu poți vedea și nici cu gîndul nu ți-e ușor a străbate pînă acolo.

Brave Soul s-a strîmbat vizibil, privindu-ne atent pe

fiecare, dar nu l-a întrerupt pe Nicky. Dovedea bună creştere. Poate îl şi speriasem puțin: eram necunoscuți, străini, ciudați. El chiar credea că de fapt casca de la costum e țeasta noastră. Pe atunci nici noi nu bănuiam cît de mult îi
index 07
semănăm.

—Crede-mă, sîntem cu totul străini de locurile acestea. Ai văzut că nici nu ştim obiceiurile, a continuat Nicky. Nu le cunoaştem. N-a avut cine să ni le spună. Am venit cu... cu o pasăre de oțel. Ea s-a prăbuşit pe un platou din apropiere. Mă tem că de acum înainte n-o să ne descurcăm. O să ne rămînă oasele împrăştiate prin cine ştie ce colț de munte. O să pierim neştiuți de nimeni. Poate dacă ai vrea să ne ajuți...

Prințul părea destul de dornic s-o facă. Nicky ne-a zis mai apoi că spera să accepte: aşa se cuvenea să reacționeze cei de felul lui Brave Soul. Nu l-am mai întrebat de unde ştia. Nicky... Era şi el o figură! De fapt, nu înțelesesem niciodată de ce fiecare expediție trebuie să aibă un xenolog la bord. Xenologul nu face nimic altceva decît să aştepte întîlnirea cu nişte extratereştri despre care nu ştie, bineînțeles, nimic. Recunosc acum că Nicky se pricepea. Nu ştiu dacă la extratereştri, dar la oameni cu siguranță. Nu-l cunoscusem înainte de expediția asta. Era un ins mustăcios, cu o față de cal alungită şi gravă, şi dădea tot timpul din mîini. Ca om îmi cîştigase încrederea pe la începutul expediției, cînd reuşise să-l împace pe Giovanni cu Rosvanoff, cartograful şi geologul nostru. Giovanni era greu de împăcat: dacă se supăra pe cineva, rămînea bosumflat pînă cînd celălalt îi

dădea dreptate. Ce-i drept, după aceea uita. Pe Rosvanoff îl ştiam tot din expediţia pe Epsilon-7. Ţin minte că înţepenise vreo zece zile într-o zonă vulcanică, extrem de periculoasă, numai ca să demonstreze nu ştiu ce ipoteză despre mişcarea tectonică a planetelor mici. Un ins înalt şi cu trăsături delicate, bărbat frumos, dar foc de arţăgos, nu degeaba se luase la harţă cu Giovanni. Îmi amintesc cum se mai uitau femeile de pe staţie după el! Participase la vreo cinci expediţii şi de fiecare dată lăsa în urmă patru-cinci frumuseţi înlăcrimate. Între expediţii, că astea erau viaţa lui, apucase să se căsătorească şi să divorţeze de vreo opt ori.

Îţi ziceam că Nicky se pricepea să-i ia pe oameni. S-a descurcat frumuşel şi cu prinţul.

—O să vă îndrum, dacă asta vi-e rugămintea, ne-a aruncat acesta. Numai să mai zăboviţi o vreme, cît îmi termin eu treaba.

După care a sărit sprinten peste resturile creaturii tricefale şi s-a strecurat în grota din care presupun că ieşise fiara. L-am aşteptat cu răbdare. N-a durat foarte mult. Mă întreb şi acum de unde a făcut rost de lumină ca să se descurce în întunericul dinăuntru, dar la un moment dat l-am auzit blestemînd cu foc. Ecoul vocii i-a ajuns pînă la noi. Mi-ar fi jenă să repet exact tot ce-a spus, deşi ţin minte cuvintele. Faptul că extraterestrul înjura ca şi noi m-a surprins mai tare decît felul cum arăta. După vreun minut a apărut în gura peşterii cu un fel de sul care ardea puturos şi scotea un fum negru. Chipul i-era întunecat de funingine şi de supărare.

—Ce s-a întîmplat? l-a abordat cu delicatețe Nicky. Ce ai acolo?

—S-a întîmplat o ticăloşie! Ori sînt eu mai fără noroc ca alții. Da, mai bine îl ascultam pe bătrînel.

—Bătrînel? am întrebat eu nedumerit.

—Da, căluțul meu, Bătrînelul, aşa i-am zis. Da' el nu se supăra, s-a grăbit să adauge prințul. Doar i-a purtat şi pe tata, şi pe bunicul... El mi-a spus că n-are rost să mă încurc cu balaurul ăsta, şi eu numai în ciuda Vickyiei am făcut-o, să crape de ciudă, vrăjitoare afurisită! Acum am rămas şi fără Bătrînel...

index 08

Pînă la urmă am aflat toată istoria, una încîlcită şi trăznită, dar nu ultima de felul ăsta. Din cîte ştia Brave Soul, balaurul ăsta, ca orice balaur, trebuia să păzească o comoară, iar prințului îi căşunase să pună mîna pe ea.

—Ce fel de comoară? a întrebat Nicky.

—Ei, ce comoară? a mormăit tînărul, de parcă era o informație la mintea cocoşului. Nestemate, vase de aur, poate vreo fecioară prizonieră, ce ştiu eu? Cine nu ştie că balaurii păzesc comori şi răpesc fecioare? Ori şi una, şi alta. Ori niciuna, mormăi el, uitîndu-se amărît spre zdrențele rămase din adversarul său.

Aşa deci: pe aici se purtau şi fecioarele! Din cîte am priceput, calul ăla vorbăreț şi extrem de longeviv îl avertizase că toată lumea îl ştia pe balaurul de pe munte ca fiind sărac şi puțin țicnit. Nimeni nu voia să se încurce cu el. Tot calul îi spusese că şi bunicul prințului îl înfruntase odinioară, dar nu-l

omorîse şi nici nu-i luase comoara, ba chiar împrăştiase vestea că nu merită să-ţi baţi capul cu o astfel de creatură. Pe vremea cînd îşi desăvîrşea cariera de erou, tatăl lui Brave Soul nici nu se obosise să calce pe aici. Numai fiul său, mai încăpăţînat şi —probabil— mai suspicios, o pornise călare prin munţii din zonă şi se luase la harţă cu fiara, care —ni una, nici două— îi prăjise calul în cîteva secunde.

—Cine a mai văzut fiu de rege umblînd pe jos! se luia neascultătorul voinic. Iar

averea pe care o păzea balaurul

(aici dădu din mînă a lehamite, atît de omeneşte)... numai terfeloage pline
de praf şi suluri de piei de bivol scrise cu semne de neînţeles...

N-am aşteptat să termine. Era vorba de documente, de mărturii scrise ale unei alte civilizaţii! M-am repezit înspre grotă, ferindu-mă de sîngele scurs printre pietre şi pornind din mers lampa fluorescentă. Devi Salla m-a urmat, cu arma scoasă din toc. Am cotit pe vreo două coridoare înguste, lovindu-mi casca de nişte ţurţuri de piatră coborîţi din tavan, şi am ajuns în sala îngustă şi înaltă care trebuie să fi fost bîrlogul saurianului, fiindcă putea îngrozitor a animal transpirat. Într-o clipă mi-am dat seama că tot efortul meu fusese inutil. M-am oprit şi l-am lăsat şi pe Devi Salla, aflat în urma mea, să vadă mormanul de cîrpe şi ghemotoace calcinate care fumegau încet. Tovarăşul meu a dat din cap şi s-a întors, pornind înapoi, spre ieşire. Devi Salla fusese întotdeauna un ins calm. Eu nu. Îmi simţeam nervii vibrînd de

furie. Am ieşit din grotă şi i-am strigat prințului:

—Ce te-a apucat să dai foc la documente?

—Cui îi trebuie aşa ceva? mi-a răspuns el calm, ridicînd spre mine ochii senini. Balaurul ăsta era nebun. Ei, dacă-l ascultam pe Bătrînel... a repetat el, cu o voce nostalgică.

Nu pricepea. Îți vine să crezi în ce situație stupidă nimerisem?

`Subiectul tace. Aşteaptă confirmarea contactului. Răspuns conform standardului.`

—Ei, chiar aşa?

—Crede-mă pe cuvînt! Ce, nouă nu ne crăpa buza să punem mîna pe nişte semne ale unei activități culturale sau ştiințifice dintr-o altă lume? E visul oricărei expediții! Mai tîrziu am aflat că nici Brave Soul, nici tatăl lui şi nimeni altul de la el de la curte nu ştiau să scrie sau să citească. Aveau ei nişte vrăjitori care trăiau izolați prin păduri sau pe insule şi veneau numai cînd îi chema regele, ca să aducă ploaia sau să o oprească, să dezlege de blesteme sau să vindece molime. Prințul îşi amintea că în copilărie fusese obligat să înghită nişte doftorii făcute din gîndaci pisați şi bucăți de

`index 09`

pergament înscrise cu descîntece contra bolii. De atunci rămăsese cu un ghimpe împotriva tuturor vrăjitorilor şi însemnelor magice de pe terfeloage.

Puteam să spunem ceva? Nicky s-a apropiat de mine şi m-a rugat să nu-mi ies din fire, că tot n-avem ce face. Să fim

mulțumiți că prințul ăsta cu minte înceată e de acord să colaboreze cu noi. Ne ușura treaba pe planetă. Am dat din umeri și am luat-o spre epavă. Așa cum ne promisese, Brave Soul ne-a urmat, cu un aer nepăsător. Noi ne-am întors pînă la *Skylark*, am făcut o analiză amănunțită a atmosferei de pe planetă și —ce mă rodea mai tare— un control medical minuțios. Mă temeam să nu fi pățit ceva de la acidul împroșcat de dragon. Dar totul era în ordine. De fapt nimic nu era în ordine, însă cel puțin pe moment puteam sta liniștiți.

—E straniu, grozav de straniu... a mormăit Nicky și mi s-a părut într-un fel satisfăcut de încurcătura în care intrasem. Parcă am fi pe Pămînt, nu-i așa? Pînă și vegetația e... e așa cum crește acasă... adică pe planeta-mamă. Mă tem să nu am halucinații. Sau să nu halucinăm în grup; n-ar fi primul caz. Dacă însă totul e real, atunci... îți dai seama ce vor zice ai noștri... sau cei de la ExSpa?

Asta remarcasem și eu: eram pe Pămîntul din holofilme. Doar că totul părea mult mai luminos, mai strălucitor și mai limpede, dîndu-mi o senzația de ireal. Îmi amintesc că Nicky tot încerca să ne explice ceva ce-l incitase la culme, ne explica băbește și tot țopăia prin navă ca o minge scăpată din mînă. El se gîndea la cei de acasă, inconștientul, nu-și dădea seama cît de puține șanse avem să mai vedem sistemul nostru solar! În timpul ăsta Brave Soul, noul nostru companion, ne aștepta răbdător în afara navei. Privea destul de năucit la construcția de metal lucitor în care intraserăm, dar încerca să pară indiferent, bănuind că îl

urmăream dinăuntru. Avea dreptate. Își păstra același aer nepăsător pe care —am remarcat mai tîrziu— îl afișa ori de cîte ori se simțea pus în încurcătură.

—Măcar de-am fi pus mîna pe vreunul din documentele ascunse în peșteră! m-am plîns eu. Îmi vine să mor de ciudă! Cine știe ce date am fi găsit acolo? Dacă am dat de prima civilizație extraterestră inteligentă? sau de o lume paralelă? Nicky, tu ce zici? crezi că halucinăm?

—O să vedem noi ce facem, mi-a răspuns xenologul. Dacă avem halucinații —ceea ce e foarte posibil— și de fapt sîntem tot pe *Skylark* sau, cine știe?, am murit (aici țin minte că a rînjit răutăcios pe sub mustața lui stufoasă, pe care și-o îngrijea cu fanatism), măcar să halucinăm rațional.
Sau dacă numai eu halucinez, iar voi nici nu existați...

La chestia asta mă gîndisem și eu, dar n-aș fi avut tupeul s-o spun. L-am întrebat ce-ar spune totuși dacă planeta exista într-adevăr, așa cum o vedeam și o miroseam. Orice om normal trebuie să accepte realitatea din jur, chiar dacă e una ciudată. Altfel nu ar avea cum să trăiască. Fiindcă de îndoit ne putem îndoi de orice. De unde să știu că acum vorbesc într-adevăr cu tine? Poate visez. Poate că nu exiști, nimic din jurul meu nu există...

Aplic procedura obișnuită: răspuns neutru.

—Dar eu sînt aici. Știu că nu sînt un vis.

—Sau eu visez că-mi răspunzi așa, fiindcă ești o creație a imaginației mele. Orice mi-ai spune, orice ai face, eu tot aș putea crede că eu mi-am închipuit c-o să faci sau o să spui

asta şi aia. Ca şi cum ai fi un robot

Atenţie! Analizaţi posibilitatea ca subiectul să bănuiască identitatea mea. index 10

ori un personaj inventat de mine. Înţelegi?

Mă mai jucasem eu prin adolescenţă cu idei din astea paranoice. Se pare că lui Nicky încă îi mai plăcea s-o facă. Treaba lui... Mie un singur lucru mi-era clar: indiferent dacă ne bazam sau nu pe ceva concret, trebuia să ne mişcăm în vreun fel, să pornim într-o direcţie. Nu avea nici un rost să rămînem lipiţi de nava noastră inutilă. Ne puteam întoarce mai tîrziu. Am decis să renunţăm la costumele de explorare, mult prea greoaie şi bătătoare la ochi. Nu detectasem nici un pericol de boli, microbi extratereştri sau altceva necunoscut nouă, iar dacă aveam să dăm peste aşezări sau făpturi asemeni prinţului, preferam să nu fim băgaţi prea mult în seamă. Ne-am luat doar o salopetă lejeră, albă, filtre de aer, instrumente, arme şi ceva hrană, apoi le-am instalat într-un transportor pentru teren accidentat. Brave Soul ne-a aşteptat fără să bombăne, deşi afară era un soare arzător, de amiază. Cînd am ieşit, a întrebat, arătînd spre silueta arcuită a navei, care odihnea acum cu botul înfundat în pămînt:

—Cu asta aţi venit voi?

—Da, i-a răspuns Douglas Pei, amuzat de străduinţele prinţului de a părea indiferent. Am zburat peste sute de lumi şi de sori pînă să ajungem în lumea ta.

—Şi acum de ce vă lăsaţi pasărea aici? Nu vreţi să mai mergeţi cu ea?

—Nu, i-a spus Douglas şi ochii lui oblici au clipit viclean. O să luăm în schimb carul ăsta, care merge singur.

Brave Soul s-a uitat lung la transportor şi a înghiţit în sec.

—Merge unde vrea el? a întrebat.

Nicky l-a convins că, atîta timp cît sîntem împreună, "carul" care merge singur o să ne ducă unde vrem noi. Apoi am plecat, cu Brave Soul cu tot, înghesuiţi în maşinuţă. Tînărul ne tot întreba despre carul în care îl urcaserăm —era speriat, dar nu voia s-o arate—, iar Nicky se străduia să-l lămurească într-un fel, încercînd tot felul de analogii între cai şi motoare. Nu cred c-a reuşit mare lucru.

Acum, cînd îmi aduc aminte de locurile pe care le-am văzut pe planeta aceea luminoasă, mi-e tot mai greu să cred că n-a fost un vis. Ai spus că prospectezi după nu ştiu ce zăcăminte. Ai văzut cum arată Pămîntul după ce oamenii l-au lăsat în pace atîta vreme. Nu ţi se pare frumos? Printre ruinele oraşelor au crescut copaci rămuroşi. În trunchiurile lor şi-au făcut scorburi veverițe grăbite, crengile s-au umplut de cuiburi prin care se flutură păsăruici gălbui şi gălăgioase, ierburile au ascuns mormanele de fiare ruginite şi, încet-încet, pămîntul se înveleşte iar în verde şi maroniu. Tot ce a clădit omul e acoperit de uitare. Ni se simte lipsa? Nici gînd! Am trecut o dată printr-un micuţ oraş industrial. În vremurile dinainte trebuie să fi avut cîteva sute de mii de locuitori. Din blocurile de beton armat unde trăiau odinioară oameni n-a rămas nimic. Vezi ici şi colo cîteva turnuri părăginite, multe din ele rupte de la mijloc şi acoperite de muşchi gros, iar

printre tufele groase de mărăcini mai poți găsi —dacă scormonești bine— bucăți de oțel sfărîmicios, care se prefac în praf cum le strîngi între degete. În curînd lumea asta o să fie bună de colonizare. Drept să-ți spun, mi-ar plăcea să rămînă așa cum e acum.

Relatarea tinde să devină prolixă. Încerc revenirea la tema centrală.
index 11

—Dar ce-are a face Terra cu Fairia?

—Are, are... N-am auzit pînă acum de două planete care să semene atît de mult una cu alta. Atunci cînd părăsiserăm nava și, îndrumați de Brave Soul, căutam să coborîm undeva în vale, ne holbam în jur și nu ne venea să credem. Mă întrebam dacă nu greșisem cumva salturile spațiale, dacă nu ne întorseserăm aici, acasă. Am fi găsit mai ușor o explicație pentru existența lui Brave Soul și chiar pentru dragonul ăla vorbitor.

Atunci am pățit-o pentru prima oară. Cînd am ieșit de pe platoul muntos și am intrat în pădure, cerul s-a întunecat brusc și n-am mai văzut nimic în fața ochilor. Mi s-a părut că plutesc pe un fel de catafalc și în jurul meu bate un vînt cald și uscat, care îmi aruncă un praf fin și înecăcios în ochi, în gură, peste tot. M-am mișcat, am încercat să mă ridic și să-i conving pe cei din jur că nu sînt mort, să mă lase să cobor de pe dric. Rotind ochii în jur, am început să disting umbrele copacilor trecînd încet prin stînga și prin dreapta mea. Abia atunci mi-am dat seama că ațipisem puțin, iar ochii încă nu mi se obișnuiseră cu obscuritatea codrilor de acolo. Am

răsuflat ușurat și am tras o gură zdravănă de apă din bidonul de la șold. Mi se uscase gura. Între timp Nicky se tot străduia să înjghebe o discuție cu Brave Soul.

—Tot n-am priceput de ce ai dat foc la documentele din grotă, spunea el. Ai fi putut să le găsești vreun folos.

—Nți! răspundea senin prințul. Ce folos? Ce să găsesc în semnele alea?

—Lucruri importante, rămase de la cei dinaintea ta! Istorii despre locuri și oameni, lucruri pe care ei le cunoșteau și voi le-ați uitat...

Prințul îl privea senin, dar cu un fel de detașare superioară.

—Tot ce merită cunoscut rămîne cunoscut, iar ce se uită nu mai folosește nimănui, a spus el cu un aer înțelept. Tata și bunicul m-au
învățat ce știau ei și ce i-au învățat și pe ei cei dinaintea lor. Nu le-au trebuit terfeloage vrăjitorești.

—Adică la voi în țară nu știe nimeni să scrie?

—Ba da, v-am spus: vrăjitorii și solomonarii... cîțiva dintre ei. Și cît le folosește? Numai în descîntecele lor păcătoase. Nu zic că nu fac și bine, se grăbi el să adauge, parcă speriat că ar jigni pe cineva nevăzut, dar nouă nu ne-au trebuit niciodată înscrisuri. Dacă ne-am apuca toți să scriem, fiecare om ar umple pergamentele cu povești mincinoase, cum i-ar plăcea lui, și nimeni n-ar mai ști pe care să le creadă. Am uita ce-am învățat și ne-am bizui numai pe semnele alea și le-am păzi tot timpul să nu ni le fure careva. Cine ar vrea să ajungă așa, să nu mai poată trăi fără

terfeloage?

Cred că am înțeles ce voia să spună. În orice caz, n-am mai ascultat ce i-a răspuns Nicky. De convins n-avea cum să-l convingă. Totuşi, ce-o fi fost în pergamentele pe care le-a ars prințul? Ce poveste neştiută, de care n-o să mai afle nimeni, niciodată? Nu-i aşa că ai fi curios să afli? Ți-ai dori să ți-o pot spune? Şi eu. Dar ce să fac? Sînt lucruri care rămîn tăinuite pentru totdeauna. Douglas Pei avea obiceiul să-mi zică: "Şefu', n-o să le descoperim noi pe toate. Trebuie să le lăsăm şi altora de lucru. De fapt oricum o să le dăm ocazia să ne descopere hoiturile". Altă dată, cînd mă plîngeam iar de manuscrisele pierdute, glumea: "Poate că trebuia să-l ajutăm pe balaur. Prințul ăsta mă plictiseşte îngrozitor. M-aş fi înțeles mai bine cu calul lui".

index 12

După asta... după asta cred că a fost

cînd ne-am întîlnit cu Vickyia.

Ajunseserăm într-o pădure întunecoasă şi umedă, unde ne croiam cu greu drum printre copaci, alunecînd la vale. Roțile derapau pe frunzele putrezite şi Albin, care conducea, abia reuşea să nu dea peste cap vehicolul cu tot cu noi. Cu frîne, cu viraje, mai mult alunecam decît mergeam. Deodată fuzeea motorului s-a oprit. Ne-am trezit aruncați unul peste altul, am înjurat şi ne-am descîlcit dintre bagaje şi cutii cu mîncare, iar Giovanni a coborît să se uite la motor. Îşi aranja nervos baticul roşu pe care-l purta la gît şi mormăia nemulțumit. Era stilul lui. Albin s-a dus să-l ajute, iar noi ceilalți am coborît să ne dezmorțim oasele. Atunci, parcă răsărind din pămînt, în

fața noastră s-a ivit o femeie îmbrăcată într-un voal verde, translucid.

Relatare neclară. Încerc să obțin informații suplimentare.

—Cum adică? Stătea ascunsă după copaci? Vă pîndea în pădure?

—Nu. Tocmai asta m-a lăsat înmărmurit. Ne opriserăm într-un fel de luminiş, iar ea a apărut aşa, ca din neant: o femeie înaltă, cu fața osoasă, triunghiulară şi rînjitoare, cu plete lungi, blonde-aurii. Era frumoasă; puteam să văd asta chiar în semiîntunericul de sub copaci. Sau poate fiindcă nu mai văzusem femei de atîta vreme... Oricum... era într-adevăr frumoasă. În jurul ei plutea o lumină verde-aurie, delicată, parcă izvorîndu-i din priviri, fiindcă avea ochii verzi, mari, iar pînza transparentă şi subțire care flutura pe ea nici nu... ce mai, era goală, chiar mai rău decît dacă ar fi fost goală. Îi vedeam sînii împungînd falnic înainte, şoldurile generoase, rotunde, şi totul părea atît de ireal şi îndepărtat sub voalul cel verde... Am avut impresia că femeia s-a uitat fix la mine cîteva clipe —eu unul ştiu că mă holbam!—, a zîmbit amuzată şi sigură pe ea şi s-a rezemat cu un braț de scoarța unui copac. Cîteva clipe nimeni n-a scos un sunet, dar în clipa următoare l-am văzut pe Brave Soul repezindu-se la ea ca un apucat, cu spada ridicată.

—Stai, prințule! a rostit ea cu o voce extraordinar de melodioasă. De ce te încăpățînezi? Doar ştii că nu-mi poți face nimic. Şi nici voi, străinilor —s-a uitat iarăşi spre mine—, cu toate armele voastre ciudate. Dacă aş vrea, v-aş

încremeni aici pentru vecie. Dacă aş vrea...

Tonul ameninţător de la început a devenit uşor şăgalnic.

—Vickyia, răutate a tenebrelor, ce vrei de la mine? Ce ţi-am făcut? a întrebat prinţul, furios, dar s-a oprit precaut la o distanţă rezonabilă.

—Nimic, nimic, a bombănit femeia. Ce să-mi oferi? Nu eşti destul de bărbat pentru mine şi eşti prea încuiat ca să te pot măcar educa. Puştan scăpat din poala maică-sii... Ştii, n-am nimic împotrivă să-ţi cucereşti văcuţa aia de prinţesă şi să plodiţi toată ziua, că altceva ce-o să
faceţi? Ca şi tac-tu... crezi că el a vrut să mă asculte?

Încheie, cu năduf parcă:

—Încuiat mai e neamul ăsta de viteji! Nici nu ştiu cum de n-am murit de plictiseală!

Asta l-a necăjit pe tînăr. Faţa i se înroşise şi buzele îi tremurau, dar n-a riscat nici un gest de ameninţare. Am aflat mai tîrziu că la curtea tatălui său mai avea vreo 40-50 de fraţi şi surori şi că, decît să rămînă un frate oarecare al viitorului împărat, primul născut, preferase să-şi caute soţie în alt regat. Aşa se explicau mai multe lucruri legate de pornirea sa spre aventuri departe de casă.

index 13

—Dar ţi-ar fi prea uşor, copilule, chiar şi-aşa ţi-ar fi prea uşor, a continuat femeia. De altfel tu eşti erou, sînt sigură că nu vrei să te opreşti la un amărît de balaur. Mai ai multe de făcut. Nu-i aşa că visezi ca, după moartea ta, oamenii să-ţi mai pomenească multă vreme numele şi

faptele? Așa cum își dorea și bunicu-tău, care a colindat lumea pînă spre bătrînețe, iar eu nici nu mai țin minte cum îl chema. Așa crede și taică-tău, că —dacă a înfrînt nu știu cîți balauri și căpcăuni și a eliberat o mînă de oraşe— o să-l țină minte și nepoții. N-aveți de lucru, nu știți să vă bucurați de ce vi se dă. Degeaba te înfurii, că și tu eşti leit lor.

—Și ți se pare greșit să vrei să faci bine? se răsti Brave Soul.

—Halal bine! Ai omorît o fiară care nu făcea nici un rău nimănui, stătea liniștită în colțișorul ei de lume, ba ai mai rămas și fără cal. Ce știi tu ce-i binele, cînd n-ai cunoscut nici dragostea? Ei, dar dacă tot veni vorba... Am auzit că Angelina, prințesa ta, e bolnavă. Zace în pat și i-au împietrit picioarele, iar pînă o să ajungi tu s-o pețești o să încremenească pînă la gît. Nu știu ce i-a venit să vîneze prin pădurile mele, purcica, dacă habar n-are să țină ca lumea un arc în mînă, mai mult chinuie bietele animale. Acum o să stea pe pace vreme îndelungată. Dacă însă o să-ți vină poftă s-o vindeci, un tratament sigur —îți zic eu— ar fi să-l tai pe tatăl ei, împăratul, sau pe mamă-sa, și să-ți scalzi purcica în sînge de părinte, sîngele cleios care curge prin venele familiei regale...

—Ascultă, ticăloaso (am remarcat că vrăjitoarea a zîmbit larg la auzul epitetului, de parcă îl aştepta), crezi că aș mai putea trăi cu draga mea Angelina dacă ar trebui să vărs sîngele părinților ei? Mai degrabă m-aș tăia pe mine sau... pe tine, scorpie! Pe tine!

În ciuda amenințării, Brave Soul rămînea pe loc. Nu

era chiar aşa de nesăbuit.

—Faci cum vrei, dădu din umeri femeia învoalată în verde, dar să nu mă scoţi pe mine vinovată dacă o să rămîi neprihănit şi-o să ţi se umple obrazul de coşuri. Auzi, "draga mea Angelina", cînd tu nu ştii nici cum arată! Am mai văzut din ăştia ca tine. Şi (aici se întoarse către noi) ţi-ai ales, sărmane, tare buni tovarăşi: pe nepricepuţii ăştia din ştiu eu ce lume...

A rîs fără voioşie şi s-a uitat la mine cînd a spus:

—Tu eşti comandantul, aşa-i? Iartă-mă că v-am rănit mîndria şi v-am prăvălit corabia pe stîncile munţilor, dar zău că nu era treaba voastră să călcaţi pe pămînturile astea, ca să ne tulburaţi tihna. De liniştit nu v-aţi liniştit şi vezi, acum n-o să mai fiţi în stare să mişcaţi nici carul ăsta mic. Multe şi ciudate unelte aveţi, dar, dacă nu-i minte... Poate, dacă mă rugaţi frumos, aş putea să vă ajut în vreun fel...

Am dat să-i răspund, dar Giovanni s-a repezit înainte ca eu să apuc să deschid gura:

—Femeie proastă şi încrezută, doar n-ai vrea să-ţi plîngem la picioare? Să te rugăm în genunchi... noi pe tine!

Giovanni se congestionase, urechile îi ardeau ca focul şi mîinile i se mişcau haotic, în ritmul vorbirii.

—Ce, ţi-am făcut noi ceva? se jelui el agresiv. De ce nu ne laşi dracului odată în pace, pînă nu te amestec cu vreun copac de pe-aici?

Aproape că urla. Întotdeauna îi sărea ţandăra din te miri ce. Ştiam că-i trece repede. Norocul lui că era un mecanic bun, cel mai bun din cîţi întîlnisem eu, altfel n-ar fi

făcut mulți pureci în spațiu. Oricare dintre
index 14
tovarășii lui l-ar fi aruncat în vid la primul salt spațial. Rosvanoff chiar îi promisese c-o s-o facă, atunci cînd se luaseră la harță. Giovanni a mai urlat o vreme, înjurînd pe alese și dînd din mîinile lui lungi și mînjite pînă la coate cu uleiuri amestecate cu funingine, pînă cînd femeia aceea frumoasă i-a zis, pe un ton indiferent (era furioasă? plictisită? nu știu):

—Hai, ajungă-ți burzuluiala deșartă!

Ei, dar Giovanni continua, măcar că Nicky i-a făcut semn să se stăpînească. Blestema, dădea din mîini, baticul roșu îi flutura, iar el se apropia tot mai tare de femeie. Nu știu ce l-a apucat să-și scoată și arma laser. A tras, iar în semiîntunericul pădurii a izbucnit o rază de lumină care a trecut printre copacii groși și pe lîngă ciudata apariție feminină. Nu cred că mecanicul a vrut altceva decît s-o sperie, știu că nu era om rău, dar eu am văzut cum raza luminoasă a ocolit-o pe vrăjitoare, făcînd o curbă absurdă, care înnebunea orice lege a fizicii. Femeia a rînjit și și-a întins mîna cu palma ațintită înspre Giovanni. Din palma ei s-a iscat un ghemotoc de foc roșiatic care s-a rostogolit în aer înspre noi și l-a lovit în piept pe mecanic. Tovarășul nostru a fost învăluit de un nor de fum albicios. Apoi, cînd norul s-a risipit, am remarcat uluit că tipul dispăruse. Dispăruse! În schimb ochii mi-au fost atrași de o broască țestoasă, mare cam de o palmă, care zăcea pe spate printre frunzele maronii și umede, dînd disperată din labe și balansîndu-și carapacea.

—Puteți să vă luați amicul, a rîs femeia.

Rămăsesem cu ochii ațintiți spre ea. Nu ştiam ce să facem. Lui Rosvanoff îi sticleau ochii privind-o pe vrăjitoare. Nicky îşi trecea degetele prin mustață, cu o figură împietrită. Matty, puştiul, se albise şi mai tare, cred că tremura. Mie unul —deşi eram şocat şi simțeam cum mă cuprinde o frică ciudată— rîsul ei mi-a plăcut, avea ceva de zornăit de cristale rostogolite pe o masă, era... înviorător, cred.

—Iar ție, prietene naiv —a continuat ea, adresîndu-i-se lui Brave Soul—, îți fac o favoare: există pe undeva, pe la Capătul Lumii, un izvor din care curge apă vie. Poate ai auzit de el. Dacă eşti cu adevărat erou şi vrei să cruți sîngele părinților Angelinei tale grăsuțe, trage o fugă pînă acolo. Pe drum poate îți mai schimbi gîndurile, că o să fie ceva cale de mers. Apa vie i-ar ajuta şi tovarăşului vostru mai focos, a arătat ea spre țestoasă.

Relatarea devine iarăşi neclară. Analizez reacțiile emoționale ale subiectului. Nici o modificare relevantă.

—Dar ştiam că Giovanni Serose a fost printre cei...

—A, deci ştii cîte ceva despre noi? Nu ne-au uitat oamenii... Asta mă bucură. Îți explic eu, numai ai răbdare şi ascultă-mă.

Eu m-am uitat lung la vrăjitoare. Adică țestoasa era - sau fusese- Giovanni? Asta nu o mai înghițeam. Dar femeia a zîmbit şmecherește, am avut impresia că mi-a făcut cu ochiul

—mie!— şi, pînă să spun ceva, a dispărut ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo. În jur plutea un parfum straniu, de flori sălbatice. Aerul se electrizase. Abia am îndrăznit să ne mişcăm, iar eu mi-am dat seama că toți nervii îmi vibrau. Mă cuprinsese o stare de agitație anormală. Probabil aşa pățiserăm cu toții, cu excepția lui Giovanni. Cred. Am uitat să-l întreb după ce s-a terminat toată istoria. Îmi amintesc că Brave Soul a început să blesteme, iar Albin i-a cîntat în strună. De fapt l-am aprobat cu toții, dar eu o făceam mai mult de formă, fiindcă nu puteam în nici un fel să o urăsc pe femeia aia frumoasă, cu adevărat frumoasă, care îşi bătuse joc într-un fel atît de ciudat de Giovanni. Mai

index 15

mult: cumva, de nu ştiu unde, mi se părea foarte cunoscută. Îmi amintea de cineva pe care îl întîlnisem odată şi uitasem cu totul, rămînînd doar cu aburul ceţos al amintirii neînchegate. Mi-am chinuit mintea multă vreme, dar degeaba. Apoi mi-a trecut prin minte ideea absurdă că de fapt nu o cunoşteam, ci o voi cunoaşte, că îmi amintisem ceva din viitor, dar şi amintirea asta falsă îmi aluneca printre degete. Eram cam ameţit. Ni se întîmplaseră atîtea lucruri. Întîi rămăseserăm fără navă, iar acum şi fără vehicul...

Neavînd încotro, ne-am încărcat spinările cu ce bănuiam că ne-ar putea folosi mai tîrziu şi am pornit la pas printre copacii înalți, cu coroane bogate. Picioarele îmi şovăiau prin stratul gros de frunze, necălcat decît de animalele care or fi trăit pe acolo, iar în buzunarul de la şold simțeam apăsarea micuței carapace în care se presupunea că

ar fi stat ascuns mecanicul nostru. Era o nebunie, nu ți se pare? Nici o altă expediție stelară nu ajunsese într-o așa situație. Nu-mi mai aduc aminte dacă îmi părea rău sau mă bucuram că o pățisem, dar știu că întîlnirea din pădure, cu strania femeie în verde, îmi lăsase în minte o stare cu adevărat plăcută, ca de beție ușoară.

Drumul ne-a obosit destul de repede pe toți, cu excepția lui Brave Soul. El se agita de mama focului, păşind grăbit în fața noastră, cu spada în mînă şi pieptul gol, deşi se înserase. Frunzişul gros ascundea lumina roşie a soarelui de apus, iar vremea se răcise binişor. Eu pornisem de mult încălzirea costumului-salopetă. Brave Soul ăsta... mă uitam la el şi mă gîndeam: ne luase ca tovarăşi ai lui într-o aventură fără cap şi coadă, iar pe de altă parte era primul extraterestru umanoid întîlnit de vreo expediție, deşi nu puteam să pricep cum, nu-mi venea să cred că ar fi aşa. Mai uşor îmi venea să-l iau drept un companion din vis.

Am mers mult, nici nu mai țineam socoteala kilometrilor parcurşi. Călcam tot mai greu, coborînd pe cărări înguste, pe urmele ghidului nostru din acea lume. Din cauza harnaşamentului pe care-l tîram după mine, mă dureau muşchii umerilor, iar picioarele mai aveau puțin pînă să cedeze. M-a prins dintr-o dată o ameteală şi verdele întunecat al pădurii mi s-a învălmăşit în fața ochilor. Am strîns o clipă din pleoape şi am scuturat capul pe cît îmi permitea bagajul. Voiam să-mi revin. Cînd am privit din nou în jur...

Eram într-un deşert imens,

iar în jurul meu doar nisip, nisip cît vedeam cu ochii. Un vînt aspru îmi arunca praful sticlos în vizorul căştii. Pe urmele mele călcau ceilalți membri de pe *Skylark*. I-am numărat: erau opt. Lipsea Giovanni şi am ştiut imediat sau mi-am amintit că îl lăsasem în urmă, undeva departe: un trup alb întins pe nisipul galben-roşiatic, un corp în care abia mai zvîcnea viața, nu pentru mult timp. Poate că nu trebuia să-l lăsăm aşa, dar nu mai aveam ce face. Sandrelli parcă spusese că mecanicul nostru e terminat. Primul om pe care-l pierdeam. Undeva în zare, dar parcă mai aproape de ochii mei decît în realitate, vedeam nava prăbuşită, un morman de fiare inutile ce aveau să rugineascâ încet, cu o baliză ce-şi trimitea semnalul monoton în bezna dintre stele, milioane şi milioane de kilometri, un sunet străbătînd singur spațiile pustii, chemînd tîrziu ajutor. Am văzut soarele coborînd cu încetinitorul după nişte dune line. Lumina tot mai roşie şi umbrele tot mai alungite ce se mişcau pe nisip m-au înfricoşat. Se făcuse frig? Se întuneca.

index 16

Apusul... pînă acum nu mai văzusem nici un apus aşa de... aşa de pămîntean, ştii că eu n-am crescut aici, pe Terra. Nici ceilalți, normal. Dar îl recunoşteam, crescuserăm cu toții în cultul planetei părăsite. Cred că şi din cauza asta mi-era frică. Nu ştiam nici ce va urma, eram singuri, neajutorați, într-o lume pustie, străină, ştiam că e străină, şi vîntul îmi vîjîia pe la urechi, vuia, ochii mi se împăienjeneau încet sau poate se întuneca, vîntul, nisipul mă izbea tot mai puternic în față... Poate că totuşi va veni cineva să ne salveze. Nu credeam că

aş putea muri acolo, ştii cum e, teoretic te poţi gîndi la moartea oricui, dar nu poţi crede că o s-o păţeşti chiar tu. Ţi-o poţi imagina, nu-i mare brînză, ştii că e doar un joc, însă nu poţi crede în ea.

Soarele coborîse deja după dunele alungite ca nişte spinări de animal
şi eu nu ştiam ce să facem. Să ne întoarcem la navă? Îmi aminteam că explodase, apucasem să tîrăsc din ea doar baliza de semnalizare. M-am întrebat ce s-ar fi întîmplat dacă am fi aplanetizat normal sau dacă ne-am fi redresat în timpul coborîrii forţate, ba chiar am avut o clipă impresia că aşa s-au întîmplat lucrurile, numai că de aici încolo imaginaţia mea o lua razna, vedeam alte locuri, fără nisipul fin care ne şuiera pe lîngă urechi, parcă eram pe un munte sau pe un platou şi la doi paşi de noi se întindea o pădurice ca pe Pămînt. Vise, începeam să trăiesc din vise! Cît mai trăiam... Vîntul tot mai puternic mă făcea să mă cocoşez în bătaia lui, să înaintez orbeşte, parcă vîsleam cu braţele spre un ţărm inexistent, fără să ştiu ce mă aşteaptă, fiindcă sfîrşitul... sfîrşitul nu putea să fie aici! Şi în liniştea aceea grea am avut senzaţia că aud un urlet cutremurător, care mi-a înfiorat spinarea, un urlet de fiară necunoscută, ascunsă poate la doi paşi de noi. Nu era decît vîntul, desigur, vîntul care freca sticla pisată a deşertului de vizorul căştii. Teama însă îmi înfrigura spinarea, puterile mă lăsau, iar întunericul mă împiedica să văd pe unde calc. Nu vedeam nimic nici înainte, nici în urmă. Oare tovarăşii mei reuşiseră să se ţină după mine? Sau rămăsesem singur? Încercînd să-mi pornesc lampa, mi-am dat seama că

se defectase. Totul se defecta, iar puterile mă lăsau cu totul. Nu mai avea nici un sens să mă zbat! Cînd prin fața mea a trecut o umbră gigantică, de cel puțin trei ori cît mine, formînd un paravan temporar împotriva vîntului, am înțeles că eram vînați și că nu mai aveam nici o speranță. Am închis ochii și am simțit cum cad, m-am lăsat în genunchi pe nisipul moale, primitor...

Am stat așa o vreme. Cînd am îndrăznit să-mi dezlipesc pleoapele, punînd întîi palma la ochi, am zărit prin frunzișul des un soare roșiatic care cobora încet printre niște dealuri. M-am simțit puțin încurcat. Apoi mi-am amintit. În fața mea Brave Soul cobora nepăsător, cu spada pe umăr, răscolind în treacăt straturile groase de frunze, iar uscățivul de Devi Salla mă ținea de braț. M-a ajutat să mă ridic. Am făcut-o cu greu, curățindu-mi cu palmele genunchii de frunzele pe jumătate putrede în care zăcusem. Cel puțin nu-mi mai era rău. Mi-am continuat drumul alături de ceilalți, păşind mecanic, fiindcă mintea mea refuza să gîndească. Mă simțeam ușurat că halucinația oribilă de acum cîteva minute dispăruse așa de repede. Neliniștea și nesiguranța îmi rămăseseră totuși, picioarele îmi tremurau, înțelegi, erau efectele spaimei, ca atunci cînd te trezești transpirat dintr-un coşmar. Cînd am simțit că mă jena ceva la șold, mi-am controlat buzunarul

index 17

costumului-salopetă și am văzut că mica țestoasă era la locul ei, nevătămată, doar că se retrăsese în carapacea ei gălbuie, caroiată cu negru. A scos pentru o clipă un cap temător, m-a

privit fix, apoi s-a retras iarăşi la adăpost. Trebuie că eram totuşi nebun. Vickyia vrăjitoarea şi Giovanni prefăcut în ţestoasă! Dar aşa-mi aminteam că se petrecuseră lucrurile.

În drumul nostru am trecut pe lîngă un luminiş din care întîi am auzit nişte şoapte şi tropăituri stranii. Vezi, deja mă obişnuisem: acolo totul era sau trebuia să fie straniu! Asta cred că venea tot din firea noastră: ajunşi într-o lume străină, ne aşteptam să dăm numai peste lucruri surprinzătoare, aşa că spaţiul acela atît de asemănător cu Terra îmi părea şi mai anormal decît o lume complet străină. Nu ştiu cum m-aş mai fi simţit într-o altă expediţie, în care lucrurile să se petreacă aşa cum învăţasem în şcoală. Dar nici nu mi s-a mai dat şansa asta!

Subiectul tace din nou. Goleşte încă un pahar din lichidul alcoolic. Îmi face semn să-l imit. Se şterge la buze. Mă priveşte lung. Tace în continuare. Preiau iniţiativa.

—Ai mai fi urcat pe o navă spaţială?

—Nu ştiu. Poate că da. Acum, după mai bine de cinzeci de ani, mi-e greu să zic ce-aş fi făcut. Ce mai contează? N-o să mai plec niciodată de aici... Unde rămăsesem?

—În apropierea unui luminiş din care se auzeau sunete ciudate...

—Da, acolo... Ştii, noi eram curioşi, aşa că ne-am apropiat cu grijă, cu armele pregătite, şi am zărit apoi în lumina slabă, de crepuscul, cîteva fiare absurde ce mi-au

trezit iarăşi senzaţia aceea de "aproape acasă". O senzaţie a dracului de neliniştitoare! Nu înţeleg de ce. Printre copacii crescuţi strîmb, în neorînduială, tropoteau

nişte cabaline superbe,

suple şi înfocate, agitîndu-şi crupele lucioase şi săltînd cu copitele în aer unele în jurul altora. Trupul le era de cai, aşa cum sînt toţi caii, numai că
de la piept în sus, în locul capului alungit, cu bot rotund, le răsărea un tors şi un cap uman, ca al meu!, cu plete negre şi bărbi lăţoase, plete blonde, roşcate, castanii... Oameni-cai! Masculi şi femele cu sîni de toate formele, şi toţi aveau braţele mai lungi decît ar fi fost normal. Adică normal la oameni, ce vorbesc eu! Am fi capturat unul, curiozitatea ştiinţifică nu ne pierise, dar pe mine mă cuprinsese un fel de respect... de fapt nu ştiu, nu simţeam că am avea în faţă nişte forme de viaţă extraterestră. Aşa păţisem şi cu Brave Soul. La naiba! un extraterestru musculos, înzestrat cu toate alea unde trebuie, după care s-ar da în vînt frumoasele de pe staţii şi care mai vorbeşte şi limba noastră!

—Am auzit de ceva asemănător! mi-a şoptit xenologul, atent să nu sperie făpturile. Îmi scapă acum, dar există poveşti despre ei pe undeva pe Pămînt. Nu mai ţin minte cine le-a inventat.

—Uitaţi-vă, îşi atrag partenerele, ne-a murmurat grăbit Brave Soul, apropiindu-se de noi. În curînd o să-nceapă lupta. Poate ar fi mai bine să ne depărtăm, ce ziceţi?

L-am ascultat, deşi aş fi fost dornic să văd o înfruntare între două fiare din alea. Însă Brave Soul zicea că ar fi fost

prea periculos pentru noi. Cabalinele aveau mirosul foarte fin, se mira că nu ne simțiseră deja. Din cauza vîntului, probabil, bătea dinspre cabaline. Dacă s-ar fi stîrnit vreo încăierare, nu ne bazam pe armele noastre. Şi-apoi nici nu era recomandabil să le folosim aşa, de-aiurea. Legea nonintervenției. M-am gîndit eu că o cam zbîrcisem cînd mă repezisem cu laserul la dragonul ăla.

Posibilă contradicție. Comparați cu declarațiile anterioare. Cer lămuriri suplimentare.
index 18

—Dar ați respectat legea nonintervenției pe tot parcursul expediției, nu?

—Ei, în mare parte am respectat-o. În orice caz, nu am făcut rău nici unei ființe raționale. Totuşi, ştii, există situațiile-limită, cînd încerci să te aperi fără a ataca... Nu, sigur n-am nimicit ființe raționale. Şi nu ne-am atins de cabalinele din luminiş.

—Ai mai avut de-a face cu aşa ceva? l-am întrebat pe prinț după ce ne-am depărtat suficient ca să putem vorbi cu voce tare.

—Nu, niciodată. Ei n-au ce căuta aici. Dar am auzit multe poveşti despre caii-oameni, de la bătrînii de la curte. Nu credeam că o să-i văd vreodată. Ştii, poveştile sînt poveşti. Ce-am văzut noi... sînt... adică nu sînt... nu se întîmplă...

—Vrei să spui că nu fac parte din lumea voastră? îl ajută Nicky.

—Cred... cam așa ceva. Nu au de-a face cu noi și nici noi cu ei. N-avem nevoie. Nu pricep cum de am dat peste ei acum. Ce căutau aici? Locul lor nu era... Oho, dar asta chiar e ceva strașnic de povestit... numai de m-ar crede! se avîntă dintr-o dată Brave Soul. Ați văzut ce puternici și sprinteni erau? Ca arcurile încordate în vînt. Exact cum se spune că făceau... fac înainte de împerechere.

Nicky a părut interesat de explicație. L-am auzit cum mormăia ceva în microfon. Era singurul care-și luase după el un microrecorder, cel pe care l-am predat mai tîrziu la Centru. Am tras cu urechea la ce spunea, dar n-am prins decît cuvinte disparate și lungi, cu "stratificare poli-nuștiucum" și "erodarea clivajelor culturale"... meseria lui. Între timp noi ne continuam drumul spre locul unde voia să ne ducă noul nostru tovarăș. N-aș putea spune că mă simțeam absolut liniștit, dar curiozitatea era mai tare decît frica. De altfel nu simțeam că ne-ar amenința cine știe ce pericol.

Cînd speram și eu că lucrurile s-au liniștit, dintre copaci s-a auzit un șuierat ușor care se apropia tot mai tare, transformîndu-se într-un vaier melodios, asemănător unui scîncet blînd, urmînd parcă o anumită armonie și combinat cu un tropăit ritmic. Brave Soul ne-a făcut semn să ne oprim și deodată —că numai așa se petreceau lucrurile acolo: brusc, pe neașteptate— dintre niște tufe pline de spini s-a înălțat o umbră lungă, arcuită, care a plonjat înspre noi, s-a prăvălit peste Albin și l-a aruncat la pămînt. Ne-am repezit asupra neașteptatei apariții și am înconjurat-o. Sandrelli, medicul, se

grăbise să vadă de Albin. Din fericire tovarăşul nostru scăpase teafăr, numai inima i-o luase niţel razna. Nici nu era de mirare. Pe Albin nu mă bazasem niciodată, habar n-am cum îşi trecuse testele în şcoală. Şi totuşi era unul din veteranii zborurilor spaţiale, iar figura lui bolovănoasă apărea întotdeauna pe lista celor decoraţi. Nu ştiu cum se descurca roşcovanul. Mă întreb şi acum cum o fi trecut de vizita medicală, că n-avea nici un metru jumate, deşi era un tip îndesat şi extrem de musculos. Ceva din el îmi amintea de un taur. Nu, să nu-l nedreptăţesc, îşi făcea treaba, dar tot nu-mi plăcea. Nu-mi amintesc să se fi oferit vreodată voluntar: avea mare grijă de pielea lui.

Iar umbra care tăbărîse peste el... era de fapt una din cabalinele umane pe care le văzusem. Făptura rămăsese culcată în ţărînă şi sufla greu, scîncind în continuare, cu picioarele tresăltîndu-i la fiecare răsuflare. Ne-am apropiat. Ne-am uitat la ea.

—O fi păţit ceva! i-a trecut prin cap prinţului şi ne-am aplecat
index 19
asupra cabalinei, cu mare grijă, fiindcă o copită din aia, bine ţintită, ne putea găuri ţeasta.

Am remarcat că Albin se ţinea pe undeva prin spatele lui Devi Salla. Nu-i trecuse oare spaima? Ceilalţi se înşirau în cerc, iar eu m-am nimerit la capul creaturii şi m-am holbat destul de curios, fiindcă trupul de cal cam costeliv, acoperit cu păr scurt, maroniu, se continua surprinzător cu un tors alb, supt, şi un cap de bărbat, cu plete şi barbă lungi, încîlcite

una într-alta, cu o față ridată, albicioasă. Un chip de bătrîn ca al tuturor bătrînilor, numai că de abdomenul scobit, cu pielea zbîrcită şi muşchii fleşcăiți, atîrnîndu-i pe brațele incredibil de lungi, se lega trupul de cal. Mai practic, medicul nostru, Sandrelli, se aplecase deja asupra lui şi pipăia nişte pete întunecate, greu de distins în semiîntuneric. Numai ce a apăsat cu degetele pe undeva, printre coastele ieşite în afară ale dihaniei, şi am auzit din nou vaierul acela prelung, iar ciudățenia a început să dea din picioare, vînturînd frunzele uscate de sub ea. Oamenii mei s-au ferit la vreme, iar Brave Soul rămăsese oricum la distanță. Nu-i plăcea făptura.

—Cuminte, cuminte... a încercat doctorul să o liniştească, folosind tonul blînd al vindecătorului, în timp ce cotrobăia prin trusa de care nu s-ar fi despărțit niciodată. Stai cuminte, cumințel, că nu-ți fac nimica, nimica rău, numai stai aşa, liniştit, aşa, liniştit...

Vorbea, iar mîinile i se mişcau repede şi eficient, pansînd rănile bătrînei cabaline, răni numai de el ştiute. Ciudat, incredibila făptură se supuse vocii doctorului sau se lăsase îmblînzită de tonul ei liniştitor. Nu se mişcă pînă cînd acesta nu o —sau nu îl— bătu cu palma pe şold, acolo unde se termina trupul de cal, spunînd:

—Gata, bătrîne! Te-am făcut ca nou. Acu' du-te şi zburdă... dacă te mai ții balamalele.

Cabalina făcu o sforțare şi se ridică. Atunci Douglas Pei, străfulgerat de o idee, se întoarse spre prinț şi-i spuse, pe un ton de glumă:

—Brave Soul, tu tot ai rămas fără cal. De ce n-ai urca

pe animalul ăsta?

Prințul dădu din cap că nu şi se trase mai departe. Clar, nu-i plăcea ideea. Nici ființa nu-i trezea entuziasmul; cred că se şi temea puțin de ea. De el. Douglas Pei, care nu părea să fie prea impresionat de ciudățenia ce nimerise printre noi, insistă.

—Să-mi piară vederea ochilor şi tăria brațelor dacă m-oi urca pe o păcăleală ca asta! izbucni prințul.

—Ei na! auzirăm o voce țîfnoasă. Ți-ai găsit istețul!

Nu m-am mai mirat foarte mult. De cînd auzisem un saurian rugîndu-ne să-l ajutăm, îmi pierdusem mult din putința de a mă lăsa uimit. De fapt aşa credeam atunci, fiindcă ce mi-au văzut ochii mai tîrziu... Oricum cabalina se scutură revoltată şi începu să bombăne:

—Ia uite, marele viteaz! Nici nu şi-a şters mucii de la gură şi are pretenții! Da' ce crezi tu, scursură de erou, că eu mă las călărit aşa, cum vrea fitecine? Eu nu m-am dat în lături să mă înfrunt cu toți eroii pe care zeii i-au trimis în calea mea. Şi-au fost cîțiva... Pe mine nu s-a urcat nimeni, niciodată. N-o să ajung acum gloaba ta.

Jignit, calul uman se întoarse cu spatele la Brave Soul, scuturîndu-şi coada cu furie. Nu se prea plăceau ei doi. Ori, poate, aşa cum zisese Nicky,

index 20

nu încăpeau în aceeaşi lume. Cu toate astea, atunci cînd am plecat, ființa aceea s-a luat după noi, păstrîndu-se la o distanță destul de mare, dar fără să ne piardă din ochi. M-am gîndit că-l bătuseră şi alungaseră ai lui, poate era prea bătrîn

ca să mai aibă nevoie de el, aşa cum nici de noi nu mai avea nevoie nimeni. O gaşcă de rătăciți, asta eram. Nici prințul n-a mai zis nimic despre el, ca şi cum nu l-ar fi observat. Bine şi-aşa. Singurul care se ținea mai aproape de omul-cal era Matty, pilotul principal de pe *Skylark*. Puştiul fusese impresionat de făptură şi acum încerca parcă să se facă remarcat de ea... de el. Treaba lui!

Eu unul am fost fericit cînd ne-am pomenit într-o poieniță cu iarbă înaltă şi moale, iar Brave Soul a spus că am putea să rămînem acolo peste noapte, deşi nu-i plăcea ideea. Era de părere că ar fi fost mult mai bine să fi ieşit din pădure. Dar ne simțeam cu toții mult prea obosiți, se înnoptase de-a binelea, iar luminile individuale nu ne-ar fi ajutat cine ştie ce. Umbrele din noapte sînt înşelătoare, am învățat-o pe pielea mea după ce m-am poticnit de vreo zece ori.

Cu chiu, cu vai, am ridicat un adăpost din folii termoizolante. La insistențele prințului, care a refuzat *heater*-ele noastre, am făcut apoi şi un foc deschis. Nu-i inspirau încredere aparatele moderne. Nici măcar n-a vrut să-şi pună pe el vreo haină de la noi. Ținea neapărat să aibă un foc viu şi părea aşa de îndîrjit că m-am dus să-l ajut să strîngă lemnele de care avea nevoie. Tăcuți, ne-au urmat Devi Salla, Sandrelli şi Rosvanoff. Ceilalți au rămas lîngă echipamentul nostru. Bătrînul om-cal se ținea la distanță, dar ne urmărea cu atenție pregătirile. La un moment dat prințul chiar a trecut la vreo doi paşi de el, dar au întors amîndoi capetele în direcții opuse. M-am prefăcut că nu văd scena. Am adunat noi o grămadă

de vreascuri —era interesant—, apoi Brave Soul a aprins focul şi, cînd deja se încălzise bine în jurul vetrei, a luat cu o lopăţică împrumutată de la noi jar şi cenuşă din foc, presărîndu-le în jurul micii noastre tabere. Noi ne instalaserăm deja în corturi; deja mîncam şi îl urmăream cum se chinuie să traseze —asta am remarcat mai tîrziu— un cerc de cenuşă pe iarbă. După ce a terminat cu cercul, s-a apucat să facă alte linii, de data asta drepte, orientate şi spre noi. Călca neglijent peste bagaje şi ne umplea de cenuşă caldă adăposturile, hainele, mîncarea. L-am rugat să ne explice ce era drăcovenia aia.

"Drăcovenia" - termen necunoscut. Transmiteţi informaţii suplimentare. Gata de recepţie. Emit şi înregistrez în continuare.

—O pentagramă, s-a băgat Nicky, care îl urmărise pe tînăr cu interes, iar acesta a dat din cap mulţumit că, iată, unul din nevolnicii săi tovarăşi avea mai multă minte. E un fel de magie apotropaică, Brave Soul se teme că ne ameninţă ceva rău. Aşa-i?

—Da, a aprobat prinţul. Cîinii negri. Focul o să-i ţină departe o vreme, dar după miezul nopţii or să-i însoţească şi spiritele rele ale morţilor. Dacă ieşim atunci afară, nu mai scăpăm vii.

—Afară de unde? a rînjit Douglas Pei, arătînd spre cerul înstelat.

—Afară din cerc, i-a răspuns grav flăcăul.

—Şi calul? a întrebat cineva, cred că Sandrelli, el era

cel mai grijuliu dintre noi.

Brave Soul a dat din umeri.

—Lasă-l să pască acolo unde e, a zis, deşi nu cred că făptura hibridă chiar păştea.

index 21

Matty a aruncat o privire tristă şi neputincioasă spre calul cu trup de om. I-am făcut un semn discret să stea liniştit. Trebuia să ne obişnuim şi cu astea. Mă gîndeam că toate legendele din lumea lor nu sînt ele inventate aşa, doar de dragul poveştii, drept care le-am zis oamenilor să fie atenți şi m-am hotărît să stau cu ochii în patru. Nu mă îndoiam că pădurea mişuna de fiare carnivore. De aici şi poveştile. Deja se auzeau de undeva urlete prevestitoare de vînători nocturne şi eu personal nu mă bazam pe nişte cercuri de cenuşă. Am mîncat ceva, fără prea multă poftă, deşi foamea îmi creştea pe măsură ce înghiţeam, şi —cînd ajunsesem la o fiertură de ierburi culese de Brave Soul, un fel de ceai amărui despre care prinţul spunea că o să ne ajute să dormim liniştiți— ne-am dat seama că, pe nesimțite, cineva se apropiase de focul nostru. Era un bătrîn destul de soios, cu un fel de pelerină gri învelindu-l de la umerii înguşti pînă la picioarele desculțe, cu pielea crăpată. De unde răsărise oare?

—Primiți-mă şi pe mine lîngă foc noaptea asta! ne-a rugat el cînd a văzut că-l băgasem în seamă. Nu vreau decît să mă adăpostesc o vreme. E noapte şi pădurea e plină de primejdii.

—Dacă ne vei spune cine eşti şi ce cauți într-un aşa loc

în miez de noapte, poate că o să-ți ascultăm rugămintea, a zis Brave Soul.

—Delio mă cheamă şi am plecat spre cetate, să-l caut pe fiul meu. N-am ştiut că drumul e atît de lung. Ori poate picioarele mele nu mai sînt aşa de sprintene cum erau acum douăzeci de ani.

Desigur că nu erau deloc sprintene, ba chiar îi tremurau jalnic. I-am făcut loc între noi, i-am dat şi ceva de mîncare, iar Matty i-a dat pătura lui termoizolantă. Mi-a plăcut gestul lui. M-am gîndit că îl voi fi judecat cam pripit. Poate că ne-am fi dus la culcare, dacă n-am fi auzit iar un lătrat prelung, amenințător. În clipa următoare creatura cu trup de cal a tropăit repede spre noi, aciuindu-se lîngă foc.

—Frigul. Se face tare frig, s-a justificat. Numai ce mă încălzesc puțin şi-o să vă las în pace. Mă duc în treaba mea.

Brave Soul a deschis gura. După figura pe care o făcuse, bănuiesc că
voia să spună ceva răutăcios. Dar n-a apucat. Bătrînul jerpelit a lăsat din mînă cana cu ceaiul amărui şi-a zis uimit:

—Un centaur! Cum de s-a apropiat de voi?

Deci aşa îi zicea creaturii! Dar prințul de ce nu ştiuse de numele ăsta?

—Nu s-a apropiat, a zis el. Noi l-am găsit. Era gata să moară.

—Sigur, nu m-aş fi putut lipsi de tine, a mormăit ursuză creatura, centaurul. Dar fiți fără grijă, o să vă las în pace, n-o să vă necăjesc prea mult cu făptura mea neplăcută ochilor.

A făcut doi paşi în spate, totuşi nu s-a depărtat mai mult. Bătrînul părea vrăjit de apariție.

—Un centaur! N-am mai văzut centauri de... cred că de cînd eram flăcău. Ai şi un nume? a întrebat, întorcînd capul spre el.

—Hippokalos îmi zice, a răspuns în silă făptura.

—Hippokálos? Ciudat nume, a comentat Nicky. Nu se potriveşte cu...

—Hippokalós, nu Hippokálos! l-a întrerupt nervos centaurul. Urăsc obiceiul oamenilor de a-ți stîlci numele. Nu că aş fi avut de-a face cu prea mulți.

index 22

Nicky n-a mai continuat. Şi-a îndreptat atenția spre bătrînul soios, care se mai încălzise şi îşi desfăşurase pelerina din jurul trupului slab, scoțînd de sub ea un instrument cu coarde.

—Eşti cîntăreț? l-a întrebat.

—Ei, nu... Cînt de plăcere, ca să-mi treacă vremea cînd sînt singur. Dar nu cred că v-ar plăcea să mă auziți. De fapt poveştile pe care le cînt sînt mult prea cunoscute. Alții le cîntă de o mie de ori mai bine ca mine.

Asta suna ca o ofertă, iar noi chiar eram curioşi. Poveştile unei lumi spun multe despre ea. Brave Soul n-a avut nimic împotrivă.

—La curtea tatălui meu aveam în fiecare seară cîte un cîntăreț care ne înveselea în timpul mesei şi ne cînta istorii vitejeşti înainte de culcare. Aşa ceva ştii şi tu, bătrîne Delio? a întrebat.

—Ştiu sute de poveşti din toate vremurile şi n-aveţi de ce să vă miraţi, doar am văzut şi auzit multe la viaţa mea. În cîntecele mele şi-au găsit loc viteji şi eroi fără asemănare, aşa cum poate şi voi vă veţi găsi vreodată locul într-o poveste spusă de cineva şi ascultată de nenumăraţi oameni care îşi vor dori să fie ca voi. Dar în seara asta aş vrea să ascultaţi o istorie pe care n-o spun decît rareori, una pe care nici n-o cunosc mulţi cîntăreţi, fiindcă este vorba despre o femeie, iar femeile n-au avut niciodată prea multe imbolduri vitejeşti. De aceea nu ştiu prea multe care să fi rămas în cîntecele lumii noastre. Este

povestea unei fete îndărătnice.

Bătrînul îşi luă un aer gînditor şi îşi începu istorisirea, acompaniindu-se cu instrumentul cu corzi pe care îl luase după sine. Cuvintele îngînate cu moliciune se înşiruiau agale:

—Oamenii zic că sîngele ei amestecat îi înfierbînta firea într-atîta. Se crede că tată i-ar fi fost un vrăjitor necunoscut, venit de pe alte meleaguri, din locuri în care noi nici cu gîndul n-am ajuns. Acest vrăjitor plecase în căutarea unui pocal vrăjit, umplut odinioară cu sîngele unui zeu. Povestea nu spune dacă a găsit sau nu ceea ce căuta, ci doar că într-o seară, obosit de atîta cale, el a poposit la curtea unei regine, rămasă văduvă de curînd. Regina era neînchipuit de frumoasă...

Aici bătrînul se opri cîteva clipe. Îşi drese glasul, apoi continuă:

—Da, neînchipuit de frumoasă era regina, dar nici vrăjitorul acela nu era de lepădat. Odată ajuns la curte, el i-a

cerut găzduire frumoasei regine, așa cum se obișnuiește la noi. Femeia l-a primit cu multă bunăvoință, fiindcă —de la moartea soțului ei— se simțea întotdeauna însingurată, iar sufletul ei tînjea după oaspeți. Apoi vrăjitorul avea farmecul străinului, era înalt, voinic, cu plete lungi și aurii, cu ochi verzi, pătrunzători, ba mai știa și să povestească o mulțime de lucruri minunate. A fermecat pe toată lumea. La ospăț curtenii strînși în jurul mesei rămăseseră cu îmbucătura în farfurie și uitaseră să-și ducă la gură paharele de vin auriu sau roșu ca rubinele. Însăși regina încremenise în jilțul ei înalt, bătut cu pietre nestemate, dorindu-și ca noaptea aceea să nu se mai termine. Iar străinul începea altă și altă poveste, despre alte locuri cu miros de naramze și tamarisc, cu urlete de fiare dungate și iubiri ascunse sub văluri străvezii.

Urmarea nu-i greu de ghicit. În noaptea aceea străinul a dormit
în iatacul reginei fermecate de focul din ochii lui. Fără să mai lungesc vorba, e destul să spun că regina a rămas grea. Înainte de a pleca,
index 23
străinul i-a spus:

—Să nu-ți pară rău de cele făcute. Ar fi păcat ca o făptură aleasă, cum ești tu, să împletească albe cosițe atît de devreme. Nu va trece luna și-ți vei găsi soț legiuit, de neam împărătesc. Numai să nu-i pomenești niciodată de noaptea asta, ci să-l minți și să-i spui că ai prins rod cu el, altfel te va paște moarte rușinoasă. Și să ai grijă de fetița care se va naște, fiindcă sămînța demonică din mine va trece și-n

sîngele ei.

Apoi a încălecat şi dus a fost. După o lună regina s-a văzut cerută de un împărat din vecinătate, iar copilul născut după lunile cuvenite a părut fiica acelui preacinstit împărat care, dacă lumea ar fi fost bine făcută, n-ar fi aflat niciodată adevărul.

Nu i-a fost deloc uşor reginei să o crească pe micuța care îi semăna întru totul străinului scăpărător şi aprig. Avea părul galben-auriu şi ochii de un verde aprins, care pe mamă-sa n-o lăsau să uite de vrăjitorul cel fermecător. La fire fetița s-a dovedit îndărătnică, zburdalnică şi cu totul neascultătoare. O îmbrăcau cu straiele cele mai curate, ea se ducea şi se bălăcea în troaca porcilor. O puneau la masă, ea fugea să se joace. Parcă dinadins le înțelegea şi le făcea pe toate pe dos. Era mereu ciufulită, murdară, desculță. Dacă primea conduri noi de atlaz, îi pierdea cînd se cățăra prin copaci, după ouă de păsări. Mereu alerga după cineva sau se ascundea de slujnicele care trebuiau să-i poarte de grijă şi niciodată nu îşi recunoştea vreo greşeală.

Cînd a crescut, fetişcana s-a îndrăgostit de fiul unui grăjdar de la curte, un țărănuş cam nespălat, dar chipeş de felul lui. Iar într-o zi, pe cînd se plimba prin pădurea ce-i înconjura cetatea de domnie, împăratul auzi zgomote înăbuşite, de hîrjoană. Descălecă, se apropie tiptil şi zări în văioaga din fața sa cum mica prințesă se tăvălea prin iarbă şi se strîngea în brațe de mama focului cu puturosul grăjdar. De-acum cei doi nu mai erau chiar copii, aşa că împăratul s-a făcut foc. S-a repezit asupra lor, a dus-o pe fată la palat şi i-a

tras o mamă de bătaie. Pe flăcăiandru soldații l-au biciuit şi l-au alungat cu batjocuri. Îndîrjită, fata l-a blestemat amarnic pe împărat, ba chiar s-a repezit la el cu un pumnal micuț cît palma ei. L-ar fi rănit, fără doar şi poate, dacă n-o opreau gărzile.

—Niciodată sîngele meu nu s-a ridicat împotrivă-mi cu atîta neruşinare! a strigat împăratul, tremurînd de furie. Ce fel de făptură eşti tu, afurisito?

—Ei na! Doar nu eşti tatăl meu adevărat! a țipat şi fetişcana, bătînd din picior.

Cine nu s-ar fi înfuriat auzind aşa ceva?

—Cutezi să-mi spui aşa ceva, neruşinato?

Ferestrele palatului se cutremurau de larmă şi gîlceavă, iar curtenii rătăciți la acea oră tîrzie prin sala tronului se strecurară afară ca un ciopor de iepuri.

—De ce n-aş cuteza să spun adevărul? Dacă nu mă crezi, întreab-o pe mama!

Vedeți voi, fata căpătase multe din darurile vrăjitoreşti ale tatălui ei, dar abia cînd a mai crescut a început să le simtă. Dacă ar fi să-i ascultăm pe cîntăreții dinaintea mea, fetei i-a părut rău de cele spuse, numai că era prea tîrziu. Împăratul a chemat-o pe regină, iar în fața ei fetişcana, mînată de diavolul din ea, le-a spus pe toate aşa cum se întîmplaseră. Sau poate că regina a recunoscut mai mult decît voia împăratul să ştie, nu pot zice decît ce-am auzit. Destul că după aceea lucruri triste s-au petrecut în împărăție.

index 24

Împărăteasa a fost închisă într-un turn, unde a ajuns să

împletească albe cosițe. Fata a fost şi ea încuiată într-un alt turn, la cîteva zile depărtare de cetatea de scaun.

De la acea aspră judecată au trecut mulți ani. Toate păreau că vor rămîne aşa pentru vecie. Dar într-o noapte soldații puşi să o păzească pe fată au văzut cum pereții turnului se năruie şi cum frumoasa vrăjitoare coboară pe o scară nevăzută, nimicind totul în calea ei, pîrjolind pădurea, dărîmînd casele din jur. Focul iscat de tînăra prințesă a ars zile în şir. Şi acum pămîntul acela a rămas tot pustiu, iar oamenii se feresc să se apropie noaptea de locul căruia îi spun "Turnul vrăjitoarei".

Fata s-a strecurat în cetate într-o seară în care luna era ascunsă de nori groşi, aducători de ploaie. Gărzile de la iatacul împăratului au auzit numai un strigăt gros, repede înecat într-o gîlgîială, şi un zbieret ascuțit, de femeie tînără. Dînd buzna înăuntru, l-au văzut pe bătrînul împărat întins pe patul său lat, într-o baltă de sînge, în vreme ce pe covorul de la picioarele patului încă se mai zbătea o femeiuşcă roşcată, una din doamnele palatului. Spada bătută cu diamante a stăpînului îi era înfiptă în piept. La picioarele patului şedea ciucită o femeie tînără, blondă, cu părul răvăşit, care le-a aruncat soldaților o privire otrăvită şi le-a spus:

—De-acum înainte să ştiți că eu vă voi fi stăpînă. Neruşinatul ăsta bătrîn şi-a primit osînda.

Unul dintre soldați a îndrăznit să facă un pas spre ea, dar s-a prăbuşit cît ai clipi din ochi. A murit în fața tovarăşilor săi, zvîrcolindu-se în dureri groaznice, ca muşcat de şarpe. Aşa a ajuns fetişcana cu sînge diavolesc stăpîna

acelui ținut îndepărtat. Dar ce folos? Mama ei murise cu zile în turnul unde fusese închisă. Tînărul pe care îl iubise se însurase şi avea copii. Însă pe unul dintre ei, un băiat care semăna leit cu tatăl său, noua regină l-a dat în grija unei familii de rang înalt şi le-a cerut să-l crească după obiceiurile curții, ca pe o odraslă de neam ales. Din cînd în cînd mai trecea să-l vadă, măcar că băiatul o întîmpina cu duşmănie. Aflase ce poamă era frumoasa stăpînă care venea să se minuneze de boiul său fraged, de pletele-i întunecate şi de priceperea lui în mînuirea sabiei.

Povestea mai spune că, atunci cînd a crescut mare, băiatul a alungat-o de pe tron pe regina cea nemiloasă, care devenise spaima supuşilor, şi a fost pus el însuşi rege. S-a arătat un rege bun şi blînd, iubit de toți supuşii. Unii cîntăreți zic că femeia ar fi plecat de bună voie şi i-ar fi lăsat tînărului împărăția, fiindcă vedea în el chipul aceluia pe care îl îndrăgise în copilărie. Sigur e că vrăjitoarea nedorită de nimeni şi temută de mulți şi-a făcut pierdută urma. Alți ani au trecut şi regele acelei țări a murit, plîns de toți supuşii, fiindcă fusese un stăpîn viteaz şi drept. Pe urmaşul lui, mai nepriceput, l-a alungat de pe tron un împărat viclean din ținutul învecinat. Soarta l-a împins pe acel urmaş să fugă departe de ținuturile sale, să-şi schimbe firea, să făptuiască nenumărate lucruri vrednice de laudă, să înfrunte fiare nemaivăzute, dar şi să fie urmărit peste tot de frumoasa cu cosițe blonde, care încerca mereu să se apropie de el. Lucru de necrezut, femeia nu îmbătrînea, ci se făcea din an în an tot mai frumoasă. Voinicului însă nu-i păsa de asta. Născut dintr-

un neam de bărbați nu foarte sprinteni la minte, dar vajnici în bătălii, el şi-a recîştigat în scurtă vreme regatul, iar fiii lui şi fiii fiilor lui au ajuns cunoscuți în toate ținuturile din jur. Mulți dintre ei au ajuns pe tronuri regeşti sau împărăteşti de-a lungul şi de-a latul
index 25
lumii şi toți ştiau că trebuie să se ferească de cea care în fapt adusese mărirea pe capul familiei lor. Se mai spune că, deşi au trecut sute de ani, vrăjitoarea încă îi mai urmăreşte pe tinerii din acel neam şi cu osebire pe aceia care îi amintesc de fostul ei iubit, feciorul de grăjdar.

Ajuns aici, bătrînul tăcu dintr-o dată. Tăcu îndelung, astfel încît la un moment dat cineva —parcă Hippokalos— nu se mai răbdă şi zise:

—Ei, şi după asta...?

—Cum? Adică după ce "asta"? se miră bătrînul.

O clipă avusesem impresia că ațipise în timp ce povestea şi se îngîna cu instrumentul ăla, dar mi-am dat seama că era perfect treaz.

—Adică sfîrşitul, insistă şi Nicky. Cum se termină povestea?

—Păi nu se termină. Ăsta e sfîrşitul... pînă acum. Mai multe n-am auzit de la nimeni.

—Nu se spun poveşti fără sfîrşit, bombăni Brave Soul. Deşi parcă am ascultat şi eu istorii din astea... cred că-mi povestea ceva bunica, atunci cînd eram mic.

—Şi-ți aminteşti tu vreun sfîrşit?

—Nu.

—Vezi? Asta e, încheie bătrînul.

—Dar cu tatăl vrăjitoarei, cel plecat să caute pocalul acela cu sînge,
ce s-a mai întîmplat? a întrebat Mathew, care ascultase fascinat povestea cîntată a lui Delio.

—Nimic. Adică povestea nu mai spune nimic. Asta e tot ce am auzit. Cui îi mai pasă de el? O fi murit pe cine ştie ce meleaguri străine.

Relatare fără relevanță. Propun ștergerea ei din cadrul înregistrării DE-792, subiect: misiunea "Fairia".

Recepționat. Răspuns negativ. Menține contactul și transmisia.

Da, fusese o poveste interesantă. Chiar mă gîndeam că femeile de acolo seamănă bine cu cele de pe la noi, de pe orbită. Cum nu faci ce vor ele, cum se supără şi-ți fac mizerii. Atunci cînd li se oferă ocazia, te trezeşti că pun mîna pe cîte o funcție serioasă şi după aia... eh, greu te mai înțelegi cu femeia ajunsă şef! Au o grămadă de toane. Aşa era pe vremea mea vicepreşedinta ExSpa, una Wilma, Wilma Larsson. Acum cine mai e pe-acolo?

Cerere de informație inadecvată. Răspunsul standard, conform identității asumate.

—Nu ştiu, nu m-a interesat prea mult zborul în spațiu.

—Păcat, păcat... Ai fi dat de lucruri mai interesante decît în prospecțiunile tale insipide. Unde-i aventura? Unde-i plăcerea de a dezlega tainele Universului? Ei, dar văd că mă

lungesc... Unde am ajuns cu istorisirea?

—Într-o seară, cred că prima seară pe Fairia, cînd bătrînul vă cîntase o poveste cu o femeie blondă şi rea, îndrăgostită de un băiat de grăjdar.

—A, da, ţin minte! Mie mi se păruse că recunosc ceva în povestea aia, dar habar n-aveam ce. Totul se încîlcise aşa de tare... Întîi dragonul, Brave Soul, apoi vrăjitoarea, centaurul ăla, moşul cu chitara sau ce-o fi avut el de lălăit. În plus undeva în pădurea întunecoasă se auzeau şi nişte urlete sinistre, care făceau să-mi tremure carnea pe oase. Cînd mă ameninţă ceva prefer să ştiu ce, iar acolo cel mai tare mă îngrijora faptul că nu ştiai niciodată. Dacă şi centaurul ăla renunţase la mîndria lui şi se apropiase de foc, însemna că nu era chiar a bună. M-am culcat mai mult de nevoie. Eram rupt de oboseală, mă dureau toate oasele, dar mi-am păstrat laserul în mînă, armat. N-aveam de gînd să-l las. Pînă la urmă am adormit, cred, sau cel puţin mi s-au închis ochii, grei şi amorţiţi.

index 26

Nu ştiu cît am dormit sau dacă aţipisem. Am simţit dintr-o dată vîntul şuierîndu-mi aspru pe la urechi şi am deschis ochii. Inutil. Se făcuse beznă, noapte adîncă, şi nu mai distingeam nici para focului. Care foc? nu exista nici un foc. Nimerisem

din nou în deşert.

Nu vedeam nimic în jur, nu auzeam decît vîntul şi simţeam cum valurile de nisip se clădesc unul peste altul în jurul obstacolului creat de trupul meu. Căzusem, probabil. Dar nu

venise nimeni să mă ajute. Rămăsesem singur, cu totul singur, iar costumul spațial parcă nu mă proteja deloc. Ace sticloase îmi înțepau dureros mîinile, obrajii, gîtul. Unde erau ceilalți? La doi-trei metri de mine sau la zeci, sute de kilometri distanță, morți poate... nu-mi aminteam. Urma să mor şi eu aici? M-am căutat în buzunarul drept al costumului, cu un gest de amintire goală, dar acolo nu era nimic. Normal, ce să fi fost?

Nu ştiu cît am stat aşa în vaietul sinistru al vijeliei, dar la un moment dat s-a luminat slab de ziuă. Vîntul s-a mai liniştit şi am distins la vreo sută de metri în fața mea nişte construcții imense, triunghiulare, ba nu! piramidale... piramide de piatră. Asta însemna că planeta asta nenorocită avea sau avusese viață. Avusese? Dar era... planeta era verde, asta îmi aminteam (sau îmi imaginasem?), eram cu cineva, un tînăr, într-o pădure. Şi undeva apărea o broască țestoasă cu ochi verzi... Nu-mi aminteam altceva. De fapt nici nu era o amintire, ci mai degrabă o senzație vagă, de istorie uitată. Mintea îmi luneca în gol şi amintirea refuza să iasă la iveală. Visul de odinioară, dacă era vis, mi se imprimase în minte, fără să mai lase loc şi pentru alte lucruri. Ori poate abia mă trezisem şi amintirile cețoase ale somnului fugeau în cotloanele din care ieşiseră?

M-am tîrît spre piramide, simțind că sînt aproape de sfîrşit, că o să mor în cîteva ceasuri, de sete şi de foame. La fiecare mişcare mă străfulgerau dureri în toate oasele. Urechile îmi vîjîiau. Am izbutit totuşi să aud în urma mea un zgomot greu, apăsat şi regulat, ca de paşi. M-am întors şi am

dat cu ochii de o creatură imensă, cît jumătate dintr-o piramidă din acelea: un tigru mlădios, cu cap de femeie. Ceva oribil, care urma, am ştiut că urma să mă ucidă. S-a oprit la vreo doi metri de mine, şi-a culcat leneşă capul pe labe şi mi-a zis, suflîndu-mi cu putere în faţă:

—De departe ai venit, străine, ca să-ţi laşi oasele pe tărîmul nostru!

N-am răspuns; gura îmi era uscată. Am privit doar, îndelung, chipul de femeie al fiarei, capul triunghiular încadrat de păr blond, ondulat, şi ochii verzi, mari, care mă fixau şi mă îndepărtau de lumea în care nimerisem. Îmi părea cunoscut, atît de cunoscut chipul, şi nu ştiam de unde... Greutatea reamintirii mă durea fizic, memoria mi se împrăştiase în scîntei dureroase şi cețuri alburii, reci.

—O să-ţi dau o şansă, cum le-am dat tuturor, mi-a spus femeia-tigru. Îţi voi pune o întrebare. Dacă răspunzi corect, o să-ţi dau viaţă cît nici nu-ţi închipui. Dar dacă nu ştii răspunsul, te voi lua cu mine în tărîmul Morţii tăcute. Ai priceput? Bun, ascultă-mă: cine merge dimineaţa în patru labe, la amiază în două şi seara în trei? Ei, cine?

Cine? De unde să ştiu? Patru, două, nouă... mie mi-era foame, sete, eram ameţit şi voiam să trăiesc, voiam apă, voiam acasă. Acasă! Pe staţia unde am crescut. Acolo unde aveam odinioară un cîine, unul mic, maroniu, cu urechi albe şi lăţoase, Strippy îi ziceam, Strippy, şi îl dresasem

index 27

să meargă în două labe. Nu prea mult, dar se descurca. Asta pînă cînd o dată, din greşeală, l-am călcat cu minicarul pe

lăbuța din față. Cît a mai scheunat, Doamne! Nu știam cum să-l mai alint! S-a tîrît vreo două luni numai în trei picioare, pînă s-a vindecat. Îi ocoleam privirea blîndă și supusă, în care nu găseam nici un reproș. Mă amăra încrederea lui veselă și gemetele pe care le scotea cînd îl luam la joacă, mă durea că se chinuia să facă tumbe, ca altădată. De atunci n-a mai mers niciodată în două labe. Strippy, săracu' Strippy, pe unde i-o zăcea acum trupul? A murit... de vreo zece ani. Zece? Patru. Două labe, patru labe, trei, patru, doi... cifrele mi se învîrteau în cap și vedeam labele rotindu-se ca într-un cerc păros, iar și iar... Mă simțisem așa de vinovat în ziua aceea! Cum scheunase cînd năvălisem cu minicarul peste el. Voia doar să se hîrjonească. Și fiara asta...

—Strippy... m-am auzit zicînd. Strippy, știi, cățelușul meu, Strippy, el începuse să meargă în două labe pînă cînd l-am călcat, pînă atunci... Și-n trei, dup-aia. A fost vina mea. Dar n-am vrut, n-am vrut să fac nimic rău!

Mă prostisem. Mi-era rău și frică. Am încremenit într-o așteptare resemnată. Fiara s-a ridicat și a scuturat din cap, apoi m-a privit de undeva de sus. De foarte sus. Se înălțase pe labele din față, așa cum făcea Strippy, și bănuiam că se pregătea să mă facă bucăți cu dinții ei imenși, de femeie-fiară, cu picioarele îmblănite, de trei ori cît... cît minicarul, minicarul meu nichelat, și labele... Brusc a izbucnit într-un rîs zgomotos, cristalin și înviorător, da. Înviorător. Știam rîsul ăsta de undeva? Îl știam, de unde, Doamne? Rîsul ăsta sau amintirea lui... Încă mai rîdea atunci cînd și-a deschis o pereche de aripi albe, gigantice, și a bătut din ele, înălțîndu-

se deasupra mea. Un nor imens de praf m-a învăluit. Fiara s-a depărtat în zbor, dincolo de piramide, dar în zare încă mai auzeam ecoul rîsului ei vesel, parcă tot mai tare, tot mai ascuțit şi mai sacadat, ca un lătrat ce devenea amenințător, prevestitor de rău, lătratul, rîsul...

Rîsul mi-a răsunat şoptit în căuşul urechilor. M-am trezit cutremurat şi am zărit licărirea unui foc, umbrită de o siluetă ce trecea prin fața mea. Peste obraji mi-a trecut, ca o pală de vînt, adierea răcoroasă a unei pînze parfumate, o boare care mi-a amintit de ochii verzi ai... unei fiare? Ai unei femei? Am deschis ochii şi am zărit umbra aplecată de spinare, ce se depărta şovăielnic. Bătrînul. Şi parfumul? M-am dezvelit. Dezmeticindu-mă, am ieşit afară din cort. Am inspirat adînc şi aerul rece mi-a pătruns în plămîni, înviorîndu-mă. Abia apoi mi-am dat seama că uitasem să-mi pun filtrele în nări, dar nu mi-a mai păsat. Ce putea să mi se întîmple? M-am uitat în jur. În lumina focului molcolm se distingea umbra lui Brave Soul. Iar visasem urît. Prințul, care stătea cu spatele spre tabăra improvizată şi scruta întunericul, s-a întors spre mine.

—Dormi liniştit, mi-a zis. Au venit cîinii, sînt aici, prin preajmă, dar nu ne pot face nimic. Urlă de ciudă, i-auzi?

Urletul. Urletul hohotit pe care îl auzisem! M-am uitat cu atenție în noapte şi am distins nişte forme negre şi alungite ce alergau în cerc în jurul taberei, sărind din cînd în cînd înspre foc. În săritură, se izbeau de ceva nevăzut şi se prăvăleau înapoi la pămînt. Încăpățînați, o luau de la capăt, alergau, amuşinau, încercau iar să treacă şi schelălăiau

neputincioşi.

—Dacă vrei, poți să omori cîțiva, mi-a sugerat prințul. Sînt slujitori de-ai Vickyiei, nu-i nici o pagubă.

—Vickyia? am deschis eu gura şi am simțit ceva scrîşnindu-mi printre dinți.

index 28

Nisip. Fața mi-era murdară de nisip, la fel salopeta. Parcă aş fi trezit o bucată din visul meu. Cîinii, Vickyia, nisipul, o fiară cu cap de femeie... Dar în aceeaşi clipă totul a început să-mi fugă din minte, să-mi alunece iar printre degete, pe măsură ce mă trezeam şi încercam să mă concentrez, să-mi pun halucinațiile în ordine. Altă falsă amintire, alt vis după care alergam degeaba. Totul se întîmpla aşa de repede... Am privit agitația fiarelor neputincioase de dincolo de cerc, m-am uitat la corturile tovarăşilor mei, care dormeau —poate la fel de chinuit—, apoi m-am întins la loc, golit de gînduri şi de voință. Am lăsat laserul din mînă, am scuipat nisipul ce-mi umplea gura şi am încercat să adorm. N-am mai etanşat cortul.

Un gînd însă nu-mi ieşea din cap.

—Bătrînul? am mormăit.

Brave Soul a dat din umeri:

—Doarme şi el pe undeva, pe acolo.

Voinicul se înşela. Iar noi n-am avut totuşi parte de o noapte tihnită. După cîteva minute m-a trezit din nou un zbieret înfricoşat, un fel de cîntec de spaimă, sugrumat după primele acorduri, şi am sărit din nou în picioare, lovindu-mă cu capul de copertina oțelită a cortului. Pînă să ies bine afară,

am simțit cum cortul se zdruncină sub loviturile dezordonate ale unor trupuri mici şi puternice. Odată trezit de răcoarea nopții, am apucat să văd un ghemotoc păros ce se aruncase iute asupra mea. Din fericire laserul îmi rămăsese în mînă. L-am declanşat, raza a izbucnit, iluminînd ca un fulger, iar ghemotocul întunecat s-a prăbuşit. Hippokalos începuse să urle:

—Bătrînul! Bătrînul a şters cercurile de cenuşă!

Striga şi tropăia înspăimîntat, alungînd cu copitele cîinii negri. Aceştia lătrau vajnic şi se aruncau asupra centaurului, se învîrteau în jurul lui, încercau să-l muşte de picioare. Pe Brave Soul l-am văzut despicînd vreo doi cu spada. Camarazii mei răsăriseră şi ei din corturi şi începuseră să ocheasc cu grijă, protejați de lanternele orbitoare pe care le aținteau în ochii fiarelor. Eu însumi cred că am omorît vreo cinci, retezîndu-le capetele şi membrele laolaltă, cu o satisfacție sălbatică, trezită de apropierea sîngelui cald. La naiba cu legea nonintervenției! Animalele astea îmi voiau pielea. Sau carnea, nu ştiam exact şi nici nu voiam să aflu. Numai doctorul Sandrelli nu s-a amestecat. Pînă la urmă am reuşit să speriem bestiile. Cei rămaşi în viață s-au depărtat schelălăind, iar Brave Soul s-a apucat să refacă pentagrama aia de cenuşă. După ce totul se liniştise, l-am auzit pe prinț întrebînd:

—Dar bătrînul unde a dispărut?

Asta nu mă mai interesa. Mi-am amintit de parfumul incitant de fiară tînără, de ochii verzi care-mi chinuiseră visul, şi mi-am zis că lumea asta se arăta prea complicată

pentru un biet astronaut de viță pămînteană. Voiam să dorm. Dimineața nu putea să întîrzie prea mult, iar somnul meu fusese deja ciopîrțit. Bătrînul... ştersese urmele de cenuşă? Bătrînul avea ochii verzi? Înseamnă că povestea lui... Vrăjitoarea cea îndărătnică... Cu gîndul ăsta neterminat în minte, am adormit.

A doua zi am încremenit văzînd corpurile fiarelor care ne atacaseră noaptea trecută. Dacă se poate spune despre o creatură că e "numai dinți", atunci cîinii ăia negri meritau primii o astfel de caracterizare. Erau într-adevăr negri şi puținul lor trup era plin de muşchi. Înfiorător era însă capul supradimensionat, cu fălci gigantice şi dinți lungi, tăioşi, în stare să spargă dintr-o muşcătură o cutie craniană. Chiar una ca a noastră. Am înghițit în

sec, gîndindu-mă la ce era să pățim, şi m-am felicitat pentru că păstrasem arma la îndemînă. Uite că erau bune la ceva şi laserele noastre!

—Aşadar ați omorît animale pe Fairia! Nu ştiu dacă legea nonintervenției...

—Eram în legitimă apărare. Şi-apoi nu am ucis decît cîteva bestii carnivore, cu creierul cît unghia. Să nu-mi spui că n-au mai făcut-o şi alții! Poate ştii mai multe decît mine. Ei, lasă...

Cît ne holbam la creaturile sfîrtecate de spada prințului sau secerate de noi nu ne-am putut stăpîni să nu-l blestemăm pe bătrîn şi să nu-l lăudăm pe vigilentul Hippokalos. Simțise el ceva de cu seară, altfel nu s-ar fi apropiat de foc. Făptura

îmi cîştigase respectul. Mi-ar fi plăcut să am aşa ceva lîngă mine într-o peregrinare pe ce ştiu eu ce planetă necunoscută. M-aş fi simţit mai sigur. Ei, şi dacă stau să mă gîndesc, chiar l-am avut. Dar pe atunci n-aveam de unde să ştiu că voi termina cu expediţiile spaţiale. Mă gîndeam numai dacă vom mai vedea vreodată Soarele.

Drumul nu a mai ţinut mult. În cîteva ore am ajuns la capătul coborîşului, aşa cum ne asigurase Brave Soul, iar la cîţiva kilometri distanţă se vedea deja

cetatea regelui

nu ştiu care, cea pe care o căuta prinţul nostru. Nu mai reţin cum se numea... chiar mă lasă memoria... cetatea unde domnea tatăl Angelinei, fata de care auzise prinţul că ar fi fost bună de măritiş, dar ajunsese să înţepenească în pat. Hippokalos, care se mai îmblînzise sau cel puţin nu mai părea atît de arţăgos, tropăia la pas cînd în urma, cînd în faţa noastră, fără să spună nimic, deşi noi îl pomenisem de cîteva ori, rememorînd întîmplarea din noaptea trecută. Ne dădeam cu presupusul ce s-ar fi întîmplat dacă centaurul nu ne-ar fi trezit cu zbieretele lui, iar el se făcea că nu ne aude. Călca demn, ridicînd un praf uşor sub copite, şi-şi ţinea sus capul cu părul şi barba albe, privind semeţ în depărtare. Eu sînt convins că ne asculta şi de aceea mai strecuram cîte o laudă la adresa lui, numai de plăcerea de a-l vedea fluturîndu-şi coada şi depărtîndu-se uşor, cu un zîmbet de mulţumire pe chipul ridat.

—Ce-o fi avut totuşi bătrînul ăla? întrebase naiv Mathew. Chiar ne-o fi vrut răul sau nu ştia ce face? Să

deschidă el calea fiarelor...

Am băgat de seamă că mulți dintre oamenii mei luaseră în serios bazaconia cu pentagrama de cenușă. De fapt ceva văzusem și eu, dar eram convins că trebuia să existe o altă explicație, una rațională. După un moment de gîndire, tînărul a adăugat:

—Cred că, dacă am fi căutat mai bine, i-am fi găsit oasele lustruite de cîinii ăia. Ați văzut ce maxilare, ce colți aveau ăia pe care i-am omorît?

—Dacă pun vreodată mîna pe el, a scrîșnit Brave Soul, să vezi ce-o să-i mai lustruiesc *eu* oasele alea bătrîne. Cu propria lui piele! Chiar crezi că venise așa, fără nici un rost? ***Ea*** l-a trimis, sigur că ea!

Eu mă gîndeam chiar la mai mult, mai ales că nu puteam uita mirosul acela fraged, de trup tînăr, de femeie și fiară. Voiam să-i spun prințului, dar am tăcut. Mă temeam să nu amestec realitatea cu visul. Iar undeva, în sinea mea, mi-am zis răutăcios: "Care-i realitatea? Care-i visul?" Cît aș fi dat să știu...

Ajunși la zidurile exterioare ale cetății, ne-am oprit. Hippokalos a privit înspre cele două turnuri înalte de piatră de la intrare și ne-a zis:

```
index 30
```

—De-aici eu vă las, mă duc în treaba mea. Mergeți cu bine.

Nicky a vrut să-l convingă să nu plece și știam de ce: și-ar fi pierdut unul din cei mai interesanți subiecți. Cu toate insistențele lui, n-a reușit decît să-l înfurie pe bătrînul cu trup

de cal.

—Ce să caut eu acolo? Să se uite oamenii la mine ca la o arătare? Să mă plimbați prin piețe, să mă puneți să vorbesc, să mă ridic în două picoare şi să fac tumbe pentru un bănuț? Ia uite! Am eu lucruri mai bune de făcut... Cum credeți că s-au uitat tovarăşii mei cînd au văzut prima dată făpturi atît de urît alcătuite şi aşa de încete cum sînteți voi? Cui i-ar plăcea înghesuiala aia puturoasă în care trăiți? Mie unul nu. Vreau să mă simt în largul meu, nu prins între nişte pereți de piatră.

Vorbea cu destulă logică —uite că era şi logică în lumea aia!—, numai că începuse să facă spume la colțurile gurii. Îmi venea să mă duc şi să i le curăț cu o perie. M-am mărginit să-i spun:

—Bine, dar acum unde o să mergi? Ai tăi te-au alungat...

—Nu m-au alungat! Am avut o mică neînțelegere (nu părea prea sincer, fiindcă vocea i s-a înmuiat)... doar o neînțelegere, pricepeți? Vă mulțumesc pentru ajutor, dar nu vi l-am cerut. Şi-apoi asta nu mă sileşte să fac pe măscăriciul. Rămîneți cu bine, a mai adăugat el.

Spunînd asta, s-a întors cu spatele la noi, săltînd greoi din crupă, şi s-a depărtat. Mai întîi încet, apoi galopînd tot mai repede înspre petecul de pădure care se întindea de jur împrejurul cetății. A intrat în umbra copacilor şi nu l-am mai zărit.

—Trebuia să-l potcovim... vreau să zic îmblînzim, a rînjit Douglas Pei, iar Mathew i-a aruncat o privire supărată. Credeți c-o să-l mai vedem pe aici?

Am dat din umeri. Ia uite, m-am gîndit, de unde ştie gălbejitul ăsta de potcovitul animalelor? Doar crescuse şi el pe orbită, ca noi toți.

Atenție la exprimarea subiectului. În unele momente relatarea devine neclară, redundantă sau irelevantă. Verificați posibilitatea ca el să folosească o tactică anume, pentru a ascunde informați esențiale. Dacă este cazul, transmiteți instrucțiuni.

—Cum adică gălbejit? Se întîmplase ceva cu el?

—Nu, nimic, ce să i se întîmple? Aşa era el. Nu ți-am spus? Douglas Pei avea pielea gălbuie şi ochii înguşti, arcuiți în sus, spre tîmple. Probabil că genele strămoşilor lui se treziseră la viață şi-i transmiseseră toate trăsăturile fostei rase mongoloide. Întîlneşti şi azi aşa ceva. Foarte rar, dar se mai nasc copii cu pielea mai neagră, mai albă sau mai galbenă decît ne-am obişnuit. Dacă te uiți cu atenție la oameni, îi remarci. E glasul sîngelui lor. Fiecare îşi duce strămoşii în spinare. Dar stai să-ți povestesc mai departe.

Aşadar Hippokalos ne părăsise. Noi ne-am întors spre cetate, am traversat podul de lemn, care se fixa cu un sistem de scripeți şi se ridica noaptea, am trecut nestingheriți pe sub poarta înaltă şi ne-am trezit înăuntru. Acolo mai exista un zid interior, nu prea mare, după care începea cetatea propriu-zisă, un loc foarte populat. Străduțele înguste, acoperite cu pietre şlefuite în timp de paşii locuitorilor, erau pline de viață. Casele din lemn, turtite, înghesuite şi înfundate la

încheieturile pereților cu petice de textilă, dughenele întunecate, cu şoproane de lemn sub care erau întinse tarabe, mirosurile grele, de animale şi trupuri omeneşti transpirate, zarva neîntreruptă, lumea certăreață, toate m-au şocat. Nu mai văzusem aşa o înghesuială şi dezordine. Femei, bărbați şi copii în haine lungi, zdrențăroase şi înfiorător de murdare, alergau încolo şi-ncoace, de parcă
index 31
ăsta ar fi fost scopul întregii lor vieți. Ici şi colo mi-au atras atenția nişte inşi înarmați —probabil militari—, îmbrăcați cu haine netocite şi pline de zorzoane, însă la fel de murdari ca şi ceilalți oameni.

Nicăieri, nici măcar în înghesuitele noastre lumi orbitale, nu văzusem atîta lume viermuind într-un spațiu atît de îngust. Cu toate acestea, pe măsură ce înaintam spre zona centrală a cetății, străzile deveneau tot mai largi, casele tot mai impunătoare şi mai solide. Intrările înalte aveau scări în față, erau împodobite cu statui de bărbați şi femei, iar yidurile erau decorate cu încrustații în marmură. Aici mirosurile se mai estompau. Dughenele erau însă identice.

După ce Brave Soul a întrebat cîțiva trecători unde am putea să ne odihnim şi să mîncăm bine, ne-am oprit la un han, o construcție primitivă, din lemn şi piatră, cu o sală de mese îngustă plasată într-o curte interioară, bătută de soare. Cîțiva copăcei cu frunzele rărite încercau să țină un rest de umbră, fără să aibă sorți de izbîndă. Culmea era că şi oamenii de-aici vorbeau limba noastră! Am cerut, adică Brave Soul a cerut o cameră pentru fiecare. Proprietarul hanului, un bărbat lat în

spate, micuț și chel, dar cu o barbă neagră de care părea să fie foarte mîndru, ne-a primit cu șorțul în brîu, frecîndu-și mîinile și zîmbind cu o bucurie atît de artificială și unsuros de amabilă încît mi s-a făcut greață.

—Ce oaspeți de seamă îmi onorează umila mea curte? s-a lingușit el în fața prințului, ghicind că, dintre noi, el hotăra ce și cum.

Ce stil! Parcă ar fi fost umani. Adică oameni, că umani erau! Prințului se pare că-i plăcea. A zîmbit și el, binevoitor, a spus ce oaspete de seamă onora hanul, fără să uite de rangul său nobil, ceea ce nu mi s-a părut că l-ar fi impresionat prea tare pe stăpînul locului. Probabil prinți din ăștia se găseau acolo pe toate drumurile. Totuși l-a gratulat pe erou cu o mulțime de titluri mieros rostite, "luminăția-ta", "înălțimea-ta", "măreția-ta", zîmbind tot mai des și cocoșîndu-se la orice cuvințel al lui Brave Soul. A explicat, printre altele, că ar avea libere cîteva din cele mai bune camere din han, păstrate anume pentru "oameni de seamă", dar că prețul...

—Ei, prețul e și el ca pentru un prinț! a rostit el pompos, cu pieptul scos înainte.

Am remarcat că purta o cămașă și o pereche de nădragi din același material textil pe care îl foloseau toți locuitorii de aici, numai că ale lui erau cenușii și un pic mai curate. În schimb purta un șorț plin de pete cleioase în care se înfundau muște verzului. Șorțul ăla îmi părea o hartă cu ținuturi mlăștinoase. Proprietarul fu însă cel care îl cîntări pe prinț din priviri și respectul parcă îi mai scăzuse cînd rosti:

—Aveți cu ce plăti?

Asta mă luă pe nepregătite. Chiar, cu ce să plătim noi aici? În nici un caz cu cartele sau impulsuri. Bani din ăia cum erau pe vremuri? Cum îşi făceau afacerile cei din lumea asta ciudată? Troc, probabil. Sau aveau vreo monedă locală? Aveam acum sentimentul că, deşi mă aflam printre oameni, eram nu doar la mii de parseci de casă, ci şi cu sute de ani în urmă. De fapt chiar aşa stăteau lucrurile, doar că între timp, încetul cu încetul, începusem să uit. Era prea familiar locul. Ne adaptam repede. Iar Brave Soul... L-am văzut cum scoate de sub şortul lui de piele vărgată cu negru şi portocaliu o punguță, din care prinde apoi cu două degete o
index 32
pietricică roşie cît o bobiță de strugure şi i-o întinde celui de la han. Un rubin. Deci aşa mergea treaba!

—Crezi că-ți ajunge, hangiule? a întrebat el cu demnitatea cuvenită rangului.

Merita să vezi mutra pleşuvului de han... ăăă, cum îi zicea? A, hangiului. S-a holbat la nestemată cum ne-am uitat noi —cred— la dragonul vorbitor, apoi s-a plecat agitat de cîteva ori, de era să atingă pămîntul cu fruntea, şi a început să țipe agitat nişte nume. În cîteva clipe eram înconjurați de şase-şapte inşi nebărbieriți, îmbrăcați tot ca stăpînul lor, cu cizme şi cămăşi lungi, de textilă. Slujitorii, fiindcă asta erau, ne-au luat bagajele, gata să ne conducă în camerele noastre, aşa cum începuse să le ordone hangiul.

—Mulțumim mult, prințule! i-a zis Nicky tînărului. Nu ştiu cum o să te putem răsplăti pentru ceea ce faci.

—Nu-i nimic. Doar ați venit cu mine ca să mă ajutați... cît veți putea! a răspuns el mîndru. Acum vă las liniștiți pînă diseară. Eu mă duc la curte s-o văd pe Angelina. Sper că Vickyia s-a înşelat măcar o dată.

Bănuiam că spera degeaba, dar nu era treaba mea. Ştia el mai bine ce are de făcut. Noi am rămas îngrămădiți în curtea hanului, unde tocmai ni se întinsese o masă încărcată cu tot ce-ți pofteai, mai îmbelşugată decît cea pe care ai servit-o acum din recolta mea. Mi-am dat seama încă o dată cît de repede ne adaptam la o astfel de lume de fantezie feerică. M-am gîndit că am putea rezista liniştiți pînă ce vreo expediție de pe Pămînt o să dea peste noi. Oricum, de acum înainte nu mai aveam cum să dăm înapoi, trebuia să mergem cu Brave Soul pînă la capăt. Nicky ne-a spus-o: din moment ce porniserăm împreună cu el, n-aveam altă soluție decît să rămînem alături de el. Aveam de respectat nişte reguli. Dacă l-am fi salvat pe dragonul ăla vorbitor din fața prințului, ar fi trebuit să respectăm alte reguli şi să înfruntăm alte riscuri, probabil mai mari. Atunci mi-am amintit de Giovanni.

Din nou exprimare ambiguă. Cer clarificare.

—Parcă Giovanni dispăruse în pădure. N-ați mai găsit decît o broască țestoasă...

—Da, țestoasa pe care o țineam în buzunarul costumului: tot Giovanni îi spuneam şi ei. Acolo, la han, am lăsat-o liberă puțin, se plimba pe masă şi mesteca placidă nişte frunze late, verzi şi cărnoase. Noi dădurerăm în sfîrşit de mîncăruri naturale, de tot felul de cărnuri prăjite şi

zdravăn afumate, cu salate verzi şi roşii, şi înfulecam direct din ceaune nenumărate amestecuri de plante şi fructe fierte... La multe din ele nici nu le cunoşteam gustul. Mîncare naturală de pe lumea aceea străină. Ne putea fi fatal, dar avea un gust minunat.

Pînă atunci nu ne atacase nici un virus sau microb necunoscut de pe planetă. Nici unul din noi nu dăduse vreun semn că nu i-ar prii locurile, aerul sau hrana, şi nu mai credeam că ar exista vreun pericol. În schimb mă uitam la ţestoasa maronie de pe masă şi mă întrebam cu seriozitate ce-ar fi dacă Vickyia îl metamorfozase într-adevăr pe Giovanni, dacă aşa ceva ar fi posibil. Ce astronaut mai devenise vreodată broască ţestoasă? Trăznăi născute din vinul gros şi tare al hangiului... Mi-ar fi fost mai uşor să cred că, dacă nu halucinam în grup, atunci cel puţin eu trăiam nebunia aceea de unul singur. Şi acum mai îmi vine ideea asta, uneori. E greu de imaginat altceva. Dar ce puteam face? N-aveam decît să ne lăsăm la voia întîmplării. Ceva-ceva tot se întîmpla.

index 33

Ne aşezaserăm deci la masă. Am mîncat pînă ne-am ghiftuit, am gustat din plin alcoolul uşor, roşu şi dulce-acrişor, pus în nişte ulcele imense, de lut roşu, aşezate în neorînduială pe masă. Era un soi de vin, cum ţi-am spus, dar mult mai gros decît ce-mi iese mie aici. Ca sîngele. Ne încălziserăm şi vorbeam deja fiecare în legea lui. Nicky îşi pieptăna tot timpul mustaţa cu mîna stîngă şi ne repeta că el ţine neapărat să boteze planeta Feeria sau Fairia. Şi, cum

mania asta de a lua în posesie dînd nume ne era comună tuturor, am acceptat. Am şi închinat pentru idee. Cred că aşa i-a şi rămas numele, nu ştiu, sînt convins că datele stau blocate şi acum în fişierele "Top Secret" de la ExSpa. Sandrelli se pornise să-i dea sfaturi de viaţă lui Matty, Devi Salla şi cu mine ne întinseserăm la poveşti din trecut, Douglas Pei se chinuia să-l îmbete pe unul dintre angajaţii de la han. Nicky bea de unul singur şi le vorbea nu ştiu ce lui Albin şi Arthur, fără să-i lase să scoată şi ei vreo vorbă. Rosvanoff dispăruse, dar asta am aflat-o abia mai tîrziu.

După nu ştiu cîte ceasuri, pe jumătate ameţit de alcool, am urcat în camera mea, clătinîndu-mă şi ţinîndu-mă de balustrada lustruită de mii de alte mîini. La fel au făcut şi tovarăşii mei. Simţeam nevoia să mă odihnesc într-un pat normal, adică atît cît puteau fi de normale paturile primitivilor de aici. Am apăsat pe clanţa grosolană, de fier masiv, înnegrit, am intrat în camera pe care o primisem şi am încremenit: încăperea... greşisem? Nu, n-aveam cum. Eram... acasă, adică... ce să zic? Nu era cămăruia mică şi întunecoasă pe care mi-o arătase plin de mîndrie hangiul, cea cu pereţi de lemn afumat şi pat grosolan, pus pe butuci noduroşi. Era camera mea, de pe Terrestria! Camera pe care o avusesem cînd eram copil.

Am păşit încet înăuntru, fascinat de ce vedeam şi temător să nu alung minunata viziune. Acolo aveam minicarul cu care mă învîrteam toată ziua şi vînam monştri imaginari, cel cu care îl călcasem pe Strippy pe lăbuţă. Uite şi navele spaţiale din plastex, cu telecomanda lîngă ele, şi

pereții albaştri cu dungi galbene... Patul, patul meu moale şi alb, cu aşternuturi dermosenzitive! Fotoliul din care îmi comandam flota de plastex şi mă jucam cu marionetele rămase de la tata, le făceam să vorbească şi să se lupte între ele. Hubloul fals! ce mic putea să fie! La vremea aceea mi se păruse imens. Priveam prin el stelele rotindu-se încet şi spațiul îmi dădea senzația de putere pe care acum o simțeam iar, la fel ca în anii copilăriei: mă aflam înăuntru, dincoace de zid, protejat şi puternic, iar alături dormea mama. Încă de atunci ştiam că tot hubloul era o proiecție, o imagine de păcăleală, fiindcă locuințele nu se aflau la periferia stației orbitale. Dar îmi plăcea să-mi imaginez că de fapt trăiam acolo, despărțit de spațiu doar printr-un perete oțelit, iar închipuirea devenea mult mai impresionantă decît realitatea. Aşa au crescut în mine şi primele nostalgii ale zborului în spațiul întunecat, punctat de lumini strălucitoare şi lumi necunoscute, spațiul fascinant şi nemărginit. Aşa am ajuns astronaut.

Primul meu computer, cu instalația RV, se găsea şi el acolo, cu casca şi mănuşa de date aşezate frumos pe măsuță, lîngă tastatură. Le vedeam aşteptîndu-mă şi n-am rezistat. Mi-am pus casca, apoi mănuşa, am pornit computerul şi m-am trezit înapoi. Sau înainte... pe planetă, pe Feeria, Fairia, acolo unde visasem, între nesfîrşitele dune de nisip... Dar cînd visam? În încăperea afumată de la han sau în camera mea de pe stația
index 34
orbitală, de unde computerul m-a dus iarăşi acolo, în deşertul

acela îngrozitor?

De data asta mă vedeam de sus, ca şi cum eu sau sufletul meu ar fi
zburat laolaltă cu norii fumurii ai Fairiei, iar jos zăream un grup de inşi amărîți, în costume de astronaut impregnate de un praf roşiatic, patru, ba nu! cinci inşi mergînd încet, la vreo doi-trei metri unul de altul, tîrşindu-şi picioarele prin nisipul ondulat în dune micuțe, sub un soare arzător. Îl puteam simți cum arde planeta, ca o sobă lîngă care stai prea aproape, şi mai simțeam o ciudată legătură cu omuleții aceia jalnici. Am panoramat imaginea ca într-un holofilm şi am distins undeva, în depărtare, înşirate la mare distanță unul față de altul, două, trei, patru trupuri căzute cu fața în praf. Trupuri fără de viață. În mintea mea ştiam că muriseră. Şi cît vedeai cu ochii înainte, în urmă, doar pustiul... M-am înfricoşat şi mi-am smuls casca de pe cap.

Încăperea de la han era întunecoasă şi prin fereastra fumurie, mică şi grosolană, abia se strecurau razele palide ale unui soare gălbui. Mi-am privit mîinile goale, fără nici o *data glove* pe ele, mi-am pipăit țeasta: nici o cască de RV. M-am uitat în jur, la lumea primitivă în care nimerisem şi de unde credeam că o să scap odată şi-odată: nu pricepeam, de mult nu mai pricepeam nimic din ce se întîmpla. Puteam înnebuni acolo, ştii, chiar îmi venea să urlu, asta m-ar fi uşurat, fiindcă de judecat normal nu mai aveam cum să judec. Îmi lipsea orice punct de sprijin. În timp ce mă străduiam să mă conving că măcar rămăsesem Ronnie Peterschneitt, comandant de astronavă, şi că există pe undeva un loc

normal din care venisem şi căzusem aici cu *Skylark*, împreună cu alţi nouă bărbaţi, că acum unul dintre ei era ţestoasă sau dispăruse din faţa ochilor noştri... Nu, nu se putea! Ei, atunci a bătut cineva la uşă. Discret, abia auzit, dar insistent. Cred că o făcea de mai mult timp. Am urlat:

—Intră!

Împingînd cu greu uşa masivă, în cameră a pătruns o fetişcană cu privire timidă, cu părul lung, negru, prins în cozi groase şi lăsate pe spate. Purta un şorţ alb, cam scurt, pus în fugă peste un fel de rochie gri, şleampătă. În mîini ţinea o tavă cu mîncare şi o sticlă burtoasă, verzulie, prost şlefuită.

—M-a trimis stăpînul. A zis să vă întreb dacă mai doriţi ceva.

Glasul ei, chipul... Am privit-o lung, simţind că alunec iar într-un cotlon al memoriei. Camera albastră cu benzi galbene, staţia orbitală Terrestria şi

Dariana,

cu ochii ei mari şi negri, cu gene lungi care se băteau lin ca aripile unui fluture. Dariana, prima mea iubire, fetiţa cu părul lung şi negru-albăstriu, cu pielea albă-albă-albă... Am îndrăznit să o sărut o dată, undeva pe holul dintre clasele a 7-a şi a 8-a. Apoi părinţii ei au emigrat pe Geea şi au luat-o cu ei. N-am mai văzut-o pînă... Am clipit din ochi; ştiam că oboseala mă împiedica să judec limpede, iar alcoolul hangiului mă ameţise zdravăn. Dar viziunea în şorţuleţ alb n-a dispărut.

—Domnul doreşte ceva? a întrebat iar.

—Nu, da... Dariana... Nu vreau nimic acum. Nu ştiu.

Ce să...? Altădată, poate... am îngăimat.

—Îmi ştiți numele? mi-a zis repede şi am văzut că roşeşte.

index 35

—Numele? am tras eu de timp. Păi...

Şi atunci m-am repezit:

—Nu mă cunoşti Dariana? Nu ştiu dacă îți mai aminteşti de şcoala noastră de pe Terrestria. Ronnie, ştii, Ronnie urecheatul, de atunci, pe hol...

—Mă ştiți din curte pesemne, ați auzit cum mă strigă fetele, toată ziua strigă la mine, de parcă ar trebui să fac şi treaba lor.

Părea că nu mă auzise. A vorbit ca pentru sine, dar destul de clar ca să o aud, şi a dat din umeri ostentativ... ce umeri rotunzi avea!

—V-am văzut cu tovarăşii înălțimii-voastre, a continuat pe acelaşi ton respectuos. Cu prințul acela, Brave Soul. Aşa-i că-i un erou? a îndrăznit ea, lăsînd capul în pămînt.

Doamne, îi plăcea de puştiul ăla caraghios! Camera era destul de întunecată, dar puteam pune pariu că roşise.

—Da, am bombănit, e un erou. L-am văzut cu ochii mei cum a ucis un dragon vorbitor şi a înfruntat cîinii negri ai vrăjitoarei Vickyia. Iar acum ne va duce la Capătul Lumii.

—Ce bărbat! Trebuie că aveți o viață plină de aventuri alături de el! a mai zis Dariana (Dariana?).

—Da, bineînțeles! Plină ochi! Acum du-te, du-te, o să te chem eu dacă o să am nevoie de ceva! am repezit-o.

—O să vă aduc o lumînare, s-a oferit ea.

—Bine, adu. Adu ce vrei.

Eram destul de înciudat, dar n-a observat. De ce-ar fi făcut-o? A ieşit încet, îngînînd un cîntecel. Eu m-am trîntit pe pat şi am ascultat cum se îndepărtează, fredonînd destul de distinct... "La umbra pomilor/ sleite dorm fetele/ lui Eros cerîndu-i/ sărutul dintîiu'/ Îl cer, dar degeaba,/ că Eros n-ascultă..." Un gînd m-a fulgerat din senin. Nu eram chiar aşa de neştiutor ca să nu-mi dau sema că Eros n-avea ce căuta în feeria asta. Nu aici. Era ca şi... acum îmi dădeam seama... ca şi cu caii pe jumătate oameni. Ceva mi-a lucit în minte, dar nu puteam face nici o legătură. Felul cum se ferea Brave Soul să se apropie de Hippokalos. Ţîfna şi suspiciunea centaurului... Am ieşit pe coridorul strîmt şi întunecat şi-am strigat-o pe fetişcană. Ea s-a întors speriată, călcînd repede.

—Dariana, de unde ştii cîntecul ăsta?

—L-am auzit, a dat ea din umeri, vădit uşurată. Îl cîntă fetele, l-au învăţat...

Începuse să-mi vorbească în şoaptă, iar în semiîntunericul dinaintea căderii nopţii păream doi conspiratori. Am pierdut însă cîteva cuvinte, încercînd să adulmec mai de aproape mireasma minunată a părului ei, aceeaşi cu cea pe care o ştiam de demult.

—...e un ins păros şi cu copite, care umblă pe lîngă cetate. Fetele zic că mai aud şi altele de la el, cîntece cu măscări şi tare de ruşine. Eu numai pe ăsta îl ştiu... de la fete! s-a grăbit să adauge.

—Şi ce-ai mai auzit?

—Păi... Ellen, știți, fata de la bucătărie, ea zicea că le urmărește prin pădure pe fetele care ies să se plimbe singure. Numai pe fete, nu se atinge de muierile măritate. Zicea că pe unele le-a și prins făptura nelumească și poți să-ți dai seama într-o clipită care sînt, fiindcă miros a țap. Oricît s-ar spăla, mirosul nu le mai trece. Se zice că din pricina asta destule fete cinstite ar fi rămas grele. Oamenii sînt îngrijorați. Mă gîndeam că, dacă

```
index 36
```

aude prințul, o să facă el ceva să ne ajute. Eu una mă tem să mai ies seara din cetate. Nici pe uliți nu-mi mai vine a merge.

—Da, am mormăit eu într-o doară, prințul ar putea să facă ceva.

Pe naiba! Nu putea face nimic. Lucrurile se amestecau. Știam și eu, nu mai trebuia să mi-o spună Nicky: toate creaturile care li se păreau ciudate celor de aici nu erau de-ale lor. Începeam să bănuiesc ceva: ordinea lumii pe care o știau cei de pe Fairia se încurca tot mai tare.

```
Subiectul devine iarăși agitat.
Mișcă dezordonat din mîini și pulsul i
se accelerează. Încerc să-l liniștesc.
```

—Nu, stați puțin! Nu vă înțeleg.

—Îți explic acum. Închipuiește-ți zece gheme de ață de culori diferite, care stau frumușel în cutia lor, unul lîngă altul. Ei, și deodată vine cineva, le deșiră și amestecă firele unele cu altele. Asta-i. Cred că noi începuserăm să deșirăm ghemele. Eu mă miram totuși că oamenilor le vine mai ușor să trăiască aproape de un dragon vorbitor decît de un ins cu

copite de țap.

—N-are de ce să ți se pară ciudat. Fiecare loc are felul lui de a concepe ciudățeniile, iar omul-țap nu e de-al lor, mi-a explicat mai tîrziu xenologul. Dar —fii atent!— e de-al nostru. E de-al Pămîntului, ca toți ceilalți, ca toată lumea asta. Poate... nu, nu poate, sigur avem şi noi o vină aici. Deşi, cînd mă gîndesc la povestea pe care ne-a spus-o bătrînul din pădure, cu vrăjitorul şi regina, îmi vine să cred că influența noastră nu înseamnă mare lucru. Probabil că aici granițele între lumi au fost întotdeauna nesigure.

Asta oricum mă îngrijora mai puțin. Erau însă viziunile acelea cu moartea care ne prinde pe toți, unul după altul, într-un deşert ce acoperă întreaga planetă. Intrau şi ele în cadrele lumii de pe Fairia? N-am pomenit totuşi nimănui nimic despre acele halucinații, ca să nu se întîmple ceva iremediabil. Mi-era frică să nu fiu deja mort sau să nu fiu de fapt acolo, în nisip, aiurînd, în timp ce creierul meu naşte toate poveştile cu prințul neprihănit, cu Vickyia şi cu Dariana, fetița de pe stația orbitală. Fiindcă, dacă lucrurile stăteau aşa, ce rost mai avea să-i spun toată povestea —de exemplu— lui Nicky, şi el un produs al nebuniei mele? De asta mă temeam. Mă mai gîndeam că, totuşi, deşertul nu era decît o viziune, pe cînd lumea lui Brave Soul părea mult mai reală. Aşa că am preferat o cale mai laşă: să nu mă mai gîndesc, să nu mă trezesc, să mă las dus de evenimente. Nu am aşteptat prea mult.

Nu trecuse cine ştie cît de miezul nopții cînd s-a întors Brave Soul. Ne-am trezit, ne-am strîns în curtea hanului şi

am cinat la lumina unor torțe ce afumau îngrozitor. Rosvanoff tot nu apăruse, dar m-am gîndit că îl prinsese somnul, aşa că nu l-am căutat. Ne-am aşezat pe băncile lungi de lemn, şi am luat-o de la capăt cu mîncatul, băutul şi vorbăria. Prințul nu părea foarte fericit şi a înghițit zdravăn din vinul casei, după care i-am aflat necazul. Prințesa era într-adevăr împietrită (sau paralizată) pînă la gît, aşa cum îl avertizase Vickyia. Părinții fetei dăduseră sfoară-n țară că îl vor umple de bogății pe acela care o va vindeca, ba chiar — cum n-aveau alți urmaşi în afară de ea— i-o vor şi da de soție salvatorului. Uite cum puteai ajunge rege! Asta urmărea şi Brave Soul. Numai că fata...

—Prințesă, ce să zic... mormăia eroul şi bătea din cînd în cînd în masă cu vasul de lut ars, împrăştiind vinul pe lemnul negeluit. Grasă ca un porcuşor şi plină de bube pe față. Las' că nici părinții nu i-s mai breji! Iar
index 37
curtea regală i-o cocină, zău aşa! Regat cu zece sate şi cinşpe gîşte! La curte la tata...

Am ascultat răbdători (dar şi curioşi) amintirile despre minunatul regat al tatălui său, de parcă ascultam o poveste, iar eu nu m-am putut abține să nu remarc că Dariana se tot învîrtea prin jurul voinicului prinț. Îi turna vin, îi ştergea insistent masa, îl atingea în treacăt cu părul ei lung. Iar el o privea din ce în ce mai des şi mai atent. Asta nu mi-a plăcut. Acum, dacă stau să mă gîndesc mai bine, îmi dau seama că ar fi trebuit să-mi fie milă de el: era condamnat să facă numai ceea ce se cuvenea.

—S-o auzi cum vorbeşte! se revolta prinţul. Mai bine i-ar fi înţepenit buzele! Măcar că abia poate mişca din cap, chiăie ca un porc şi nu-şi mai închide gura. Şi-are o guşă aşa, cam de două palme! Nu mă mir că nu s-au înghesuit salvatorii. Ştii că au fost vreo zece-douăzeci pînă acum şi toţi au fugit fără să mai întrebe ce-ar putea să facă? La dracu', mai vreau vin! O să fiu rege aici, rege! Cu ceva tot mă aleg.

Doctorul Sandrelli l-a întrebat dacă n-ar vrea să-l ia şi pe el s-o vadă pe Angelina, poate avea noroc şi găsea un tratament, ca să nu ne mai cărăm pînă la Capătul Lumii, oriunde ar fi fost asta. Dar Brave Soul ne-a privit neînţelegător. Apoi s-a înfuriat.

—Nu se poate, nu... a strigat. Ce-ar fi asta? Dacă Vickyia a zis că trebuie să mergem acolo, înseamnă că aşa o să facem! Ce mi-ar plăcea să-i tai gîtul la mă-sa, regina, şi să rezolv treaba mai uşor! Dar... nu, mergem! Chiar mîine plecăm, ce să ne pierdem vremea pe-aici? Cine ştie, poate găsim pe drum ceva interesant.

Eram convins că noi vom găsi o grămadă de lucruri interesante, dar el? Lui trebuie să-i fi fost totuna.

—Poate o altă prinţesă? a sugerat Nicky, iar prinţul — deja ameţit zdravăn— l-a privit lung şi şi-a pus degetul pe buze, luînd o figură misterioasă.

Se îmbătase. Nicky, Sandrelli şi Devi Salla au continuat să converseze cu el. În timpul ăsta eu mă holbam la Dariana, iar ea părea că nici nu mă vede. M-am gîndit înciudat că, probabil, ţapul cel păros o învăţase cîntecul acela şi poate şi altele. O luam razna. Totuşi cu o parte a minţii încercam să-

mi aranjez într-un fel viziunile ciudate care mă năpădiseră şi despre care mă întrebam în care vis or să se termine. Intrasem într-un joc mult prea buimăcitor. Uitasem că eram comandantul unei expediții spațiale. Uitasem că aveam o misiune. Nu-mi mai păsa. Ochii îmi fugeau mereu la fetişcana voinică, cu părul negru şi mătăsos, care nu avea ochi decît pentru prinț. Ştiam că mă chinui inutil şi asta mă înfuria şi mai mult. Am băut zdravăn, iar la un moment dat am plecat pe străzi, fără țintă, clătinîndu-mă. Voiam să mă răcoresc, să-mi mai revin. Tropăiam cu cizmele mele pămîntene pe caldarîmul unei lumi care nu avea cum să existe, respiram adînc aerul curat al nopții, priveam casele cu borțile ce țineau loc de ferestre şi de sus îmi lumina calea o lună argintie, la fel cu cea care se vede aici, pe Pămînt. O lună-seceră, suficient de puternică să-mi arate la un moment dat că ajunsesem lîngă poarta cetății, refăcînd pe neştiute traseul care ne adusese aici.

În fața mea, dincolo de ziduri, se întindea pădurea înfricoşătoare şi misterioasă, acum învelită în întuneric. Se auzeau tot felul de păsări croncănind, din cînd în cînd izbucneau zbierete de animale şi fîşîiau tufişuri

index 38

despicate de trupuri suple. Amețit cum eram, cred că aş fi luat-o înspre pădure, dacă aş fi putut ieşi din cetate. Dar se înnoptase, iar podul mobil fusese ridicat. Gărzile puse să păzească intrarea şi sistemul de scripeți greoi, pe care abia atunci le-am băgat în seamă, mă priveau cu îngrijorare şi curiozitate. Şi dintr-o dată am auzit o voce cu accente

deşucheate, un cîntec de beţivan desfrînat acoperind celelalte zgomote ale nopţii. Cineva rămăsese afară, în pădure, şi se învîrtea acum pe lîngă cetate. Nebunul de Rosvanoff, doar dispăruse de cîteva ore. Dacă nu cumva... mi-am amintit de spusele Darianei. Am ciulit urechile, încercînd să disting cuvintele cîntării de dincolo de ziduri. Ceva-ceva se auzea, căci necunoscutul avea o voce puternică.
"Iepşoară, ce te uiţi
şi zburzi, şi crezi că eu habar nu am..."
Mi-am încordat auzul mai zdravăn.
"Tu prin dumbravă salţi cu pas uşor
Căci îţi lipseşte-un călăreţ anume
Ce, iscusit, în chingă să te prindă."

După o clipă de tăcere am auzit clar un chicotit de femeie şi un rîs gros. Nu, n-avea cum să fie Rosvanoff. Rîsetele au sunat apoi mai înfundat, preschimbîndu-se în gîfîituri şi mormăieli, iar eu am plecat, simţind că aerul se umple de damful greu de transpiraţie al unui animal sălbatic. Nici nu voiam să mai stau. Sigur că acolo, afară, era Dariana, cine alta să fi fost?

Nu ştiu cum de am fost în stare să ajung înapoi la han, dar atunci —învăluit de aburii alcoolului— găsisem o explicaţie perfectă pentru tot ce se petrecuse cu mine. Normal că femeia ce se strecurase în afara zidurilor era Dariana. Bineînţeles că ştiam drumul înapoi spre han sau spre orice alt loc de pe planeta luminată de o Lună asemeni celei ce se rotea în jurul
Pămîntului. Fiindcă toate existau numai în capul meu! De-aia

se potriveau atîtea lucruri. Nu știam, ci îmi imaginam. Brave Soul, cîinii negri sau Hippokalos...

Cînd am ajuns la han, l-am văzut pe Brave Soul şi am priceput că mă frămîntam degeaba. Prințul nu se culcase, ci stătea sub o boltă de lemn înnegrit din curtea hanului şi se giugiulea liniştit cu Dariana. Fetişcana chicotea, îşi trecea mîna prin păr, plină de cochetărie, şi nu o mai interesa nimic în jur. Brave Soul în schimb m-a văzut. A încremenit brusc şi atunci a întors şi ea capul. Doamne, cît era de frumoasă! M-am prefăcut beat criță, am trecut pe lîngă ei cu pas împleticit şi m-am tîrît pe scări spre camera mea, ca şi cum n-aş fi văzut nimic. Însă în noaptea aceea n-am visat-o pe Dariana, ci pe Vickyia. Îmi şoptea cuvinte pe care nu le înțelegeam şi mă privea cu ochii ei verzi, fascinanți, eu o aprobam prostit şi mă apropiam de învolburarea pupilelor ei mari, tot mai mari, începusem să cad în hăul verde-întunecos şi dădeam din mîini disperat, încercînd să mă agăț de ceva, apoi am țipat...

M-am trezit abia cînd afară se crăpa de ziuă şi am zărit două luminițe verzi-fosforescente care licăreau diavoleşte la două palme de fața mea. Am izbit cu mîna, speriat, înspre ele şi am auzit un miorlăit nervos: era un cotoi negru şi gras care mi se cățărase pe piept. Motanul a sărit jos, evident deranjat, s-a strecurat sub masa grea, de lemn, iar eu m-am ridicat. Îmi simțeam capul greu, foarte greu. Mă întrebam ce chef o mai avea Brave Soul să plece în călătoria de care tot pomenise, pentru o grăsancă paralizată şi nesuferită. O putea avea pe Dariana. El, nu eu. Oricînd. Iepşoară, îți lipseşte un călăreț

anume, care să te prindă în chingă.
index 39

Dar Brave Soul, deşi îmi păruse a fi cel mai beat dintre toţi, se trezise înaintea noastră, exceptîndu-l poate pe "Giovanni". Pe el l-am culeş cu grijă de sub masa unde, de frica motanului ce-l mirosea curios, se ascunsese în carapacea sa gălbuie). Ne-am pomenit cu prinţul bătîndu-ne cu hotărîre pe la uşi, cînd eu abia reuşisem să mă dezmeticesc. Soarele nici nu se ridicase bine pe cer, abia ce pătrunsese o rază slabă pe fereastra îngustă a camerei. Fire de praf jucau aurii pe dunga de lumină. Le-am privit o vreme, amînînd clipa trezirii, apoi m-am ridicat din pat cu multă grijă: mă dureau toate oasele de la lemnul tare pe care dormisem şi nici somnul, nici plimbarea de azi-noapte, de care îmi aminteam vag, nu-mi alungaseră mahmureala. Numai că Brave Soul considera că n-aveam vreme de pierdut. Trebuia să plecăm. Pomenise ceva despre un port care ne aşteaptă.

La cîteva zeci de kilometri de cetate se afla într-adevăr un port la fluviul ce ducea spre Marea de Aramă, iar de acolo —din cîte spunea prinţul— drumul spre Capătul Lumii ne era deschis. El cumpărase o turmă întreagă de catîri şi-i încărcase cu saci cu mîncare şi cu bagajele noastre. Părea meşter în astfel de cumpărături. Voia să plecăm dis-de-dimineaţă, ca să străbatem drumul cît mai repede. Pînă în prînz spera să fim acolo. Mă întreb acum de ce ne-om fi grăbit atîta?

Pauză prelungită. Subiectul aşteaptă

un simulacru de dialog. Răspuns standard, pe ultima frază.

—Cine se grăbea de fapt?

—Uite, vezi, la asta nu m-am gîndit! Brave Soul, el... La urma urmei pe noi nu ne împingea nimeni de la spate. Dar acolo, pe loc, nici nu ne-am dat seama. Şi cît timp aveam... puteam să creăm istorie.

Ei, dar cu plecarea a mai fost o tărăşenie. Ne strînseserăm cu toții în curtea hanului, se făceau bagaje, se aduceau provizii, toată lumea se agita, pe cînd eu mă pornisem să scotocesc prin încăperile hanului, încercînd să dau de Rosvanoff.

Iar Rosvanoff dispăruse.

Nu era nicăieri. Nu-l mai văzuse nimeni de ieri seară. Mi s-a părut îngrijorător şi mi-am dat seama că ne culcasem prea repede pe-o ureche, convinşi că n-o să pățim nimic. Cine ştie pe unde putea fi țicnitul ăla? Poate zăcea prin vreo curte, cu gîtul tăiat şi mațele scoase. Sau dormea cu nesimțire în patul vreunei țărănci voinice din cocioabele pe care le zărisem cu o zi înainte. M-a trecut un fior, gîndindu-mă că a ieşit azi-noapte din cetate: în pădure i se putea întîmpla orice. Fiara aceea puturoasă, care ademenea femeile... Sigur că acolo se ascundeau şi animale înfiorătoare, asemenea cîinilor fălcoşi ce ne atacaseră. L-o fi ademenit vrăjitoarea blondă? Se putea şi asta, Rosvanoff uita de orice cînd mirosea că e rost de vreo cucerire. În cele din urmă, ostenit de grijă, m-am dus la Brave Soul şi i-am spus cum stăteau lucrurile.

—Nu ştiu ce să zic, mi-a răspuns el. Eu socotesc că

Vickyia poartă vina, a început să ne pună bețe în roate. Dar n-am cum să ştiu ce i-o fi trecut prin cap.

—Şi atunci ce ne facem?

Prințul a dat din umerii săi lați.

—Nimic. Eu trebuie să plec. Dacă Vickyia v-a pus gînd rău şi vouă, mai bine rămîneți aici pînă mă întorc. Altfel o să vă nimicească unul după altul. Iar dacă mai vreți să veniți cu mine, atunci lăsați pe cineva în urmă să-l caute pe tovarăşul nostru şi haideți să mergem.

Am mormăit ceva, în timp ce încercam să mă gîndesc ce ar fi mai

index 40

bine să facem. Brave Soul deja se depărta, strigînd agitat la servitorii de la han. Se pornise să verifice legăturile catîrilor, să le controleze copitele, să tragă de bagaje ca să vadă cît de bine erau legate. Eu m-am îndreptat spre Devi Salla şi i-am spus să-i strîngă şi pe ceilalți. Le-am povestit apoi ce se întîmplase.

—Nu putem să-l lăsăm pe-aici! a sărit Sandrelli. Trebuie să-l găsim.

—Aşa-i, am fost eu de acord. Am putea oare să scotocim prin cetate?

—S-ar putea isca un scandal, a mormăit Nicky. Şi prințul vrea să plece acum, cu sau fără noi.

—Ştiu, i-am zis.

—Eu cred că ar fi mai bine să-l însoțim, continuă xenologul. Nu poate să-şi amîne plecarea cu o zi-două?

—El zice că nu. Poate doar să îl mai ții tu de vorbă o

vreme, iar noi să ne împrăştiem prin cetate... Aşa m-am gîndit eu. Măcar să ne fi trecut prin cap să activăm emițătoarele individuale.

Contradicție evidentă. Încerc să exploatez momentul. Analizați cu maximă atenție reacțiile psiho-somatice ale subiectului. Transmit. Intervin.

—Emițătoare individuale? Păi...

—Da, aveam aşa ceva. Ştiu că aveam obligația să le folosim, dar stătusem tot timpul împreună... A fost o scăpare de-a mea, recunosc. După asta le-am pus în funcțiune, dar n-a mai fost nevoie de ele. Aşa se-ntîmplă întotdeauna.

Nicky s-a îndreptat spre Brave Soul. Nu ştiu ce i-a spus, dar s-a întors la noi şi ne-a anunțat că eroul nostru acceptase să mai aştepte vreo două-trei ore. Oricum cetatea nu era prea mare. Numai că treaba s-a dovedit mai grea decît credeam. Îmi amintesc că eu am rătăcit pe niște străduțe întortocheate, am trecut pe sub tot felul de bolți de piatră gata să se prăbuşească, am intrat în curți mizerabile, pline de bălegar şi paie mucegăite. Cum ajungeam pe o stradă cu locuințe, îmi aruncam ochii prin toate găurile ce țineau loc de ferestre, intram în birturile gălăgioase din zonă şi mă uitam la fiecare grămadă de gunoaie. N-ar fi fost greu să-l văd pe Rosvanoff al nostru, salopeta lui albă ar fi sărit în ochi oricui. Numai dacă nu cumva îl omorîseră şi apoi îl dezbrăcaseră...

Zadarnic am colindat aşezarea: nici urmă de Rosvanoff. M-am întors mofluz la han, gîndindu-mă ce ar trebui să decid. Eram totuşi comandantul expediției. Dacă

mergeam cu Brave Soul, cine ştie prin ce urma să mai trecem. Chiar dacă rămîneam în cetate, pînă la urmă tot trebuia să plecăm, nu ne puteam stabili acolo. Dar îl pierdusem deja pe Giovanni (gîndindu-mă la asta, am pipăit iar buzunarul în care ţineam ţestoasa)... Sigur, trebuia să mă sfătuiesc cu ceilalţi!

Rătăcisem destul de departe de han şi nu mai ştiam drumul de întoarcere. Mi-am dat seama apoi ce simplu devenea totul atunci cînd mă puteam înţelege cu oamenii din cetate: deşi nu-mi aminteam numele locului în care rămăsesem peste noapte, am întrebat din om în om şi am ajuns curînd în curtea hanului. Nimeni n-a părut mirat de înfăţişarea sau de neştiinţa mea. Cel uimit am fost eu, atunci cînd am intrat în curtea binecunoscută şi l-am văzut pe Rosvanoff în mijlocul tovarăşilor mei, dar un Rosvanoff ciufulit şi murdar, de parcă se tăvălise prin paie. Eleganţa lui înnăscută dispăruse: ochii îi erau roşii, încercănaţi, iar părul negru, întotdeauna impecabil aranjat, îi stătea ridicat în şomoioage cleioase. Cînd m-am apropiat, am simţit un miros greu, de animal sălbatic. Mi-am dat seama că tovarăşul nostru păţise ceva.

index 41

Ne-a povestit, bineînţeles, cum îşi petrecuse noaptea. După cină una din slujnicuţele de la han, o drăcoaică veselă, cu ochi verzi şi talia fină (aşa zicea el), venise să-l întrebe dacă mai dorea ceva. Rosvanoff se ameţise şi el de la vin, aşa că s-a întins la vorbă cu fata, i-a lăudat frumuseţea, a început să-i spună tot felul de glume, s-o facă să rîdă —se pricepea

al naibii de bine la așa ceva!— și pînă la urmă au ajuns să se drăgălească.

—Nu știu ce-o fi fost cu ea, povestea Rosvanoff, dar dintr-o dată fetișcana a început să sufle greu, privirea i s-a înnegurat și a început să se uite fix la mine. Avea o privire goală, parcă îmi trecea prin oase și mă îngheța. M-a apucat o frică absurdă. Toți aburii vinului s-au dus și nu mă mai gîndeam decît cum să scap de belea. Dintr-o dată fata a suflat în lumînarea de pe masă și-am rămas în beznă. Numai prin fereastra îngustă bătea o rază de lună, albă și rece. M-am dat doi pași în spate și atunci am simțit cum cineva mă apucă de păr cu o putere incredibilă. De unde să fi avut fata aia slăbuță atîta forță nu știu, dar m-a zvîrlit de lîngă ea ca pe un bicisnic. Și după asta... (aici s-a înecat, rușinat) după asta m-a trîntit în patru labe și s-a pus de-a călare pe mine, m-a încălecat ca pe un catîr.

Nu știam ce să fac: să-l compătimesc sau să pufnesc în rîs. Rosvanoff, cuceritorul nostru, o pățise. Și încă nu aflasem totul.

—Știți cît am dus-o în spinare? se revoltă el. Pînă am ieșit din cetate. M-a scos pe stradă și de acolo am făcut tot felul de cotituri, mi-am zdrelit genunchii și coatele... Voința îmi pierise cu totul, ascultam comenzile drăcoaicei și din cînd în cînd, cînd simțeam că se uită fix la mine, mă treceau iar fiori de groază. Întorceam capul și-i vedeam ochii... îi sticleau, serios, ca la fiarele sălbatice!

Așadar slujnica îl scosese afară din cetate, pe nu știu ce drum ocolit, îl lăsase la marginea șanțului cu apă care

înconjura zidurile, iar ea se pierduse în pădurea întunecată. Rosvanoff spunea că n-avusese putere să plece înapoi, aşteptase întoarcerea fetei, după care o adusese înapoi tot aşa, în spinare.

—Şi putea fata asta, putea îngrozitor a animal! Îmi venea să-mi astup nările cu pământ! se văita el.

—Şi tu duhneşti tot aşa! i-a zis Douglas Pei. Dar priveşte şi partea bună a lucrurilor: nu mai ai nevoie de catîr. După experienţa asta, o să te descurci mai bine singur.

În mod normal Rosvanoff ar fi sărit să-l pocnească pe glumeţ, dar n-a făcut-o. A plecat capul şi a încercat să-şi curețe cu palma paiele şi scaieţii care-i atîrnau de salopetă. Mi s-a făcut milă de el.

—Şi fata? întrebă Nicky.

—Crezi că n-am căutat-o? răbufni brunetul. De azi dimineaţă o caut. Parcă s-a ascuns în fundul pământului. Am ajuns înapoi la han, ea s-a... s-a dat jos de pe spinarea mea şi, pînă să mă ridic, n-am mai văzut-o.

Uite pe unde îşi pierduse el timpul! Mă bucuram că măcar scăpase întreg. Doctorul l-a consultat şi i-a spus că, în afară de oboseala de după o noapte nedormită, era sănătos tun.

—Poate ţi-o fi priit plimbarea! nu s-a abţinut Douglas Pei.

Rosvanoff a rămas tăcut, ca şi cum n-ar fi auzit nimic. Atunci Brave Soul, care aşteptase răbdător să terminăm cu explicaţiile, a întrebat direct:

—Ei, acum putem să plecăm?

Am plecat. Cînd am ieşit pe poartă, am observat că în urma noastră cineva agita o bucată de textilă albă de pe scara ce urca spre încăperile
index 42
hanului. Am întors capul: era Dariana. I-am făcut şi eu din mînă, însă nu m-a băgat în seamă. Privea țintă la Brave Soul, iar tînărul călărea semeț pe catîrul din fruntea convoiului şi nici gînd să se uite înapoi. Aşa se întîmplă întotdeauna.

—Ce drum ne aşteaptă! a exclamat dintr-o dată prințul. Ce lucruri minunate o să trăim! Mă bucur atît de mult că am pornit, în sfîrşit. O să vedeți, o să trăim istorii de necrezut!

Dar lucrurile nu s-au potrivit aşa cum le voiserăm noi. Brave Soul se dovedise într-adevăr un bun negustor, tîrguise tot ce crezuse că ne-ar fi necesar, dar la catîri nu se pricepea. Nici noi nu eram exact oamenii pe care se putea baza, aşa că nu ne-am dat seama cu ce greşise, atîta timp cît coloana noastră îşi deschidea agale drum pe ulițele înguste ale cetății. Brave Soul, care se instalase de la început în frunte, se văzu nevoit să descalece. Ținea un catîr de frîu şi încerca să-şi taie calea prin mulțimea care umpluse deja străzile, iar animalele tropoteau pe caldarîmul încă umed de roua nopții. Oamenii mei se înşirau unul după altul pe marginea coloanei de catîri (vreo optsprezece-nouăsprezece animale, dacă-mi amintesc bine). Eu cu Devi Salla rămăseserăm la urmă, pe cînd Nicky se ținea în față, cît mai aproape de Brave Soul.

Înainte de a traversa podul mobil de la ieşirea din cetate totul a mers bine. Dar, odată văzuți pe drumul larg care pornea dinspre cetate şi mirosind aerul de libertate,

catîrii au început să se agite. Primele au luat-o razna cele zece animale neîmpovărate de bagaje, catîrii pe care urma să călătorim noi. Au început să fornăie, să dea din picioare şi să iasă de pe drum, fiecare luînd-o într-o altă direcţie. Ne-am străduit să-i strunim —atît cît ne-am priceput— şi mi-am dat seama dintr-o privire că nici noi, nici prinţul cel voinicos nu ştiam cum să cuminţim o ceată de animale căpăţînoase, scăpate din strînsoarea străzilor înguste ale cetăţii. Eu şi cu Devi Salla apucaserăm de căpăstru un catîr, iar bestia, cu toată împotrivirea noastră, ne trăgea după el înspre pădure. Brave Soul blocase drumul şi îşi vîntura spada în direcţia urecheatelor creaturi, reuşind numai să le stîrnească şi mai tare, aşa încît pînă la urmă şi catîrii încărcaţi cu saci de alimente şi burdufuri cu apă au început să dea din picioare. Unii şi-au azvîrlit poverile şi au luat-o la fugă, alţii au tăbărît peste ceilalţi, toţi răgeau şi se încurcau în frîie şi frînghii unul cu altul, noi ne chinuiam să-i oprim, să-i strîngem iar laolaltă... ce mai, ieşise o nebunie totală! Ce-ar fi înjurat Giovanni acum! Gîndindu-mă la asta, mi-am pipăit reflex buzunarul larg al salopetei, în care purtam cu încăpăţînare ţestoasa maronie. Străjerii din cetate ieşiseră pe podul de lemn şi, sprijiniţi în suliţele lor de doi bani, se stricau de rîs văzîndu-ne cum ne agăţăm de turma de dobitoace, în timp ce ele se împrăştie tot mai tare, într-un nor de praf, printre înjurături, tropăituri şi răcnete de catîri şi de oameni deopotrivă de nervoşi.

Cînd am auzit în apropiere un tropăit vijelios de copite grele, am crezut că una din bestii o să dea peste mine. M-am

lăsat la pămînt, mi-am pus mîinile scut deasupra capului şi am închis ochii. Spre uimirea mea, nu s-a întîmplat nimic. Numai vuietul parcă s-a înteţit o vreme. Am îndrăznit să privesc furişat în jur şi am văzut cu surprindere că toţi catîrii începuseră să se agite şi mai tare, dar se îngrămădeau acum spre mijlocul drumului. Unul singur alerga nebuneşte pe margini, înghesuindu-i pe ceilalţi răzvrătiţi şi împingîndu-i cu crupa lui înaltă, mult mai înaltă decît... şi într-o clipă

```
index 43
```

mi-am dat seama că nu aveam în faţă un catîr, ci figura ciudată şi în acel moment atît de familiară a bătrînului om-cal, Hippokalos, cu pletele albe fluturîndu-i şi cu coada ridicată în vînt. Apărut de nu ştiu unde, se pornise să adune la loc turma noastră rătăcită, treabă pe care a rezolvat-o destul de repede. În cîteva minute toţi catîrii erau grupaţi frumos în jurul nostru, iar Brave Soul, ajutat de Devi Salla, Albin şi Rosvanoff, se apucase să aranjeze iarăşi bagajele pe urechiaţii maronii, îmblînziţi ca prin minune. Hippokalos s-a apropiat de mine şi mi-a spus, ştergîndu-şi fruntea de transpiraţie:

—Ei, cum vi s-a părut treaba asta? Aşa-i că e mai greu cu două picioare?

Trebuie să recunosc că avea dreptate, mai ales cînd a continuat:

—Nu ştiu cine v-a sfătuit cînd aţi ales animalele astea, dar de păcălit v-a păcălit zdravăn. Sigur le-aţi luat ieftin, fiindcă nu au un catîr conducător. După ce s-ar fi împrăştiat cu totul şi i-aţi fi lăsat baltă, unde credeţi că s-ar fi întors?

Doar i-ar fi răzbit foamea! Tot la staulul pe care-l ştiu ei.

Brave Soul, care ascultase de la distanță, deşi se prefăcuse foarte preocupat de nişte chingi ce trebuiau strînse, a bombănit:

—Ia uite cine ne dă nouă sfaturi! Sau aşa o fi acum: toți caii sînt
negustori pricepuți! Mai rămîne să se-apuce ei să vîndă oameni, ca să se-ntoarcă lumea cu dosu-n sus!

Nu ştiu ce-i apuca pe ăştia doi cînd se întîlneau. Nicky zicea că era o nepotrivire de lumi, dar atunci de ce nu arătau atîta arțag şi față de noi? Oricum tot Nicky a rezolvat problema într-un fel. Chiar bine, cred eu. Numai ce l-am văzut că se duce şi-i şopteşte ceva lui Brave Soul. Tînărul a scuturat mai întîi din cap că nu, apoi a mai ascultat ceva din şoaptele lui Nicky, a dat din umeri şi s-a întors cu spatele, iar xenologul a revenit la centaur.

—Ştii ceva, a zis, am avea o propunere. Doar n-o să ne laşi aşa, neajutorați! Dacă ai vrea...

I-a explicat cîtă nevoie avem de el, ce bine ar fi dacă ar veni cu noi şi altele asemenea. Centaurul l-a ascultat, apoi a zis:

—Bine. Dacă şi prințul vostru e de acord...

Brave Soul n-a scos un sunet. S-a urcat doar pe un catîr şi a aşteptat. Acum mă întreb şi eu ce ochi vor fi făcut străjerii din cetate văzînd cum în fruntea convoiului nostru se plasează o ființă jumătate om, jumătate cal, care dă din mîini, îşi agită copitele şi conduce întreaga hoardă de catîri şi oameni, îndepărtîndu-se tot mai mult de cetate. Cine ştie ce

poveşti vor fi născocit! Şi cînd mă gîndesc că prințul mai trebuia să se şi întoarcă!

Pînă la urmă a fost totuşi bine. Hippokalos s-a dovedit un maestru în privința catîrilor. I-a îndemnat, i-a dirijat cum voia el, i-a mai plesnit cînd voiau s-o ia razna. Deşi cerul era senin şi ne temeam de căldurile îngrozitoare ce urmau spre prînz, a găsit nişte drumeaguri mai ferite, la umbra pădurii. Chiar cred că am şi scurtat drumul pe undeva, fiindcă în vreo trei-patru ore am intrat în portul pe care-l căutam, cu catîrii năduşiți şi suflînd greu. La un moment dat, cînd am trecut printre două dealuri abrupte şi am ieşit în vale, pe sub un pîlc de copaci tineri, am simțit o boare de aer proaspăt, umed şi înviorător. Apoi am zărit şerpuirea lată şi strălucitoare a fluviului şi, parcă la doi paşi de noi, zeci, sute de catarge de lemn înălțate spre cer ca nişte rachete primitive. Eram

în port.

Fără să ne dăm măcar seama, ajunseserăm exact la marginea tîrgului de pe

index 44

malul fluviului, de unde urma să pornim cine ştie încotro. Brave Soul, doar el credea că ştie. Rosvanoff s-a uitat puțin în jur, s-a gîndit o clipă şi s-a aruncat în apa limpede care strălucea ademenitor. Era decis să scape de mirosul care ne urmărise tot drumul. Noi, încinşi de căldură şi prăfuiți, l-am urmat veseli. Pînă şi Brave Soul a renunțat la mutra lui preocupată, de erou în misiune. A intrat în apa răcoroasă şi a început să se zbenguie copilăreşte, împroşcîndu-ne şi pufăind zgomotos pe nări.

Din informaţiile furnizate rezultă că membrii echipajului "Fairia" au încălcat în cunoştinţă de cauză regulile stabilite pentru explorarea unei planete colonizabile. Propun reevaluarea dosarelor celor zece expediţionari din această perspectivă.

—Cum, nu aţi luat nici o măsură de precauţie? N-aţi verificat gradul de puritate al apei, n-aţi...?

—Ei, cui îi mai păsa de aşa ceva? Dacă ar fi fost s-o pătim, am fi pătit-o cu mult înainte. Ei, minunată amintire, baia aceea! Ne bălăceam şi ne prosteam în toate felurile, uitînd de grijile trecute, de nesiguranţa viitorului, de tot ce ne înconjura. Matty rîdea în hohote şi se arunca tot timpul pe spate, scufundîndu-se, apucîndu-ne de picioare, făcînd bulbuci pe sub apă. Sandrelli şi cu Rosvanoff tăbărîseră pe Arthur, bucătarul şi armurierul nostru, insul cel mai comun pe care-l văzusem vreodată. Îl stropeau cu nesimţire şi se hlizeau. Numai Arthur stătea placid, fără să riposteze, zîmbind şi privindu-ne senin. Arthur... de el am uitat, uit tot timpul, parcă nici n-ar fi fost cu noi. Aşa-i era felul: nu-l băgai niciodată în seamă, deşi stătea lîngă tine. M-a surprins în schimb veselia lui Devi Salla: îl apucase pe Nicky de braţe şi ţopăiau amîndoi prin apă ca nebunii. Trupul uscăţiv, cu pielea întunecată şi ridată a bătrînului meu tovarăş contrasta cu albeaţa aproape strălucitoare a lui Nicky. Apa curgea lină, rece, bună, primitoare, soarele ne aurea stropii care ne curgeau pe piele, un vînticel blînd sufla încet, iar pe mal

Hippokalos ne aştepta răbdător, păzind cu gravitate turma de catîri. În cele din urmă Devi Salla a băgat de seamă, l-a luat pe Matty de braţ şi s-au cățărat amîndoi înapoi pe mal.

—Las' că avem şi noi grijă de animale, a zis Devi Salla. Mergi şi te răcoreşte, apa e minunată!

Hippokalos i-a aruncat o privire plină de recunoştinţă, apoi a pornit în galop spre noi. Ajuns la mal, s-a ridicat pe picioarele din spate, şi-a înălţat mîinile şi... Doamne, ce salt a făcut! Cred că a plonjat vreo zece-cinsprezece metri prin aer. S-a prăvălit în fluviu ca o umbră mare şi grea, a împroşcat pînă departe şi a iscat un val care pe mine m-a clătinat de pe picioare. Ajuns în ape mai adînci, s-a scufundat şi, scoţînd la suprafaţă doar capul, a pornit în larg. Înainta cu o viteză sălbatică. Eu m-am uitat după el, dar în curînd a devenit un punct negru pe suprafaţa abia unduindă a fluviului. Credeam că n-o să se mai întoarcă. S-a întors totuşi, la fel de repede cum se depărtase. A ieşit pe mal, cățărîndu-se cu braţele şi copitele din faţă, s-a scuturat zdravăn, de credeam c-o să-şi zdruncine toate oasele, şi a exclamat mulţumit:

—Asta da baie! Acum mai putem merge şi-o săptămînă.

Aşa simţeam şi eu, dar nu era cazul. După vreun sfert de oră de drum, intraserăm deja în tîrg. Ne-am trezit într-o colcăială mirosind a fructe exotice, parfumuri rare şi oameni năduşiţi, pe o plajă unde toată lumea căra lăzi, vindea, cumpăra, striga, se agita, încercînd să transforme întreg orăşelul într-o imensă piaţă dogorîtă de soarele ridicat sus de tot pe cerul Fairiei. Oraşul în sine nu părea mare lucru: avea

cîteva sute de case micuțe, din piatră cenușie, înșirate pe străduțe strîmbe și înăbușite de tarabe. Dar
index 45
aici nu-ți puteai ține privirile în frîu. Îți fugeau unde nici nu te așteptai să vezi ceva. Te apuca amețeala. Fiecare uliță era împînzită cu dughene și tarabe de toate felurile și de peste tot se auzeau muzici din cele mai neobișnuite. Am văzut două femei pitice, înveșmîntate în albastru sclipitor și cu fața acoperită de un văl, care zdrăngăneau la un instrument cu coarde. Cățărat pe un stîlp incredibil de subțire, un tînăr voinic, cam în genul lui Brave Soul, îngîna o melodie la un fluier cu sunet strident, în care sufla neîntrerupt. Lumea îi arunca monezi, fructe, bucăți de carne, iar el le prindea cu dexteritate într-o mînă și le vîra în sîn, continuînd să cînte. Undeva se auzeau niște tam-tam-uri obsedante și un zornăit vesel, argintiu. La un colț de uliță un individ negricios și micuț ne îmbia să pipăim mătăsuri verzi, roșii, argintii, albastre, moi și mîngîietoare la atingere. Alături de el un bătrîn slab și vesel picta sub un umbrar niște ulcioare de lut pentru băuturi, iar pe cele terminate le înșira pe un pled pus direct pe jos. Sub umbrar se adăpostise și un cîine alb-cenușiu, cu botul stropit cu vopsea verde, care dormea liniștit lîngă moș. Din cînd în cînd tresărea, mișcînd spasmodic dintr-o labă, din pricina cine știe cărui vis de cîine. O tarabă se oferea privirii plină cu fructe exotice, printre care abia am recunoscut portocalele, merele roșii și gălbui, strugurii, dar niște struguri cu boabe gigantice, cît ochiul meu, aurii ca soarele; alta sclipea de săbii cu mînere

întortocheat meșterite, bătute cu pietre prețioase verzi, roșii, albe, de pumnale ascuțite și curbate la vîrf, de cuțite de toate lungimile, cu mînere de lemn sau de fier, lucrate în formă de pește, de trup de femeie sau de cîine. Tarabele cu arme erau întrecute numai de cele cu podoabe de toate soiurile, de la coliere și inele la care se făcea risipă de rubine, diamante și safire, pînă la salbe și caschete din zale de aur și argint sau sandale din piele de șarpe, bătute cu smaralde delicat șlefuite. Într-o piață se prăjeau la foc deschis hartane de carne roșie și zemoasă, iar alături un ins spătos și negru, ras în cap, cu un inel mare trecut prin nas, prezenta niște cuști cu animale pe care le recunoșteam din holofilmele de pe Pămînt: pisici gigantice, maronii și cu ochi albaștri, maimuțe micuțe, grozav de urlătoare, papagali de toate culorile și soiurile, care-și amestecau glasurile într-o colivie de lemn cu sute de cuiburi, vulturi cu clonțul puternic, agățați de gratiile metalice ale cuștilor în care stăteau închiși, chiar și un animal ciudat, cu pete portocalii și un gît lung cît o macara, terminat cu două antenuțe, care mesteca imperturbabil, mișcîndu-și ritmic urechile. Dughenele cu haine și hanurile somptuoase sau prăpădite din care ieșeau hangiii să te poftească măcar să le vezi localul se amestecau cu tarabele pescarilor sau ale vînătorilor, iar din loc în loc adulmecam în aer miresme de mîncăruri care-ți umezeau cerul gurii, pentru ca apoi să vedem mici gheretuțe unde se prăjeau cărnuri aromate și se ridica un fum înțepător. De oameni ce să mai vorbesc! Am văzut toate rasele, pe care la noi, de cînd ne-am amestecat, nu le mai vezi: negri buzați și cu cercei imenși, de aur, trecuți

prin urechi, pitici cu pielea roşie şi părul negru, oameni galbeni, mai galbeni ca Douglas Pei, şi albi palizi de parcă n-aveau strop de sînge în ei (pe lîngă ei Nicky ar fi părut tuciuriu de-a binelea), apoi femei înalte şi blonde, cu pielea pistruiată şi sprîncene albicioase, brunete cu pielea măslinie şi mişcări elastice, de pisică, roşcate cu tenul auriu şi pieptul plin, cocoşaţi, lungani de peste trei metri, atleţi musculoşi şi bronzaţi care ridicau greutăţi, ce mai? mulţimi de oameni îmbrăcaţi cît mai fistichiu, în toate culorile pămîntului sau cu totul goi. La un han cu o curte
index 46
largă, unde oamenii beau în picioare din nişte ulcioare cu gîtul lung, am remarcat şi nişte indivizi îmbrăcaţi în haine metalice, din inele de fier ţesute unul peste altul. Într-un astfel de balamuc nici măcar Hippokalos, cu figura lui serioasă şi ridată înălţîndu-se pe o crupă maronie, nu atrăgea deloc atenţia. Noi eram chiar insipizi în costumele noastre de protecţie, încă albe.

În ultimele minute nu am mai intervenit în relatarea subiectului. Atitudine non-umană. Pot trezi suspiciuni.

—N-am înţeles: pînă la urmă aţi ajuns într-un tîrg sau într-un port?

—Şi una şi alta. Tîrgul trebuie să fi fost şi un port important pentru lumea lor. Eu unul am rămas uimit cînd am ajuns la malul fluviului şi am văzut îndeaproape cum stăteau înşirate, una lîngă alta, sute de corăbii de lemn ce se balansau

lin, ancorate la țărm, cu pînzele strînse şi catargele înălțate ca nişte antene imense, gata să exploreze văzduhul. Un astroport cu atîtea nave nu exista nici pe Terrestria! Atunci mi s-a reaprins în suflet dorul de plecare, pofta de a colinda lumi, lumea. Uitasem senzația. Uite, acum o simt iar, ca şi atunci, pe chei.

N-am aşteptat mult. Prințul se arătă iarăşi grăbit, de parcă abia aştepta să se întoarcă în cetate. M-am gîndit că de vină era Dariana, dar acum cred mai degrabă că îl mîna nevoia lui de fapte demne de poveste, neputința de a se aşeza într-un loc. A vîndut în cîteva minute, pe un preț de nimic (cum ne-a asigurat Hippokalos), toți catîrii pe care-i aduseserăm cu noi. Cumpărătorul, un blond la fel de spătos ca şi Brave Soul, dar cu fruntea teşită şi nasul turtit în cine ştie ce încăierare, a plătit pe loc, pierzîndu-se apoi repede în zarva mulțimii. Grăbit nevoie mare, omul... Probabil centaurul ştia ce spune. Dar ce mai conta? Prințul a cumpărat apoi cu seninătate o întreagă corabie, una cu două catarge, l-a păstrat şi pe pilot, care ştia drumurile pe ape, iar noi ne-am mutat bagajele pe puntea vasului de lemn, înghesuindu-ne printre hamalii tuciurii care îşi ofereau cu încăpățînare serviciile. Soarele lumina puternic, apa fluviului ondula ademenitor şi un vînt blînd ne răcorea obrajii. Ziua aceea, în care nu s-a întîmplat mai nimic, e una din cele mai plăcute amintiri ce mi-au rămas de pe Fairia.

Brave Soul fusese de acord să botezăm corabia *Skylark*, în amintirea defunctei noastre nave spațiale. Devi Salla, Arthur şi cu Mathew s-au străduit vreo două ore să curețe

vechiul nume, *Destinul* sau *Soarta* —cam aşa ceva—, şi apoi, cu un şomoiog de catran, l-au scris îngrijit pe cel nou, pe ambele laturi ale corabiei. Mă temeam că prinţul o să aibă ceva împotriva scrisului, băgasem de seamă de la întîmplarea de la grotă, cînd îl cunoscusem, că nu-i plac lucrurile cu care nu era obişnuit. Spre uimirea mea, a tăcut din gură. Iar rezultatul... Închipuieşte-ţi numai: o corabie de lemn, înaltă, cu două catarge lungi, frumos strunjite, clătinîndu-se alene la chei şi mirosind a lemn proaspăt vopsit. Numele scris de noi lucea negru în bătaia soarelui, iar de pe mal se mai putea vedea, chiar în botul corabiei, o sirenă sculptată cu măiestrie în lemnul galben ca nisipul, o sirenă blondă, cu părul lung şi sîni semeţi, dezgoliţi. Trupul i se încheia cu o coadă de peşte solzoasă ce se făcea pe nesimţite una cu trupul navei. *Skylark*! În momentul acela mă simţeam iar căpitan.

—Îţi place? O să ne poarte noroc! mi-a zis prinţul, rezemîndu-se cu cotul de spinarea sirenei. Nu găseşti că seamănă puţin cu Vickyia? Poate o îmbunăm şi ne lasă în pace o vreme...

index 47

Avea dreptate în ceea ce privea asemănarea cu vrăjitoarea din pădure. Dar nu înţelegeam la ce ne-ar fi folosit.

—Cînd ai de gînd să plecăm? a întrebat Nicky.

—Acum! Ce rost mai are să aşteptăm? Avem atîtea de făcut!

—Şi Hippokalos? a întrebat timid Mathew.

În ciuda părerii mele proaste de la început, tînărul

începea să-mi placă. Deschidea rareori gura, dar timiditatea nu-l împiedica să fie acolo unde era nevoie de el, iar cînd vorbea spunea lucruri de bun simț. Aşa-i, ce să facem cu Hippokalos? El rămăsese pe mal. Ne privise cu calm tot timpul în care noi ne agitaserăm, nu scosese o vorbă şi nici nu se depărtase de corabie. Acum admira vreo două corăbii legate la chei prin preajmă şi se pocnea alene cu coada, ca să se apere de muşte. Brave Soul l-a privit lung, gîndind intens. Pînă la urmă s-a întors spre mine. Am dat din umeri: ce sfat să-i fi dat? Atunci şi-a îndreptat ochii, întrebător, spre Nicky, apoi s-a întors iar către centaurul care se lăsase vrăjit de priveliştea corăbiilor înşiruite la țărm.

—El ce zice? a întrebat pînă la urmă.

Mathew s-a repezit:

—Hippokalos, n-ai vrea să vii cu noi?

Centaurul a întors capul şi ne-a privit. Mi s-a părut destul de surprins de cuvintele tînărului. Surprins eram şi eu, dar Brave Soul părea de-a dreptul indignat. A făcut doi paşi înspre Mathew, după care s-a oprit. Iar gîndea. Ei, dar la urma urmei omul-cal ne scosese măcar o dată sau de două ori din încurcătură! Am văzut că acolo, jos, şi el ezita. Începuse să tropăie mărunt pe picioarele din față şi privea cînd în direcția noastră, cînd în pămînt.

—Ce să caut eu printre voi? Eu trebuie să trăiesc laolaltă cu neamul meu. O să... o să mă întorc acasă.

Nu părea prea decis.

—Da, printre caii tăi, care te-au alungat, a mormăit Brave Soul, adăugînd mai încet: Ei, dacă nu vrea să vină, cu

atît mai bine! El ne mai lipseşte pe corabia asta.

Nu credeam că Hippokalos putea să-l audă. Dar l-am văzut cum se pleoşteşte, cum îşi lasă coada moale în jos şi începe să se depărteze încet. Greu de ghicit ce sentimente au centaurii şi cum şi le exprimă de fapt, dar mie mi s-a părut că vorbele prinţului l-au întristat. Pesemne că şi Brave Soul şi-a dat seama că exagerase, fiindcă a adăugat cu voce tare:

—Dar, dacă vrea să vină, eu n-am nimic împotrivă. Poate e mai bine să fim mai mulţi, cine ştie ce greutăţi ne aşteaptă pe drum.

Mathew a zîmbit larg, recunoscător, şi a strigat:

—Ei, Hippokalos, auzi? Poate avem nevoie de tine. Lasă-i acum pe-ai tăi, te întorci mai tîrziu la ei!

Bătrînul centaur s-a oprit, nehotărît, apoi a luat-o spre corabie cu un pas destul de vioi. Rosvanoff şi cu doctorul, Sandrelli, au aşezat o scîndură lungă şi în două minute aveam un membru nou în echipaj.

Am întins pînzele cu destulă neîndemînare. Nici unul dintre noi nu mai văzuse, necum să facă aşa ceva. Ne-a ajutat prinţul şi mai ales cîrmaciul corabiei...

Termen necunoscut. Verificaţi sensul şi proveniența. Comparaţi cu informaţia oferită de subiect.
index 48

—Cîrmaciul? Şi ce rol avea omul acela?

—...pilotul, adică omul care conduce corabia, stă la cîrmă, ăsta-i cîrmaciul. Al nostru era un ins negru-negru, cu buze groase, faţa turtită şi părul scurt şi creţ, aşa cum arăta

rasa negroidă de pe Pămînt înainte de amestec. Se numea Dogo sau Dorgo. Brave Soul îl păstrase fiindcă insul se jurase că urcase la bordul corabiei încă de la prima ei călătorie și de atunci rămăsese pe ea. Se lăuda și că știe drumul spre Marea de Aramă. Lucrurile se potriviseră.

Cînd am ieșit din port și

am pornit la drum,

cu puntea corabiei balansîndu-se lent în sus și-n jos pe valuri, cu pînzele pocnind, întinse de vîntul blînd, cu soarele strălucind deasupra noastră și valurile mici clipocind sub lemnul ce scîrțîia ușor, atunci a fost minunat! N-aș fi în stare să descriu bucuria care mă îneca în clipele alea, așa ceva trebuie să simți!

Totul părea să meargă bine, în ciuda faptului că seriozitatea noastră de exploratori spațiali se topise aproape cu totul în cele două-trei zile ireale petrecute acolo. Nu trebuia să facem nimic altceva decît să colindăm o lume ciudată și destul de primitoare, laolaltă cu un prinț vînjos, cu mintea numai la fapte de vitejie, și cu un centaur bătrîn care abia aștepta să ne intre în voie. Dacă mă gîndeam bine, așa-zisele pericole care ne amenințau aici erau mai degrabă un fel de sperieturi pentru copii, căci nimeni nu pățea nimic grav. M-aș fi simțit ca într-o vacanță prelungită cine știe cît, într-o lume în care n-aveai decît să te bucuri liniștit de tot ce te înconjoară.

Din păcate eu nu stăteam întru totul liniștit. Visele mele din deșert mă bîntuiau chiar și la bordul corabiei. Atunci, imediat după minunata plecare pe ape, am avut iarăși

senzația că am rămas singur, unica ființă vie de pe *Skylark*. Lemnăria scîrțîia tot mai tare și vasul înainta din ce în ce mai greu. Privind peste bord, am văzut cu groază că pluteam pe nisip, tăindu-mi calea printre dunele gălbui ce se despicau în fața navei, iar vîntul mă împingea într-o direcție necunoscută. Nu știam ce caut acolo, dar eram în deșert, pierdut, dezorientat, înconjurat de nisip, de praf înecăcios, de dune roșiatice. Am ridicat capul, mi-am pus palma streașină la ochi și am zărit în depărtare un stol de păsări mari, negre, care se învîrteau amenințător, tot mai aproape de corabie. Mă simțeam singur, atît de singur... Și păsările alea, păsările planînd în cerc deasupra *Skylark*-ului, tot mai insistent, tot mai aproape, așteptînd parcă să înțepenesc cu corabia într-un mal de nisip, iar ele să coboare asupra mea...

Am încercat cîtva timp să trec la cîrmă și să conduc nava prin valurile de nisip pe care le despica lent carena ei de lemn. Mi-am dat seama repede că n-avea rost: încotro să pilotez? Unde voiam să ajung? Abia atunci mi-a trecut prin cap și altceva: cum ajunsesem acolo? Mintea refuza să mă ajute. Nu mi se legau amintirile. De la prăbușirea navei pe planeta asta păcătoasă începusem să sufăr de amnezie. Cine mă adusese aici? Cu chiu, cu vai, mi-am amintit vag chipul brunet al unui bărbat vînjos, înarmat cu o spadă, și... femeia! Femeia aceea cu ochi verzi, de care eram convins că se legau toate. Dar unde să dau de ea și de unde pînă unde convingerea asta? Îmi mai aminteam ceva cu o țestoasă gigantică, cu ochi verzi, parcă și niște piramide construite... pe apă sau...? Imaginația.

index 49

Întotdeauna avusesem o imaginație prea bogată, iar acum peretele care o separa de percepția realității se dusese dracului. Dar amintirea trupurilor albe ale tovarăşilor mei, acoperite încet de nisipul adus de vînt, cît de reală era? Îmi aminteam cum mă tîram pe nisip şi în urma mea veneau ceilalți, cîțiva din cei noua, dar nu-mi aminteam cine.

Mă simțeam cu totul deznădăjduit. Străin într-o lume străină, cu mintea deranjată —fiindcă mi se întărea tot mai tare convingerea că înnebunisem—, nu aşteptam decît să mor. M-am îndreptat spre prora corabiei, ridicînd privirea în zare şi atunci am remarcat sculptura din lemn: o femeie blondă, cu sînii dezgoliți şi părul lung, galben-auriu, ca lemnul moale din care fusese cioplită. Ultima mea speranță se dusese: aşteptam nu ştiu ce salvare miraculoasă de la o statuie. Între timp soarele cobora spre apus, iar întunericul aducea cu el o răcoare pe care în mod normal o puteai numi plăcută, dar nu în starea mea de atunci. Pericolul era prea mare. Ştiam că noaptea în deşert puteai muri de frig. Noroc cu costumul de protecție, pe ăsta încă îl mai aveam. Înțelegi, David Eugen — parcă aşa ziceai că te cheamă, nu?

Subiectul cere răspuns empatic. Dau aprobator din cap. Continui înregistrarea şi transmisia.

La un moment dat vîntul s-a oprit şi vasul de lemn a încremenit aşa, în mijlocul deşertului. Păsările începuseră să scoată țipete tot mai ascuțite sau coborîseră mai aproape de mine, nu ştiu. Am hotărît să scotocesc toate cotloanele

corabiei, să găsesc ceva mîncare, apă sau cel puțin vreun semn care să-mi amintească drumul meu pînă aici. Îmi reînviaseră instinctele de căutător. E drept, hrană şi apă am găsit, ba chiar am dat şi peste vreo două instrumente de măsură de pe nava noastră, *Skylark*, nişte aparate şi nimic altceva. Atunci m-am dus la babordul sau la tribordul corabici şi m-am rezemat de marginea de lemn, privind în zare. Cît vedeai cu ochii nu exista altceva decît curbura dealurilor de nisip înroşite de un soare gata să se stingă undeva în depărtare. Lumea întreagă era un pustiu. Tot ce nu pierise încă urma să piară. Şi eu...

Numai cînd mi-am îndreptat privirea în jos am văzut o rază reflectată, un obiect lucind metalic. Un instrument! O unealtă. Am coborît repede pe o parîmă şi m-am afundat în nisipul fin, cald încă. Nu mi-a trebuit mult pînă să reperez obiectul, dar ce dezamăgit am fost! Era o cutie de conserve, goală, de tipul celor pe care le aveam şi noi pe navă. Am cîntărit-o în palme, după care am dat s-o arunc. N-am aruncat-o însă. M-am holbat mai atent la ea. Ceva nu era în regulă. Cutia era de inox, dar ruginise şi se subțiase, pe alocuri avea chiar unele găuri fine, ca şi cum ar fi stat acolo de zeci de ani. Dar, în afară de *Skylark*, nici o altă expediție din sistemul nostru solar nu ajunsese pe planeta asta îndepărtată! Cît timp trecuse de cînd eşuasem aici? Zeci de ani? Mi-am trecut mîna prin barba care mă înțepa neplăcut: crescuse binişor, dar în nici un caz nu părea mai veche de trei zile. Ultima dată mă bărbierisem pe navă, pe *Skylark*. Ori nici asta nu mai țineam minte? Dacă alți oameni ajunseseră aici

înaintea noastră... nu, n-aveau cum. Pe cutie nu se mai distingeau nici un fel de însemne de fabricație, dar era clar de tipul celor folosite de noi. Ce se întîmpla cu mine? Înnebuneam, înnebuneam, ce altceva putea să fie?

Deodată un fîşîit uşor m-a scos din starea de prostrație în care căzusem. Am ridicat capul şi am încremenit. Cutia mi-a căzut din mînă, dar nu mai aveam eu ochi pentru ea. În fața mea se oprise un om, unul ciudat, îmbrăcat într-un fel de cămeşoi făcut din inele de metal țesute unul

index 50

de altul. Individul purta pe cap o cască metalică în care se mai reflectau ultimele raze de lumină ale apusului, un coif ciudat ce-i ascundea cu totul țeasta, iar în mîna stîngă avea o spadă lungă. Teaca spadei o ținea în mîna dreaptă, de unde am înțeles că abia scosese arma şi, probabil, voia s-o folosească. M-am dat un pas în spate şi am ridicat încet mîinile, ca să-i arăt că nu am gînduri dușmănoase. Insul a rostit ceva, cu o voce groasă, dar casca împiedica sunetele să treacă şi n-am priceput nimic. De fapt nici nu aveam de ce să pricep, doar că insul părea atît de... familiar, de uman! Am dat din umeri. Atunci şi-a ridicat un fel de vizor al căştii şi i-am văzut chipul. Un om ca toți oamenii. A repetat cele spuse, dar, ca şi prima dată, n-am auzit decît un fel de "Iatci!" scurt. Părea un ordin. Iatci! Nu ne înțelegeam. Nici asta nu trebuia să pară lucru de mirare, doar veneam din lumi diferite, dar pe mine neputința mea m-a surprins. Îți dai seama de ce, mi se întîmpla pentru prima dată. Îmi aminteam cumva, vag, că altundeva lucrurile stăteau altfel. I-am arătat

prin semne corabia, dar a dat din cap că nu. Ridicînd teaca sabiei, mi-a arătat şi el una din dunele din faţă şi a zis altceva. A zis-o de două ori şi am reţinut ceva care suna cam aşa:

—Hăh-nierţu ngî ceă nişti?

Gîtuia sunetele, făcîndu-mă să întreb cum de putea pronunţa "îngî"—iturile alea. Ce-o fi vrut să spună? Numai că, fără să vreau, ochii mi se lipiseră de teaca de piele, pe care scria ceva, ceva extrem de simplu şi totuşi la fel de neînţeles ca şi vorbele lui. Am întins mîinile încet spre teacă, zicînd cu un ton cît mai blînd:

—Lasă-mă s-o văd! S-o văd! Ţi-o dau înapoi, serios, lasă-mă doar s-o văd!

M-a privit prostit, aşa cum cred că îl privisem şi eu cînd scosese sunetele acelea neomeneşti. Dar m-a lăsat să-i iau teaca lungă, maronie. Am sucit-o, am răsucit-o şi deodată, nu ştiu cum, am priceput. Nu înţelegeam limba în care erau scrise cuvintele de pe teacă, dar literele le cunoşteam. Cum aş fi putut să nu le cunosc! Doar că cineva le scrisese pe dos. Ori poate că eu... Asta era! Pe dos! Ca în oglindă! Îmi amintesc că am desluşit pînă la urmă cuvintele "*gratiae*" şi "*Domine*", dar asta nu mă mai interesa! Nu, important era că pricepusem o părticică din cele întîmplate: deşi se sincroniza în timp şi spaţiu cu ceea ce trăiam eu, cavalerul ăla în zale de metal era plasat de-a-ndoaselea. În sinea mea i-am zis

"cavalerul în oglindă",

fiindcă abia mai tîrziu am reuşit să-i aflu numele.

Începusem să devin mai optimist. Poate că amintirile

mele dezlînate nu erau simple amintiri. M-am cățărat repede pe parîma corabiei și am alergat ca un nebun pe punte, convins că o să dau peste ce căutam. Și am găsit: recorderul audio. Am coborît tot în fugă înapoi, la poalele corabiei încremenite între nisipuri, și l-am găsit pe cavaler așteptînd răbdător. Își dăduse jos casca, așa că i-am putut vedea chipul: bărbos și cu plete lungi, negre, dar cu o piele albă și moale, cam puhavă, semn al unui trai tihnit și îndestulat. Foarte tînăr, cavalerul părea să nu aibă mai mult de 25 de ani. M-am oprit lîngă el, ținîndu-mă la distanță, ca să nu mă bănuiască de vreo viclenie, și am rostit în microfonul recorderului: "Cred că acum înțelegi ce spun, nu-i așa?" Apoi l-am pornit, inversînd sensul de redare a sunetelor. La urechile mele a ajuns o bălmăjeală la fel de stupidă ca și cea pe care o auzisem mai înainte de la cavaler, dar tînărul a ridicat privirea, surprins și

```
index 51
```

înseninat, apoi a răspuns repede. Eram pregătit, așa că l-am înregistrat și am repetat procedura, inversînd acum sensul de redare a sunetelor scoase de el. Am auzit: "Da, înțeleg! Ce minune, cerule sfînt, ce minune! Cine ești tu, străine?"

O nimerisem. Cavalerul era într-adevăr în oglindă, așa cum mă gîndisem eu. Noroc cu înscrisul de pe teaca sabiei! Nu mă întreba cum se poate așa ceva, că nu știu. Pe lumea aia mă dezvățasem să mă întreb "de ce?", eram mulțumit cînd aflam "cum". Mai ales că, din acel moment, totul a mers ușor. L-am convins să urce pe corabie și să mănînce ceva. Nu s-a dat în lături, deși mi-a spus mai tîrziu că îi fusese teamă

ca nu cumva totul să fie vreo fantasmă vrăjitorească, menită să-l abată de pe calea sa. Despre ce cale vorbea a uitat să-mi explice. În orice caz înfuleca din rezervele mele ca şi cum nu mai văzuse mîncare de zece ani. În ritmul ăla în trei zile mă lăsa fără hrană. După aceea s-a pus să-mi povestească mai multe despre el: cum plecase într-un pelerinaj, împreună cu regele său şi cu alţi zece-douăzeci de cavaleri, toţi cu sînge ales, nobil, cum se înarmaseră ei cu credinţă, dar şi cu săbii ascuţite. S-a lăudat puţin şi pe sine. "Cuărtătien bdrad verth-dur ngîkumnk ma" mi-a zis, adică "Am cugetul drept, dar neiertător".

Vezi, cînd sînt rostite pe dos, cuvintele vorbite nu se aud aşa cum ni se pare nouă, nu se inversează pur şi simplu ordinea literelor. Depinde şi de felul în care pronunţăm, şi de sunetele care urmează altui sunet, fiindcă gura se pregăteşte cumva pentru sunetul următor chiar în momentul în care îl spunem pe cel dinaintea lui. Altfel sună un "s" după un "c" şi altfel după un "t". "Stai" inversat nu ieşise "iats", ci un fel de "iatci". Şi asta încă e simplu, David Eugen! Ce crezi că ar fi "Ştieă staoartkiş"?

Procesez repede sunetele. Derulez.

—"Ce cauţi aici"? răspunse supus oaspetele bătrînului astronaut, ţinînd încă în mînă paharul în care i se servise băutura.

—Ia uite, te pricepi! Da, ai ghicit! Ai fost şi tu pe Fairia? Ei nu, lasă... Glumeam. Hai să-ţi spun mai departe istoria cavalerului în oglindă. Cînd l-am întîlnit, se pierduse de tovarăşii lui şi de trei zile rătăcea singur, fără să ştie unde

merge. Ceilalți pieriseră de lîngă el în timpul unei furtuni de nisip, iar calul îi murise de sete în mijlocul deşertului. M-a întrebat ce căutam eu aici, cu o corabie, la sute de kilometri... ei, n-a zis el kilometri, dar asta era ideea... de marea cea mai apropiată. I-am spus că nu ştiu, însă bănuiesc că nu m-a crezut. Din moment ce îl acceptasem totuşi ca oaspete şi îi cîştigasem încrederea, n-a zis nimic. Nici n-avea încotro, mai ales că avusesem grijă să-i dau şi o pătură termică, să nu înghețe pînă a doua zi. Eu bănuiam că n-o să avem prea multe de împărțit noi doi. Aparțineam unor lumi diferite. Sau poate că lumea era aceeaşi, numai că ne aflam în două părți opuse ale ei. De o parte şi de alta. Ne ciocnisem dintr-o greşeală. Însă, atunci cînd m-a răzbit oboseala, am adormit sprijinindu-ne capetele unul de altul.

Ți-am spus că pe mine, fără vreun motiv, mă cuprinsese un soi de optimism. Poate pentru că în pustiul ăla înfiorător întîlnisem în sfîrşit pe cineva asemănător mie sau poate fiindcă reuşisem să dezleg singur o enigmă a năucitoarei planete Fairia ori, de ce nu?, fiindcă e greu să rămîi tot timpul trist sau disperat. Trăiam, aveam ce mînca, vîntul urma să mă poarte mai departe şi eram convins că mi se vor mai întîmpla destule. De conserva pierdută în nisip deja uitasem. Abia acum, povestindu-ți, mi-am adus aminte de ea.

Sugerez verificarea înregistrărilor anterioare şi compararea cu informația anterioară.
index 52

Încet-încet, un pic jenat de zalele care zornăiau supărător la fiecare mişcare, am adormit pe umărul cavalerului în oglindă. Înainte de a cădea în somn, am auzit un şuierat uşor şi pînzele încă întinse pe catarge au început să fîlfîie. Pornisem din nou la drum, prin deşertul fără capăt.

Cînd m-am dezmeticit şi am clipit greu de cîteva ori, orbit de lumina puternică a soarelui roşu, de apus, am văzut printre sprîncene o siluetă întunecată la cîrma *Skylark*-ului. Mi-a trebuit o vreme ca să disting chipul zîmbitor, cu dinţi înfricoşător de zdraveni şi de albi, al lui Dorgo. Rotind capul, i-am remarcat şi pe ceilalţi tovarăşi ai mei: întinşi pe punte, dezbrăcaţi cu totul, vorbeau agale despre staţiile lor orbitale, despre femei, despre casă. Hippokalos se tolănise undeva la prova şi bătea alene cu coada pe lemnul umezit. Cînd *Skylark* despica vijelios ape mai agitate, pulberea lichidă ce se înălţa peste bord îl răcorea uşor. Totul în jurul nostru îndemna la nepăsare, la huzur. Am simţit o foşgăială suspectă în buzunar: ţestoasa Giovanni se agita de mama focului. S-o fi săturat de captivitate. I-am dat drumul pe punte, m-am dezbrăcat şi eu şi am răsuflat uşurat, lăsîndu-mă ars de soarele Fairiei şi răcorit de stropii de apă ce săreau peste marginea de lemn a vasului nostru. Hotărîsem să nu mă mai las îngrijorat de nimic pînă n-o să ajungem la un capăt. Fie şi la Capătul Lumii. Undeva, de-acum departe de noi, zăcea epava unei nave spaţiale sofisticate, iar reprezentanţii măreţei civilizaţii tehnologice care o construise erau fericiţi că pot pluti pe o corabie din lemn pe care o manevrau cu stîngăcie şi care se deplasa mînată de vînt pe apele necunoscute ale

unei planete cum nu mai văzusem niciodată.

Cînd am ridicat ochii spre cerul albastru-albicios, m-am speriat. Abia ce mă liniştisem şi acum... adică atunci am zărit un stol de păsări negre, mari, care mi-au trezit în suflet o neliniște nejustificată, dar persistentă. Ştiam că urma să se întîmple ceva rău. Mai văzusem eu aripatele alea într-un moment neplăcut. Nu-mi mai amintesc cînd, dar învățasem că aici toate lucrurile îşi au un rost al lor, unul pe care nu-l pricepeai decît după ce totul se întîmplase. Căutarea unei logici a lumii pe care coborîsem, a unei ordini ascunse nouă, începuse să mă înnebunească. Nu mai voiam să mă las prins în capcană. Oricum responsabilitățile mele de comandant se evaporaseră, nimeni nu îmi putea cere să iau vreo decizie de unul singur. Aş fi vrut să-i întreb pe ceilalți dacă văd şi ei lucruri stranii şi în acelaşi timp mă temeam că m-ar privi cu milă şi îngrijorare. N-am avut curajul, dar —din cîte am citit în jurnalul pe care mi l-a lăsat apoi Nicky, xenologul— se pare că el, cel puțin, nu era bîntuit. Lui toată călătoria i s-a părut o ocazie de a afla mai multe. Pentru mine cred că a însemnat în primul rînd o lecție: trebuie să înveți o grămadă de lucruri ca să scapi de iluzia cunoaşterii şi să-ți dai cu adevărat seama că nu ştii nimic.

În călătoria noastră am navigat pe lîngă nenumărate şi ciudate aşezări. Am înfruntat vînturi puternice şi am scăpat de stînci ascunse înşelător sub pojghița strălucitoare a apei. Pe malurile fluviului am zărit creaturi amestecate în toate felurile imaginabile. Am trecut prin întîmplări de necrezut şi am făcut lucruri despre care nici nu visam vreodată că ar fi

posibile.

Alunecînd încet pe ape, am traversat la un moment dat printr-un loc unde firul apei cotea şi se îngusta la poalele cîtorva dealuri înverzite.

Un pîlc de oameni-păsări

planau încet pe malul din stînga. Am băgat de seamă că se învîrteau cam în

index 53

acelaşi spaţiu, depărtîndu-se şi apoi revenind mereu la meterezele unei cetăţi pe jumătate ridicată, îmbrăcată în schele din lemn. Oamenii-păsări duceau în mîini pietre grele, rectangulare, colaci de funie şi vase metalice, sau zburau cîte doi, ţinînd fiecare de o toartă şi de alta nişte cazane mari, afumate, din care se ridicau aburi întunecaţi. Pluteau dezbrăcaţi şi băteau din aripile lor mari, alburii, în care ar fi putut să se şi învelească, apoi se opreau pe zidul în construcţie al cetăţii. Jos de tot se vedeau şi vreo zece-cinsprezece oameni obişnuiţi, neînaripaţi, cu două mîini şi două picioare, însă îmbrăcaţi în haine lucitoare şi curate. Aceştia se uitau în nişte desene trasate cu linii groase pe o foaie întinsă pe jos şi prinsă la colţuri sub cîteva pietre, apoi îi dirijau pe zburători. Păreau nervoşi; îşi agitau braţele, strigau şi dădeau din cap cu putere, în semn de nemulţumire. Cînd *Skylark* a ajuns aproape de mal, un grup de înaripaţi s-a lansat de pe înălţimea dealurilor şi a zburat pe deasupra noastră, salutîndu-ne cu zgomot. Erau veseli şi uşor ameţiţi, unul chiar s-a poticnit în vela mare a corabiei, alunecînd stîngaci pe ea vreo cîţiva metri. Apoi s-a redresat. Cred că

băuseră ceva; arătau prea bine dispuşi.

Nicky a propus să facem o scurtă oprire la mal. Ştiam: îl rodea curiozitatea. Dar nu i-a fost uşor să-l convingă pe Brave Soul. Prințul nostru o ținea numai pe o idee: să nu ne abatem din drum. Abia cînd xenologul, şiret, a adus vorba de ajutorul pe care îl puteam da necăjiților de pe mal, s-a lăsat înduplecat.

—Dacă or avea nevoie de ajutor, n-o să mă pun împotrivă, a zis el, îngăduitor.

—Au, prințule, sigur că au! Nu vezi cum se ceartă acolo, între ei? l-a asigurat Nicky. Iar dacă mă înşel cumva, n-avem decît să ridicăm ancora şi plecăm liniştiți.

Aşa s-a făcut că am tras la mal, unde apa era destul de adîncă, şi am aruncat ancora. Pe mal am coborît eu cu Nicky, Devi Salla, doctorul Sandrelli şi, bineînțeles, Brave Soul. Ba nu... îl luasem şi pe Arthur.

Recomand din nou compararea informațiilor cu declarațiile anterioare. Verificați în special datele oferite despre astronautul Arthur Prowley.

Da, Arthur venise şi el cu noi. Am îmbătrînit, uit lucruri... Dar să fiu al dracului dacă am întîlnit om mai greu de observat ca Arthur ăsta!

—Cum adică?

—Adică orice ar fi făcut, nu-ți atrăgea niciodată atenția. Nici nu-mi amintesc bine cum arăta: parcă şaten sau blond, nu prea înalt, cu o față obişnuită, ochii... Nu, ce ți-am

spus? Genul de om pe care îl vezi şi-l uiţi cum te-ai întors cu spatele. Dar îl luasem cu noi, sigur. Şi cînd ne-am apropiat de construcţia dintre dealuri, am văzut că era chiar mai impozantă decît ni se păruse. Mulţi paşi n-am apucat să facem, fiindcă în mijlocul inşilor în alb, care stăteau la poale, începuse o vînzoleală teribilă încă din clipa în care văzuseră că ne apropiem. Arătau înspre noi şi gesticulau precipitat, deşi mişcările lor aveau eleganţă. După toate aparenţele, cei fără aripi conduceau treburile acolo. Apoi de pe schele s-au înălţat un cîrd de zburători, care s-a îndreptat spre noi. Nu ne-am dat seama ce vor, iar cînd s-au oprit deasupra noastră şi au început să planeze, dînd din aripile lor lungi, au ridicat un nor de praf teribil. Eu mi-am pus mîinile pavăză la ochi şi în clipa aceea am simţit cum ceva mă plesneşte peste spate, mă cuprinde zdravăn peste mijloc şi cum încep să mă înalţ lent de la pămînt. Am cutezat să deschid ochii şi am văzut că ajunsesem deja la vreo patru-cinci

index 54

metri înălţime: mă aflam în braţele unuia din zburători, iar în faţa mea alţii doi pluteau cu Brave Soul şi Sandrelli. Bătînd rar din aripi şi strîngîndu-ne în braţe, ne-au dus pînă pe toţi în faţa cetăţii, unde am fost lăsaţi încet jos.

Aşa cum bănuiam, inşii în haine argintii comandau peste înaripaţi. Unul dintre ei, cel mai în vîrstă, ni s-a adresat cu asprime:

—Care pricini v-au împins să vă-ncetaţi curgerea pe oglinda curată a Marelui Rîu? Cu ce gînduri ascunse sau făţişe v-aţi îndreptat privirea spre Poporul Văzduhului?

Nu-mi plăcea felul lui de a vorbi şi nici felul în care pusese problema. Presimțeam că n-o să ieşim bine. Brave Soul s-a sumețit, s-a îndreptat spre ei şi i-a privit o clipă. Oamenii în argintiu l-au privit şi ei, muți. Buimăcit, prințul s-a întors rugător spre Nicky, care a făcut un pas în față.

—Preacinstiți stăpînitori ai văzduhului, a început el cu voce gravă, nu gînduri ascunse şi nici pofte nevrednice de un suflet curat, ci bucuria de a întîlni făpturi alese ne-au adus în aceste locuri. Iată, îl aveți în față —şi arătă spre Brave Soul— pe prințul cu cel mai drept suflet şi cel mai deschis cuget dintre muritori...

(Aici exagera, dar ştia el mai bine ce se cuvine să spună.)

—... iar noi, din pricini nenumărate, ne-am hotărît să-i fim tovarăşi credincioşi la bine şi la rău, pînă la capătul drumului pe care şi l-a ales.

În timp ce Nicky perora şi-şi mîngîia din cînd în cînd mustața, eu am aruncat o privire în jur şi am văzut că toți oamenii-păsări se întrerupseseră din lucru. Urmăreau cu atenție discuția. Mi-au dat impresia că sînt o armată gata să intervină la ordinul comandanților. Xenologul nostru le-a cîştigat totuşi încrederea. Ştia cum să-i ia, fiindcă pînă la urmă individul în argintiu au făcut un semn, iar păsăroii şi-au reluat munca. Doar şase din ei au rămas de strajă, preventiv, în jurul nostru.

—Dacă cele spuse de tine vin din inimă fără ascunzişuri şi nu din dosul limbii, vă mulțumim adînc pentru bunătatea cu care v-ați apropiat de noi, deşi nu ne cunoaşteți

firea. Aşa că eu, cel ales de zei să ocîrmuiesc Poporul Văzduhului, vă spun că niciodată aripile noastre nu au simţit nevoia să se împovăreze cu înţelepciunea altora.

Voia să spună, în felul său enervant de ocolitor, să nu-i mai batem la cap, că n-au nevoie de noi. N-am priceput totuşi de ce tocmai el, care n-avea nici un ciot de pană, vorbea de văzduh. Ni s-a explicat cu îngăduinţă că în neamul lor se năşteau rareori inşi fără aripi, iar conducătorii se alegeau numai dintre ei. Dintre oamenii-păsări veritabili nici unul nu se dovedise bun conducător, fiindcă îi apuca din cînd în cînd pofta să se împerecheze şi atunci lăsau baltă orice alte planuri. Dispăreau luni în şir cu femeia sau bărbatul ales şi nimeni nu mai ştia pe unde umblau. Nehotărîţi, superficiali, nu se puteau organiza, renunţau uşor la proiecte, îşi schimbau mereu părerile şi familia... ce mai, nu se dovediseră capabili să lege nimic laolaltă. În schimb puţinii născuţi fără aripi aveau, ca un fel de compensaţie, un spirit de organizare înnăscut, erau înclinaţi spre ştiinţe practice şi simţeau plăcerea de a comanda şi de a planifica. În timp, fiindcă înaripaţii se obişnuiseră să trăiască în cîrduri, nearipaţii au impus un set de legi, au instituit recompense şi pedepse şi s-au transformat în "cei-care-ştiu", conducătorii de drept ai poporului văzduhului. Mie mi s-a părut ciudat ca un popor să accepte aşa ceva, cînd fiecare din ei putea trăi de capul lui... ca pasărea cerului, aşa se zicea odinioară.

index 55

—Nu-i chiar aşa, mi-a explicat Nicky. Au şi ei familie, pui... ăăă, copii pe care trebuie să-i crească. Le trebuie ceva

pe care să se bazeze.

Ne lămurisem. I-am fi lăsat în pace, mai ales că Brave Soul începuse să ne arate clar că nu mai are nici un chef să rămînă, dar "cei-care-ştiu" au ţinut să ne arate construcţia la care lucrau. Interesant că făpturile înaripate nu locuiau în case, ci într-un fel de cuiburi. Şi conducătorii lor trebuiau să respecte regula. Ceea ce construiau ei era de fapt un templu, fiindcă Poporul Văzduhului avea şi credinţa sa proprie. Din cîte înţelesesem eu, templul se construia pe lîngă statuia unui zeu. Unul din inşii în argintiu spusese chiar "zeul".

Şeful "celor-care-ştiu" ne-a dus spre o intrare îngustă, pe unde am pătruns în interiorul zidului gros care încă se înălţa. Înăuntru am dat peste o construcţie nebunească. Oricine şi-ar fi dat seama că într-o aşa cetate nu poate locui nici un om normal. Străduţele înguste de abia te strecurai, întortocheate şi mărginite de pereţi înalţi, mă făceau să mă simt strivit. Fiecare zid de piatră era ciuruit în partea de sus de zeci de scobituri, probabil locuinţele oamenilor-păsări. Mi-am dat seama că înaripaţii construiseră cîteva şiruri de ziduri care pe noi ne înfiorau, dar de deasupra lucrurile se vedeau, desigur, altfel. Dar cum se descurcau cei fără aripi, conducătorii? Presupun că ei gîndiseră sau, în cel mai rău caz, învăţaseră planul construcţiei.

—Aici şi-a găsit odihna Cel Venit din Văzduh! a rostit solemn însoţitorul nostru, scoţîndu-ne brusc din labirintul prin care ne plimbase într-o rotondă gigantică şi pustie, un cilindru uriaş prin care planau rătăciţi cîţiva zburători. Sus de tot se întrezărea cerul, un cerc albastru şi îndepărtat, iar

undeva în fața noastră stătea, încastrată în piatră, o... nu, nu-mi venea să cred! O navă spațială! Nu una de-a pământenilor, evident. Abia dacă avea doi metri lungime şi semăna cu o farfurie făcută sul. Totuşi profilul îi era aerodinamic şi am recunoscut luciul gri-argintiu al metalului prelucrat.

Ne-am apropiat încet, noi cu uimire, însoțitorul nostru cu respect şi mîndrie. Cînd am ajuns mai aproape de soclu mi-am dat seama că nava sau macheta fusese aşezată într-un fel nemaivăzut: părea că piatra crescuse în jurul ei şi peste ea, lățindu-se şi prinzînd-o acolo, asemeni unui boa constrictor. Tu ai văzut vreodată şerpi boa, David Eugen?

—Nu, niciodată. Nici nu ştiam că mai există.

—Mai există, cum să nu! Numai că nu trăiesc pe aici. Eu i-am văzut în holofilme. Ei, aşa se întinsese piatra peste partea de jos a navei extraterestre: încastrase talpa ruladei metalice, înțepenind-o pe soclu pentru totdeauna. M-am gîndit mai întîi că zburătorii turnaseră acolo ceva asemănător cimentului, dar nu! Era piatră veritabilă, îi crescuseră şi muşchi la poale. Iar în strînsoarea ei ruginea o navă extraterestră! Cînd am ajuns mai aproape, ne-am dat seama că nava vibra uşor, ca şi cum ar fi pornit motoarele.

—Ce-i cu bîzîitul ăsta? a întrebat Brave Soul.

Bătrînul în haine argintii i-a spus liniştit:

—Nu e nimic pe care să-l bage în seamă vreo ureche străină. Astfel se adresează Cel Venit din Văzduh neamului iubit de El. Glasul zeului ne transmite înțelepciunea şi învățăturile Sale, numai că puțina noastră pricepere e mai prejos de strălucirea minții Lui. Vom înțelege cînd va

index 56

trebui să înțelegem, după ce se vor mai scurge apele vremii în întunericul uitării. V-am făcut cinstea să vă înfățișez cum arată cel care s-a pogorît la poporul Lui în neasemuita noapte a credinței.

A continuat așa vreo cîteva minute, dar mi-ar fi greu să-mi amintesc exact toate cuvintele lui greoaie. Din întortocheata și obositoarea bolboroseala cu care ne chinuia ne-am dat seama totuși că obiectul de metal gri-argintiu coborîse sau căzuse cu cîtva vreme în urmă lîngă un cuib al înaripaților, iar ei îl luaseră și îl aduseseră aici. Atunci le-a venit și ideea să facă un altar pentru Cel Venit din Văzduh. Iar nava-ruladă zbîrnîia așa încă de cînd ajunsese printre oamenii-păsări.

—Dar cum l-ați închis așa, în piatră? Cum de a crescut stînca așa? Doar piatra se sfarmă, nu se topește, am întrebat eu. Sau ați turnat-o înainte ca să se întărească?

—Poporul Văzduhului cunoaște taine pe care lumea de rînd n-o să le pătrundă niciodată, a răspuns misterios bătrînul.

—Și nu v-ați gîndit că nava... ăă, zeul ar dori să plece înapoi, în ceruri? s-a mirat Nicky.

—Zeii vor întotdeauna să-și înalțe ființa în cerurile lor. N-am auzit de nici o făptură venită din înalt care să hălăduiască multă vreme în locurile de unde se înalță iubirea pentru ea. Dar credincioșii au dreptul să le ceară ajutorul și să-i păstreze aproape de ei, ca să-i poată iubi pe deplin.

Nu mă gîndisem niciodată că și zeii sînt dependenți de

cei care cred în ei. Dar tot în clipa aceea mi-am dat seama brusc ce voia să spună Nicky. L-am privit: îşi mîngîia mustaţa şi ne privea, zîmbind cu înţeles. M-am întors spre Devi Salla: pricepuse şi el. În clipa următoare, fără să stăm pe gînduri, am scos laserele de la şold şi am declanşat, sfărîmînd soclul de piatră ce ţinea în capcană nava străină. Bucata de stîncă s-a sfărîmat instantaneu în sute de plăci mărunte, iar din mormanul inform a ţîşnit silueta argintată a navei captive care, odată eliberată, s-a înălţat incredibil de repede spre cer.

Nu bănuiam ce o să urmeze, dar ne-am dat seama că n-avea să ne fie bine. Brave Soul a avut cea mai rapidă şi mai potrivită reacţie: l-a apucat de gît pe bătrînul conducător al înaripaţilor şi i-a strigat:

—Dacă nu ne scoţi afară, îţi sucesc gîtul!

—Nebunilor! a şuierat furios acesta. Doar nu vă trece prin cap c-o să scăpaţi vii de-aici?

Tocmai că asta ne interesa cel mai mult, mai ales că de sus s-au repezit asupra noastră sute de zburători. Am luat-o la fugă pe una din străduţele înguste, fără să ne gîndim dacă alesesem calea potrivită spre ieşire. N-aveam timp de aşa ceva: "poporul văzduhului" cobora în picaj asupra noastră, blestemînd şi lansînd pietre de care abia apucam să ne ferim. Fugeam cu ochii înălţaţi spre ei, aşa că am apucat să văd cîţiva inşi plutind greoi cîte doi şi ducînd ceva întunecat şi mare. Numai cazane cu smoală încinsă să nu fi fost, de-asta mă temeam cel mai mult. În clipa următoare o piatră m-a lovit pieziş în spinare, alta l-a culcat la pămînt pe Sandrelli. Gemînd de durere, ne-am continuat retragerea.

—Spune-le să stea liniştiți! a scrîşnit Brave Soul către prizonierul său. Spune-le să se întoarcă pe ziduri sau te omor!

index 57

Mă întreb şi acum dacă ar fi făcut-o. În tot acest timp ne strecuram în continuare printre zidurile aproape lipite ale cetății zburătorilor, numai că avantajul nu era de partea noastră: atacatorii veneau pe deasupra şi se mişcau cu uşurință prin aer, în timp ce noi ne bîjbîiam calea prin labirintul de piatră, fără să ştim dacă am luat-o pe drumul spre ieşire sau ne învîrtim în cerc. Situația se arăta disperată. În fugă, gîfîind, îl trăgeam pe Brave Soul de braț şi încercam să-i explicăm că bătrînul în argintiu e singura noastră şansă de a scăpa de aici, în timp ce el se smucea şi urla furios că n-o să se lase înfrînt de o mînă de nevolnici cu aripi.

—Ce v-a găsit să le stricați piatra de rugăciune? a strigat înfuriat la noi, aplecîndu-se ca să scape de izbitura unui bolovan de vreo zece kilograme.

—Erau ființe vii acolo! i-a răspuns Devi Salla, dar în vacarmul din jur abia l-am auzit eu.

—Mai bine ne continuam drumul! a mai ajuns la mine, printre bubuituri, vocea prințului.

Apoi un bolovan m-a izbit în umăr şi a ricoşat în peretele de piatră. Am simțit că leşin de durere. Totuşi trebuia să rezist, nu mă gîndeam la altceva. Loviturile se întețeau, abia mai apucam să le vedem, noi fugeam şi blestemam, dar atît. Nu voiam să ne folosim armele împotriva zburătorilor. Numai dacă nu se ivea altă şansă...

Judecînd logic, pînă la urmă puteam să ajungem şi la măcel. Ce altă şansă aşteptam? Ne ameţiseră, nici nu mai ştiam în ce direcţie mergem, aveam de ales între a muri striviţi sub bolovani sau, cît de curînd, arşi de smoală, şi a omorî cîţiva fanatici cu aripi. Legea non-intervenţiei, da! Însă eu unul voiam să trăim. Cunoşti senzaţia? Voiam al dracului de mult să trăiesc!

Încerc să insist asupra momentelor confuze din relatare. Subiectul pare să evite o declaraţie directă.

—Deci pînă la urmă i-aţi speriat?

—Da... adică nu. Noi n-am omorît pe nimeni, să ştii. N-am tras, deşi la un moment dat, cînd l-am văzut pe doctor cu capul spart, plin de sînge pe faţă şi şchiopătînd, m-a cuprins o furie oarbă. Umărul mă durea înfiorător şi eram gata să ucid ca să scap şi să le-o plătesc înaripaţilor. În clipa aceea am auzit un bîzîit care se apropia şi mi-am dat seama că blestemele atacatorilor se transformă în zbierete speriate. Undeva au zdrăngănit dogit nişte pietre izbite de metal, apoi un vuiet înfiorător a crescut lîngă noi şi am simţit cum mi se zbate tot pieptul, cum organele mi se zdruncină înăuntru ca scuturate de o explozie. După un bufnet îngrozitor tot locul s-a acoperit cu un nor de praf greu, în care abia mai respiram, şi în cele din urmă s-a aşternut liniştea. O linişte ciudată, dar liniştitoare. Eu căzusem la pămînt şi nu-mi mai venea să mă ridic, aşa de mulţumit mă simţeam că în sfîrşit se terminase.

După o vreme, cînd praful s-a împrăştiat, ne-a ridicat

cu greu şi ne-am uitat în jur. Scăpaserăm cu toții. În schimb cetatea în construcție se transformase într-un morman gigantic de pietre sfărîmate, îngrămădite unele peste altele, ca după un cutremur. Mai întîi n-am priceput prin ce minune ne salvaserăm, însă apoi privirea mi-a fost atrasă de o lucire argintie de pe cerul planetei. Micuța navă extraterestră – cea pe care o leiberasem din chingile de piatră – trecu într-o volută elegantă pe deasupra noastră, ca şi cum ne-ar fi salutat, apoi se înălță repede şi drept în sus. Dispăru în cîteva secunde. Pe cer nu se mai vedea nici urmă de zburători. Se ascunseseră, se împrăştiaseră sau fuseseră ucişi, habar n-am.

index 58

Cel puțin ne lăsaseră în pace. În timpul prăbuşirii zidurilor pînă şi bătrînul lor conducător, cel care ne însoțise pînă la fostul altar, scăpase din mîinile lui Brave Soul şi fugise. N-am mai stat să-l căutăm. Am preferat să ne întoarcem la *Skylark* înainte să mai pățim cine ştie ce. Pe drum ne-am întîlnit cu Hippokalos, care răsufla greu. Galopase în calea noastră. Ne-a spus că mai în urmă veneau Rosvanoff, puştiul ăla, Matty, şi Douglas Pei. Văzuseră de pe corabie începutul hărmălaiei şi, bănuind că intraserăm în încurcătură, s-au pornit în ajutorul nostru.

Din fericire, am scăpat cu bine. Cel mai serios o păți se doctorul Sandrelli: rana pe care o căpătase la cap, deşi nu era periculoasă, îl durea înfiorător şi putea să se infecteze. Nu s-a infectat. Eu am stat vreo cinci-şase zile cu brațul drept imobilizat în atele şi legat de gît cu o eşarfă, fiindcă la cea mai mică mişcare umărul trimitea şocuri de durere în tot

restul trupului. Devi Salla şi Arthur s-au pricopsit cu nişte zgîrieturi nu prea serioase, iar Brave Soul scăpase cu totul nevătămat. Probabil zburătorii se temuseră să nu-l rănească pe bătrînul lor conducător. Tot Brave Soul era şi cel mai furios dintre toţi. Ne învinovăţea pentru că insistasem să oprim corabia şi intrasem într-o încurcătură care nu ne privea. Nicky a tăcut mîlc, dar nu cred că se simţea vinovat. Nici nu avea de ce: doar aveam interesul să cunoaştem lumea în care nimerisem, cu sau fără Brave Soul.

—Şi nava extraterestră?

—Ţi-am spus că a dispărut. N-am mai văzut-o niciodată.

—Nu era una a lidienilor sau...?

—Nu, nu semăna cu nimic din ce-au întîlnit oamenii pînă acum în alte lumi. Îmi amintesc totuşi că Nicky a spus ceva despre ea, asta chiar a doua zi după păţanie.

—Nu ţi se pare că extratereştrii ăia semănau prea mult cu nişte extratereştri? m-a întrebat el.

—Ce vrei să spui?

—Ne-am dat seama cu toţii încă din prima clipă despre ce este vorba, aşa-i? Dacă ai fi pus să-ţi imaginezi cîteva feluri de nave străine, ţi-ar trece prin cap să te gîndeşti şi la una ca rulada aia?

Am recunoscut că da, dar nu înţelegeam unde vrea să ajungă.

—Asta-i! a exclamat satisfăcut xenologul, mîngîindu-şi înţelept mustaţa înspicată. Tot ce ne putem imagina se poate găsi şi aici, înţelegi?

Nu, nu înțelegeam. M-a privit lung, a deschis gura, dar în clipa următoare s-a auzit strigat de Dorgo, pilotul corabiei. Nicky îl învățase cum se joacă șah, improvizase niște figurine și o tablă iar acum negrul căzuse în patima jocului. Ambiția lui nemărturisită, dar clară, era să obțină măcar o remiză la xenolog.

—Las' că îți ex[illegible]c eu mai tîrziu, mi-a aruncat el, apoi a răspuns chemării: Vin[illegible]cum, Dorgo!

Nu mi-a explicat nimic. Eu am uitat ce-mi spusese, el a uitat să continue.

Verificați dacă schimbul de replici între xenolog și subiect apare și în declarațiile anterioare. Element extrem de important.

—Stai să-mi trag răsuflarea. M-am aprins puțin. Pățania cu oamenii-păsări n-am s-o uit niciodată, deși —dacă mă gîndesc bine— nici măcar n-a fost cel mai ciudat lucru peste care am dat acolo, pe Fairia. În alte locuri am văzut lucruri și mai stranii: oameni cu labe de animal în loc de mîini, cu trupuri sau chipuri de fiare... Îmi amintesc că ne-am oprit o dată într-un sătuleț de pe malul fluviului și am ancorat iarăși aproape de mal. Trebuia

index 59

să ne împrospătăm rezervele de hrană și speram să găsim ceva acolo, dar de data aceasta hotărîsem să fim mai prudenți. La mal ne-am dus cu o barcă numai trei inși: eu, Brave Soul și Nicky. Era înspre apus și satul părea pustiu. Nu se vedea nici urmă de ființă vie. Totuși, cînd ne-am

apropiat de locul unde se înălțau cele cîteva zeci de colibe strîmbe, împletite din nuiele şi muruite cu pămînt, am auzit bocănituri şi zarvă. Am intrat în prima colibă, dînd la o parte cu grijă țolul care ținea loc de uşă, iar în umbra unui foc de lemne am văzut trei creaturi bipede, două mai mari şi una mai micuță. Erau îmbrăcate în nişte haine țesute neîndemînatic, ca aproape toți oamenii de pe Fairia, dar aveau capete de cîini. Am tresărit. Creaturile ne-au auzit, au întors boturile spre noi şi ne-au privit cu interes, înălțînd botul şi amuşinîndu-ne uşor, de la distanță. Nu păreau duşmănoase, ci mai degrabă nedumerite.

—Ia te uită, femeie, ce cîini mari ni s-au vîrît în casă! a spus una din ele.

—Mă tem că vă înşelați! a deschis gura Nicky, urmărindu-le atent fiecare reacție. Sîntem nişte călători pe apa cea mare şi am rămas fără nimic de-ale gurii. Voiam să vă cerem ajutorul, dacă vă lasă inima...

Făpturile cu cap de cîine au icnit. Surprinderea lor o întrecea pe a noastră. Una din ele a deschis pînă la urmă botul şi a răspuns:

—Cum să nu, cum să nu? De multă vreme nu ne-au picat oaspeți în casă. Poftiți, stați jos şi nu vă temeți.

Apoi, întorcîndu-se spre cel mai apropiat seamăn —o femelă, după formele ei bine rotunjite— i-a spus:

—Pune ceva pe masă, nu sta şi te holba! Ce, crezi că toată lumea seamănă cu noi? Hai, fă-ți treaba şi nu te-ngriji de ei, îs oameni buni, i-am mirosit eu.

Cu cîtă seninătate ne-au primit făpturile! Nici acum nu-

mi vine să cred! Mă tulburasem mai rău decît ei. Cel mai tare m-am speriat cînd la picioarele mele s-a repezit o javră păroasă, un fel de cîine nu prea mare, însă cu un cap de om ca toți oamenii, cu păr roşcat şi față rînjindă. Creatura a dat să mă muşte, mîrîind cu răutate. Cei dinăuntru l-au liniştit repede, iar eu am amuțit. Poate nu-ți vine să crezi ce-ți spun, dar să fi văzut numai cum arătau cîinii ăia cu capete de om! Mai ales puii lor: blonzi, cu pielea albă, ni se încurcau jucăuşi printre picioare, schelălăiau dacă îi alungai, se gudurau şi-şi frecau blana de gleznele tuturor. Aveau şi o mulțime de pureci. Altfel oamenii —stăpînii adică— s-au arătat surprinzător de ospitalieri. Tot satul s-a strîns să ne cunoască, au şopocăit o groază de timp între ei şi ne-au ospătat de simțeam că plesnesc. Am stat de vorbă, le-am povestit ce văzusem pe apele fluviului şi cînd, după mai bine de trei ore, am adus vorba de scopul venirii noastre, ne-au umplut barca. Fiecare din ei a venit cu cîte ceva: peşte de toate felurile, carne de pasăre uscată, băuturi în sticle verzui şi groase, nişte lipii mari de vreun metru, dar cel mai mult ne-au îngreunat barca cu poame şi legume ciudate, viu colorate, albastre, galbene, argintii, violete. Fuseseră uscate după o tehnică de-a lor şi aveau formă de stea, de colaci, de seceri, chiar de cilindru sau piramidă. Unele se dezvoltaseră ciudat, diform, şi semănau cu nişte sîrme încolăcite şi vopsite strident, altele crescuseră de-a lungul unor pari de lemn şi aduceau cu nişte suliți.

index 60

Brave Soul rămăsese la fel de impresionat ca şi noi.

Numai că el, dacă îl uimea vreun lucru, nu putea să tacă.

—De unde aveți cîinii ăştia? a zis.

—Nu ştiu, a răspuns unul din "oameni", dînd repede din cap şi scuturîndu-şi urechile lungi, păroase, care mai că-i acopereau ochii. Îi avem dintotdeauna. Vă plac? Dacă vreți, putem să vă dăm şi vouă un pui!

—Vorbesc? m-am hazardat eu.

Toți inşii cu cap de cîine au început să rîdă aşa de zgomotos şi de zdruncinat, că unii au scăpat din mîini coşurile cu mîncare pe care le cărau spre barcă. Printre hohote stranii, care semănau grozav de mult cu nişte lătrături, unul din ei s-a îndurat să-mi spună, agitîndu-şi botul ascuțit, negru şi îmbăloşat:

—Cum să vorbească? l-auzi... Unde ați mai văzut cîini vorbitori? E drept că vă seamănă puțin, iertați-ne c-o zicem aşa, de-a dreptul, dar chiar să vorbească...!

Şi s-au pus iar pe un rîs schelălăit, în timp ce două javre din alea micuțe li se încurcau printre picioare, frecîndu-şi pielea bronzată a obrajilor de şorțurile lor slinoase.

Relatare total lipsită de veridicitate. Propun compararea ei pe parcurs cu declarațiile anterioare ale lui Ronnie Peterschneitt şi, dacă va fi cazul, ştergerea ei.

Oricum, mi-au lăsat o amintire plăcută: nişte făpturi drăguțe şi pline de voie bună.

O vreme ne-am urmat drumul nestingheriți, fără să oprim nicăieri. De dimineață Brave Soul îl exaspera pe

Dorgo cu aceeași întrebare —"Mai avem mult pînă la Marea de Aramă?"—, iar pilotul răspundea întotdeauna la fel de placid: "Dorgo vă duce bine" sau "Nu mai e mult". Cîteva zile cu cer înnorat şi ploi mărunte ne-au făcut să rămînem în cabinele de sub punte, unde muream de plictiseală. Ni se făcuse atît de urît încît pînă şi Albin, atît de grijuliu cu sine, acceptase să ia lecții de pilotaj de la Dorgo şi-l înlocuia la cîrmă cînd îi venea rîndul.

—Cum adică? Parcă aveați un pilot de pe Fairia...

—Sigur, Dorgo, abia am pomenit de el! Ei, doar nu ți-ai închipuit că îl lăsam la cîrmă zi şi noapte? Cine ar fi rezistat? Încă de cînd am decis (adică de cînd Brave Soul ne-a îndemnat) să mergem zi şi noapte, ne-am gîndit cine l-ar putea înlocui din cînd în cînd pe Dorgo. La un moment dat ajunsesem să facem şi ture, mai ales noaptea. Devi Salla şi cu mine nu prea aveam somn şi preferam să stăm pe punte. În nopțile senine era atît de frumos acolo! Ne mai înlocuia Douglas Pei, el nu stătea locului nici ziua, nici noaptea. Mathew şi Rosvanoff... da, parcă şi Arthur, ei îl secondau sau îl înlocuiau pe pilot ziua, iar cîteodată punea şi doctorul mîna pe timonă. Îi plăcea. Nicky în schimb stătea toată ziua pe lîngă prinț şi-l întreba de una, de alta, îi cerea să-i povestească amintirile, poveştile pe care le auzise acasă. Înregistra tot, absolut tot. Discurile cu înregistrări trebuie să fie şi ele pe undeva, la cei de la ExSpa. Tot într-un fişier "Top Secret", bineînțeles.

Subiectul tace. Nu înregistrez schimbări semnificative în starea lui

fizică sau psihică. Mă priveşte lung.

—Da, aşa făceam, David Eugen... Iar cînd prinţul obosea, Nicky îi lua la întrebări pe Dorgo sau pe Hippokalos. Centaurul nu făcea nazuri niciodată, deşi cel mai mult îi plăcea să stea de vorbă cu puştiul, Matty. Prinseseră drag unul de altul de cînd Matty insistase să-l luăm la bord şi pe omul-cal.

Veniseră zilele acelea noroase şi mohorîte de care-ţi spuneam. Nu era frig, dar nimănui nu-i mai făcea plăcere să stea afară, pe punte, unde vîntul subţire şi tăios parcă ne înfigea stropii de ploaie în piele. Dedesubtul

index 61

punţii se făcuse călduţ, noi stăteam toropiţi şi ne uitam leneş în tavan. Din plictiseală pornisem şi un campionat de şah. Eu ieşisem din joc după primul meci: mă învinsese Devi Salla. Lăţit pe un pat de pînză suspendat între două bîrne verticale, îi priveam pe Rosvanoff şi Matty cum mutau concentraţi piesele din lemn, cioplite la repezeală. Ceilalţi priveau şi ei nerăbdători, mormăind sfaturi enervante sau făcînd glume.

După vreo oră de joc, Douglas Pei se apropie de Rosvanoff, trase adînc aer în piept şi zise:

—Pfui, ce miros de animal se simte aici!

Rosvanoff, întrerupt din concentrare, se întoarse furios şi strigă:

—Ce miros, Douglas, ce miros? De atunci m-am spălat de o mie de ori! Lasă-mă să joc liniştit!

Nu apucă să revină la mutarea pe care o gîndea. Pe tambuchi se strecură Dorgo: tocmai îl schimbase Arthur şi

pilotul se grăbea să se înfrunte din nou cu xenologul. Încă nu izbutise să obțină vreo remiză.

—Miroase aici greu, afirmă negrul, coborînd scările de lemn. Miros de țap sălbatic. Cum mergeți cu jocul?

Ți-am spus că Rosvanoff se enerva repede. De data asta se roşi înfiorător, se ridică de pe scăunelul pe care stătea şi vru să strige sau să se repeadă spre negru. N-a apucat să facă nimic. O smucitură bruscă îl trînti cu fața peste tabla de joc şi toată încăperea se răsturnă pe-o parte. Eu, care abia ce uitasem de durerea din umăr, m-am pocnit de un perete, izbindu-mă cu acelaşi umăr într-un nit de fier. Am urlat, altcineva a înjurat şi toți ne-am bulucit să ieşim pe punte. Ne-am strecurat cu greu şi acolo, deasupra, am simțit cum ne vîjîie urechile. Amețeam. Şi aveam de ce. Vremea se stricase rău de tot. Un vînt nebunesc pornise cu duşmănie asupra corabiei şi o tîra înainte, pe apă. *Skylark* prinsese o viteză îngrozitoare. La cîrmă Arthur stătea agățat de un stîlp de lemn şi valuri gigantice îl măturau într-o parte şi-n alta, în timp ce timona se rotea în toate direcțiile posibile. Dorgo ne-a strigat că trebuie să strîngem pînzele măcar de pe un catarg, să încetinim din goană. Am încercat, dar toate eforturile noastre au fost zadarnice. Goneam în continuare, gata să ne izbim de prima stîncă ascunsă sub apa învolburată a fluviului, iar pînzele umflate de furtună pîrîiau. În orice clipă vîntoasa le putea sfîşia. Oricum nu se putea face nimic.

Nici n-am văzut cînd vîntul sau *Skylark* şi-a schimbat brusc direcția, pornind pieziş, spre mal. Abia acum lucrurile se încurcau serios. Am strigat unii la alții, ne-am repezit iar la

fungi, încercînd să strîngem pînzele, valurile ne-au măturat pe punte şi, pînă să ne dezmeticim, corabia se năpustise spre ţărm şi urcase deja cu chila pe uscat, înaintînd încă vreo cinzeci de metri. Am auzit un pocnet surd, ceva ne-a vîjîit aspru pe deasupra capetelor, *Skylark* s-a înţepenit brusc, înfundat pînă la jumătate în nisip, şi noi ne-am rostogolit unii peste alţii spre prora. Hippokalos alunecase peste Brave Soul, care i se agăţase cu disperare de crupă, Dorgo rămăsese încleştat de o parîmă şi strîngea din dinţi, iar ceilalţi se împrăştiaseră care încotro. Eu, fiindcă voisem să mă ridic în picioare, am zburat cu capul înainte şi probabil că aş fi căzut peste bord, dacă nu m-aş fi agăţat în ultima clipă de gîtul sirenei de lemn ce ne împodobea prora.

În cinci-zece minute totul s-a liniştit, vîntul s-a muiat şi pe cer un soare sîngeriu, de apus, a spart norii întunecaţi. Prea tîrziu: *Skylark* eşuase,

index 62

între corabie şi apă erau cîteva zeci de metri, iar una din pînzele de pe catargul mare se sfîşiase în momentul naufragiului. Cel puţin scăpaserăm teferi cu toţii, dacă nu pun la socoteală micile vînătăi şi durerile de oase. Dar mai departe nu aveam decît două soluţii: ori să găsim o cale să transportăm corabia cinzeci de metri înapoi, pînă la apă, ori să pornim pe jos sau cu bărcuţa pînă la prima aşezare omenească. Nici nu ştiam sigur ce fel de oameni am găsi în apropiere. Acum regretam că nu luasem de pe celălalt *Skylark* şi nişte aparate mai serioase, dar ce să facem?

Seara ne-a găsit cam pleoştiţi. Lui Brave Soul nu-i

venea să creadă că avusesem atîta ghinion.

—Nu, nu se poate, aici sigur e mîna afurisitei de Vickyia! ne convingea el. Numai uitați-vă pînă unde ne-a adus furtuna! Ați mai auzit de așa ceva vreodată?

Noi nu auzisem de așa ceva în general. Însă Dorgo i-a spus că alte corăbii o pățiseră și mai rău.

—Fluviul rău, fluviul viclean! spunea el, gesticulînd cu convingere. Multe corăbii se scufundă cu totul. Multe se fac țăndări de stînci. Noi avem mare noroc, nu murit nimeni. Noroc mare de tot! clătina el din cap, parcă uimit de ceea ce descoperise.

N-aveam de ce să nu-l cred pe negru. Era un tip echilibrat și optimist. Drept dovadă, după ce ne-am liniștit și am decis să așteptăm pînă dimineața, primul lucru pe care l-a făcut a fost să coboare sub punte și să caute piesele jocului de șah, împrăștiate prin toate colțurile dormitorului. Între timp cîțiva dintre noi am luat-o spre o pădurice de la capătul plajei, ca să aducem lemne pentru foc. Nu ne-a luat multă vreme, doar că am avut tot timpul senzația că auzim prin preajmă zgomote suspecte. La un moment dat am fost chiar convins că de după un tufiș ne urmărește cineva necunoscut și m-am repezit într-acolo. N-am găsit nimic. Îngrijorarea însă mi-a rămas.

Strînși în jurul focului, am încălzit puțină mîncare și ne-am pus pe povești. Amintindu-mi de cele petrecute în pădure, l-am întrebat pe Brave Soul:

—Prințule, n-ar fi bine să închidem corabia într-un cerc, așa cum ai făcut data trecută? Într-o pentagramă.

Prințul a ridicat capul şi m-a privit, gînditor.

—Nu, nu cred că-i nevoie, am auzit răspunsul.

Am tresărit şi am dat să sar în picioare, fiindcă nu vorbise Brave Soul. Nu era vocea lui gravă, ci un glas piţigăiat şi cristalin, ca de copil, care venea de undeva din spatele nostru, dinspre pădurice.

—Nu vă temeţi, a continuat vocea piţigăiată. Nu aveţi de ce. Şi, dacă vă juraţi că nu-mi faceţi nimic, o să vin la voi, lîngă foc.

—Cine să jure? întrebă Nicky. Uite, jurăm, vino.

—Nu voi, prinţul. Fiul lui Dorwan. Dacă el zice că n-o să păţesc nimic, mă apropii de voi.

În clipa în care Brave Soul s-a învoit, lîngă noi s-a ivit ca din pămînt o arătare înaltă de vreo două palme şi cu un păr roşcovan ca fierul încins. Se îmbrăcase într-o haină lungă, de un roşu aprins, şi avea o înfăţişare comică: cu picioare scurte şi strîmbe, cu mîini micuţe şi o faţă ridată, veselă şi aparent prietenoasă.

Un pitic.

S-a aşezat cu nepăsare lîngă foc, la vreo jumătate de metru de prinţ,

index 63

şi l-a privit în ochi. Stînjenit, tînărul şi-a ferit privirea şi i-a spus, pe un ton cam dur:

—Ei, cine eşti, micuţule străin? Ce vrei de la noi?

—De la voi? Nimic, s-a hlizit piticul, întinzîndu-şi picioarele scurte. Mie mi se pare că voi aţi cam avea nevoie de mine. Nu-i aşa, fiu al lui Dorwan? Greşesc eu sau aţi

intrat într-un mare necaz?

—De unde știi că sînt fiul regelui Dorwan? s-a burzuluit Brave Soul.

În loc de răspuns, piticul a întins mîna spre spada pe care prințul și-o ținea pe genunchi și a mîngîiat cu degetele vîrful lamei. O secundă am avut impresia că arma vibrează sub degetele sale. Piticul și-a retras imediat degetele și a zîmbit.

—Ei, de ce nu vorbești? L-ai cunoscut pe tata?

—Așadar e rege, a plescăit mulțumit micuțul roșcovan, de parcă ar fi fost vorba despre el. Nici nu mă mir. Dacă l-am cunoscut, zici? Păi cine crezi că i-a făurit spada asta? Cine a frămîntat două săptămîni oțelul și l-a călit în venin de șarpe și în sînge de căprioară? Poate ai auzit de Ermisted, meșter făurar din neamul wichterilor. Îl ai în față, voinicule!

Prințul n-a spus nimic o vreme. Cred că auzise ceva de la tatăl său, fiindcă după un timp a dat din cap, îngîndurat, și l-a întrebat pe pitic:

—De unde știai că o să ajung aici?

—Nu știam, am aflat. Trei dintre tovarășii tăi au intrat în pădure și-au strîns lemne. I-am auzit cînd vorbeau. Dar nici nu trebuia să-i aud. Semeni leit cu bătrînul Dorwan, că acum e bătrîn tare, nu? Ha-ha, mintea mea încă mai merge! S-ar zice că acum ai și tu nevoie de ajutor, așa-i? Ce istorie: fiul lui Dorwan ajunge și el la meșterul Ermisted! Asta trebuie s-o țin minte măcar o sută de ani! Ți-a dat pe mîini spada mea... Ești singurul lui fiu?

Puțin rușinat, Brave Soul îi spuse adevărul.

—Ei, n-are de ce să-ți fie rușine! s-a pițigăiat Ermisted. Patruzeci și opt de fii și fiice, ai? Harnic voinic, bătrînul Dorwan! De cînd l-am văzut am știut cu cine am de-a face. Bun, tinere, pricep cum stau lucrurile. Mi-ajunge să văd că spada lui Dorwan a încăput în mîinile tale. Hai să vorbim despre problema voastră. Ați ajuns cu corabia pe uscat, așa-i? V-ați gîndit cum s-o scoateți la capăt?

I-am explicat că deocamdată nu știam exact, dar o să găsim noi o soluție.

—Doar îl avem cu noi pe fiul lui Dorwan, a zis Douglas Pei, pe un ton ironic.

Brave Soul și-a îndreptat spinarea, în schimb piticul a început brusc să se hlizească.

—Așa-i, fiul lui Dorwan! Dar tot lîngă voi stă și bătrînul Ermisted, conducătorul celor mai harnici meșteri din neamul wichterilor. Neamul meu se trage din neîntrecutul Durin. Ați avut mare noroc! Cu ajutorul nostru și recunoștința voastră, mîine dimineață sînteți din nou pe apă. Bine măcar că ați nimerit pe malul ăsta! Dacă vă ducea năpasta dincolo, la verii noștri întunecați, numai fuga sănătoasă vă mai scăpa.

L-am privit neîncrezător. Cum credea el, o piticanie de două palme, cu picioarele scurte și strîmbe, că o să ducă ditamai corabia înapoi în apă? În spinare? Brave Soul se uita și el cam neîncrezător, dar Ermisted nu s-a sinchisit. Și-a scos din buzunarul hăinuței sale lungi o pipă prăfuită, a umplut-o cu tutun și a început să pufăie, privindu-ne cu atenție pe fiecare.

index 64

La Hippokalos s-a uitat vreme mai îndelungată, cîntărindu-l parcă din ochi.

—Uite, voinicule, fiindcă îmi aminteşti de tatăl tău, n-o să te pun acum să mă răsplăteşti cine ştie cum. Te-am găsit la ananghie şi nu vreau să zici că wichterii sînt un neam rău. Lasă-mi mie făptura jumătate om, jumătate cal, şi nu-ţi mai cer nici o altă plată.

Hippokalos, auzind că se vorbeşte de el, s-a apropiat încet de foc. Brave Soul l-a căutat din priviri. A plecat apoi capul şi a mormăit:

—Nu pot să fac aşa ceva, meştere Ermisted. Hippokalos mă însoţeşte de bună voie şi nu-i sînt deloc stăpîn. A venit ca să mă ajute, aşa cum au făcut şi ceilalţi tovarăşi ai mei.

—Cum, nu-i calul tău? s-a mirat piticul, pufăind în continuare. Eu aşa am crezut... Păcat, a oftat el, ciufulindu-şi părul roşcovan. Ne-ar fi fost de mare folos la căratul poverilor. Ai mei se spetesc mutînd boccele dintr-o peşteră în alta. Am ajuns să trăim vremuri grele. Lumea e tot mai săracă şi mai bănuitoare...

—Eu auzisem că voi, spiriduşii, păstraţi comori pe care ochii oamenilor de rînd nu le-au văzut niciodată. Cine e mai meşter decît voi în şlefuirea diamantelor? Cine scotoceşte cu mai mult folos după aurul, argintul şi pietrele preţioase ascunse în fundul pămîntului? Unde să găseşti meşteri făurari la fel de pricepuţi ca voi, fie că e vorba de bijuterii, fie de săbii, pumnale, scuturi şi altele asemenea? se porni Brave

Soul. Şi atunci ce le-am putea dărui noi celor care păzesc bogăţii cît mintea noastră nu cuprinde?

Nu-l auzisem niciodată pe tînărul prinţ vorbind cu atîta aprindere.

—Aşa e, îl aprobă Ermisted şi, în lumina focului, am văzut că faţa i se îmbujorase de plăcere, deşi încerca să pară obidit. Dar nu mai sînt vremurile de altă dată. Mulţi dintre noi am îmbătrînit. Pe mine mă doare spinarea ori de cîte ori se apropie ploaia. Mi s-au muiat oasele, mi-a slăbit vederea. Oamenii s-au apucat să scotocească prin peşteri, de ne lasă şi fără puţinul pe care l-am adunat cu sudoarea noastră. Prietenul vostru cu patru picioare ne-ar fi fost de mare ajutor. Dar, dacă ziceţi că nu se poate...

—Nu se poate! întări Brave Soul.

În clipa aceea mi-a plăcut de el. Piticul în schimb părea încurcat. S-a ridicat şi a dat să plece.

—Ei, nu-i nimic, a oftat el, resemnat. Mă bucur că l-am cunoscut pe feciorul lui Dorwan. E drept, tatăl tău era altfel de om. Mă gîndesc că pînă la urmă atîţia voinici o să vă descurcaţi şi fără ajutorul unor pitici bătrîni şi prăpădiţi. Mă duc.

—Stai un pic, bătrîne! a sărit Brave Soul. Vrei să plătim, nu? Aşa se cade. Poate te-ar interesa altceva.

Piticul s-a întors şi, în flacăra focului, ochii i-au sclipit. Vocea însă îi rămase la fel de indiferentă.

—Altceva? Ce altceva?

Voinicul s-a scotocit şi a scos punga cu pietre preţioase, răsturnînd-o pe nisip. Ermisted nu s-a putut

stăpîni: s-a aplecat imediat asupra ei, privind cu atenție grămăjoara de pietre roșii, verzulii, argintii sau gălbui. Deși focul mai slăbise, am bănuit că roșcovanul le vede perfect în întuneric. A luat vreo patru-cinci pietricele mai rotunde și a început să le cîntărească în palmă.

—Pe astea le vrei? a întrebat tînărul.

index 65

—Tu știi ce sînt pietrele de aici? a șoptit piticul, care părea să nu mai audă nimic în jur. Uite, asta verde e Frunza Anna, a șlefuit-o un verișor kobold pentru iubita regelui Hawor. Cele două diamante se cheamă Gemenii Apei, fiindcă se ascundeau într-un pîrîu de sub munte. Și asta... asta e Buburuza, rubinul meu de copil, prima mea piatră... A, bine! s-a întrerupt el brusc. Va fi cum ai zis, fiu al lui Dorwan! Mîine dimineață corabia va pluti pe apă.

—Ați putea să-i coaseți și pînzele! a adăugat Brave Soul.

Roșcovanul Ermisied a dat din cap cu un zîmbet viclean, și-a pus pe cap gluga hainei și în clipa următoare nu l-am mai văzut. Dispăruse. M-am uitat îngrijorat la tînărul nostru, care își aduna de pe nisip restul pietricelelor.

—A, nu vă faceți griji! a răspuns el temerilor mele. Spiridușii se țin întotdeauna de cuvînt. Altminteri sînt tare vicleni. De zgîrcenie ce să mai vorbesc! Mă întreb cu ce îi va fi ajutat tata de au ajuns să-l umple de diamante și smaralde, iar pe deasupra să-i facă și o spadă cum rar vezi pe lume. Să-i fi salvat pe toți de la moarte și tot n-ar fi renunțat la comorile lor. Să nu credeți cumva că furtuna care ne-a adus

aici a fost întîmplătoare!

—Știu, a fost Vickyia, i-a rînjit Douglas Pei.

—Nu... sau poate... nu știu sigur. Dar corabia n-a urcat pe țărm numai din pricina vîntului. Uite cine iese acum în cîștig! Spiriduşii sînt mari vrăjitori, să ştiți!

Prințul începea să vadă în jurul lui numai uneltiri. Degeaba am încercat să-l convingem că exagerează, el o ținea tot pe a lui. Că piticii sau măcar Ermisted voiau să-şi recupereze din averi, că nu ştim noi ce nesățioşi sînt micuții păzitori de comori, oricît de buni la suflet s-ar arăta, că vederea unei bijuterii îi face să-şi piardă mințile şi altele asemenea. Şi, cînd se înverşunase el mai tare. am auzit tot mai aproape lipăituri de paşi mărunți. În cîteva minute pe lîngă noi forfoteau mii de pitici cu aceeaşi îmbrăcăminte ca a lui Ermisted, puşi pe treabă şi foarte grăbiți. Se înhămaseră cîte zece la nişte bulumaci de lemn pe care numai ei ştiau cînd îi ciopliseră, iar acum alergau spre corabie. Acolo strecurau bulumacii imenşi sub chilă, aruncau funii şi se cățărau la bord cu o iuțeală nemaiîntîlnită, împingeau şi trăgeau, strecurau alți bulumaci pînă ce, încetul cu încetul, au dus corabia lîngă mal şi au împins-o încet în apă. Alții stăteau cățărați pe catarge, unde coseau şi întăreau legăturile fiecărei vele. Privindu-i, nici unuia dintre noi nu i-a mai ars de dormit, deşi toată povestea a durat mai bine de trei ore. Ne uitam vrăjiți la fiecare mişcare a caraghioaselor făpturi cu picioare strîmbe şi haine roşiatice, iar spiriduşii se strecurau pe lîngă noi, veneau şi plecau, aduceau alte ustensile, se pierdeau în pădure şi se întorceau la fel de zoriți. Fără să

piardă o clipă. Cînd au terminat treaba şi am auzit plescăitul greu al corabiei în apa fluviului, micuții făurari au trecut în şiruri dese pe lîngă noi, salutîndu-ne cu gesturi caraghioase, după care s-au pierdut în întuneric. Noi amuțiserăm. Uite cum se poate ieşi dintr-o situație îngrozitor de încurcată!

Nu ne rămăsese altceva de făcut decît să ne strîngem tabăra şi să ne întoarcem pe corabie. Am fi dormit mult mai confortabil şi mai sigur acolo, fără pentagrame, fără cîini negri, fără pitici simpatici şi cu chef de negustorie. Pe mal ne-am văzut din nou cu bătrînul Ermisted. Îşi ținea încă pipa aprinsă în colțul gurii.

index 66

—Ei, a ieşit bine? l-a întrebat el pe prinț. Aşa-i că nu-ți vine să crezi?

—Aşa-i! a recunoscut tînărul. Îți mulțumesc din suflet, bătrîne meşter Ermisted. Sper că înțelegerea te-a mulțumit şi pe tine.

—Am făcut-o pentru fiul lui Dorwan, a îngînat moale piticul. Ştiu că ți-e greu să crezi, dar nu pietrele tale prețioase m-au convins. Numele tatălui tău va mai fi lăudat de wichteri multe sute de ani de-acum încolo.

—Şi pe deasupra acum ți-ai recăpătat Buburuza şi Gemenii! a intervenit ironic Nicky, urcîndu-se pe corabie.

—Mda, a admis scurt spiriduşul. Oricum, întreabă-l pe tovarăşul tău cu trup de cal dacă nu cumva se răzgîndeşte. Mă găseşte oricînd aici. Nu trebuie decît să-mi strige numele.

—Nici nu mă gîndesc, mi-a bolborosit nemulțumit Hippokalos, care se grăbise să urce pe *Skylark* printre primii.

Am auzit eu de un uriaş care s-a băgat slugă la spiriduşi şi n-a rezistat nici doi ani de zile. Ascultă-mă pe mine, făpturile astea roşcate nu fac nimic din bunătate!

A doua zi pe la prînz, cînd ne-am trezit cu toţii, am pornit din nou la drum.

Încerc să întocmesc şi să transmit o hartă posibilă a Fairiei, în funcţie de evoluţia relatării subiectului Ronnie Peterschneitt. Propun compararea ei cu datele existente în fişierele centrale.

—Nu te-ai plictisit? Poate ai vrea să te culci... S-a făcut deja ora două, mai e puţin şi-o să auzi şi tu cum cîntă cocoşii pe Pămînt.

—Nu, nici vorbă. E-o poveste foarte interesantă.

—Te cred, cum să nu. Acum, dacă m-aş apuca să-ţi povestesc toate cele văzute atunci, în cele cîteva săptămîni în care ne-am urmat calea pe linia şerpuitoare a giganticului fluviu, cred că am sta mai mult decît am stat pe corabie. De oprit n-am mai oprit nicăieri, păţisem destule pînă atunci, dar, la dorinţa noastră, Brave Soul îl pusese pe Dorgo să conducă *Skylark*-ul aproape de maluri ori de cîte ori Nicky se arăta interesat de ceva. Şi avea de ce să fie interesat, crede-mă! Cele mai nebuneşti fantezii ale oamenilor păleau în faţa a ceea ce am văzut şi trăit noi. Ştiu că şi pe Pămînt au existat odinioară oameni îmbrăcaţi în tablă, călare pe cai acoperiţi cu fier. Dacă te-ar interesa, ai găsi şi o mulţime de poveşti despre nişte fiinţe numite inorogi. Ei, eu am văzut unul, înţelegi? L-am văzut strecurîndu-se printre ierburile

înalte de pe mal, suplu și argintiu, despicîndu-și calea cu cornul lui lung și lucitor, de fildeș. Am fost atacați de păsări cu chip schimonosit, dar omenesc, care chirăiau îngrozitor și tăiau carnea pînă la os cu ciocurile lor oțelite. Ne-au luat prin surprindere, pe cînd stăteam întinși la soare, iar norocul nostru a fost că — nu știu din ce motiv— Hippokalos le-a speriat atît de tare, încît s-au învîrtit cîteva minute în jurul catargelor înainte să se decidă. Pînă la urmă ne-au atacat totuși. Mult timp am rămas cu răni dureroase, care se cicatrizau lent, dar nici una din afurisitele alea n-a scăpat vie.

De cîteva ori ne-am întîlnit cu corăbii cu zeci de vîsle, ca niște arici de lemn, în care inși cu pielea maronie și lucioasă, dezbrăcați pînă la brîu, trăgeau din greu la vîsle, supravegheați de niște negri buzați, cu capul acoperit de un colac de cîrpe caraghioase. Alteori ne-au tăiat calea grupuri de bărcuțe curbate ca o coajă de pepene, în care stăteau impasibili oameni cu pielea roșie, cu fețele vopsite în culori țipătoare și cu coroane de pene pe cap. Toți oamenii ăștia păreau să se ignore unii pe alții, la fel cum ne ignorau și pe noi, de parcă nici n-am fi existat. Sau de parcă fiecare participa la un alt spectacol și se grăbea să-și ocupe locul dinainte stabilit.

index 67

Deși eram curioși, i-am lăsat și noi în pace, așa cum ne sfătuise Brave Soul.

—Nici ei nu sînt de-ai noștri, ne explicase el simplu.

În definitiv toate investigațiile pe care le încercasem nu mi-au lămurit mare lucru. Nicky părea la fel de nedumerit.

Am decis că soluția cea mai bună era să acceptăm lucrurile care ni se petreceau, oricît de greu ne-ar fi fost. Aşa am făcut, de exemplu, în noaptea în care un şarpe uriaş, cu trupul mai gros decît al meu, s-a strecurat pe corabie şi s-a încolăcit în jurul catargului, gata să ne răstoarne. L-am alungat cu nişte şocuri electrice care l-au supărat serios, fiindcă s-a descolăcit repede şi s-a strecurat înapoi în apă, sîsîind lung şi modulat. Din cînd în cînd mai întorcea capul spre noi, scoțînd o limbă lungă, bifurcată, iar eu aveam senzația că ne înjură. Mă uitam cum îi unduiesc pe punte inelele late şi nu-mi venea să cred că scăpam aşa de ieftin. Tot aşa a fost şi cînd ne-am trezit că plutim printr-un covor format din zeci, sute de mii de arici gălbui, care înotau grăbiți cine ştie unde, încălecîndu-se unul peste altul atunci cînd se loveau de lemnul corabiei. La un moment dat dinspre armata de arici s-a auzit un zumzăit de nemulțumire, sunînd a blesteme. Nicky a înregistrat sunetele alea şi, după ce le-a analizat, mi-a confirmat:

—Da, ne-au zis nişte vorbe tare urîte. Nu prea bine articulate, ce-i drept.

—De unde naiba? s-a mirat Mathew, puştiul. De cînd vorbesc animalele?

—Dintotdeauna, i-a răspuns Brave Soul, întunecîndu-se puțin la față.

Am bănuit că îşi amintise de căluțul lui... Bătrînelul, parcă aşa-i zicea. De fapt şi Hippokalos vorbea... Da, dar el... M-am întors spre centaur şi l-am întrebat:

—Dacă-i aşa, atunci la ieşirea din cetate, cînd ne-au

înnebunit catîrii ăia nărăvaşi, de ce n-ai vorbit tu cu ei?

—Ăia nu pricepeau o boabă! mi-a zis senin bătrînul om-cal.

—Cum adică, unii vorbesc şi alţii nu? Care sînt vorbitorii? Numai caii sau numai dragonii?

—Nuuu! s-a umflat în pene Hippokalos. Numai cei care sînt în stare să înveţe. Ce folos le-ar aduce catîrilor dacă ar şti să vorbească? Ei au altă treabă. Nici nu cred că le-ar face bine. Ia gîndeşte-te ce pretenţii ar începe să aibă stăpînii lor! Numai să încerce să nu asculte. Aşa, fac şi ei cît pricep, dar sînt lăsaţi în pace. De fapt (aici Hippokalos a înălţat din sprîncenele-i albe şi stufoase, semn că-i venise o idee), poate că ştiu, dar n-au chef s-o recunoască.

Ni s-au mai întîmplat multe altele; nici nu mi le amintesc acum pe toate. Am trecut printre nişte munţi înzăpeziţi, unde era aşa de frig încît *Skylark* despica o pojghiţă de gheaţă groasă de patru degete, întinsă pe toată lăţimea fluviului, iar pînzele corabiei îngheţaseră şi deveniseră tari ca piatra. Acolo am văzut cîteva sate de oameni cu totul şi cu totul albi, de la părul de pe cap şi sprîncene pînă la pielea trupului. Chiar şi ochii le erau de un alb strălucitor, cu pupila albicioasă şi irisul alb-gălbui. Erau înfiorători. Şi ei, şi animalele pe care le creşteau sau, cine ştie?, doar le ţineau pe lîngă casă. Cîini, vaci, oi, ba chiar un soi de struţi fără pene, cu ciocuri ascuţite, toate erau la fel de albe ca şi stăpînii. Nici măcar nu ne-am putut înţelege cu ei. Presupun că şi noi le-am părut nişte monştri.

index 68

Mai încolo, spre sfîrşitul călătoriei pe fluviu, ne-am înţepenit într-o insulă răsărită din mare, care era de fapt o creatură de culoare cenuşie, uşor de confundat cu stîncile din jur. Ne prinsese carena între două cute ale pielii ei lucioase şi calde. Am coborît noi pe trupul catifelat şi imens cu nişte lopeţi de metal, dar, la fiecare încercare de desprindere, animalul fornăia furios pe sub apă, se scutura şi ne răsturna în fluviu cu tot cu lopeţi. N-am scăpat decît atunci cînd s-a hotărît să se scufunde în adînc, lăsînd *Skylark*-ul liber.

Cel mai bine îmi amintesc însă de

o reîntîlnire.

Ciudată, e-adevărat. La care nu m-aş mai fi aşteptat niciodată. Abia după ce m-am întors aici, pe Pămînt, am priceput că ea trebuia să se petreacă. Numai ce ieşisem din zona înzăpezită în care ne îngheţaseră oasele şi ne întinsesem pe punte, lăsîndu-ne trupurile goale să se dezmorţească în căldura unei amiezi portocalii şi senine. Brave Soul moţăia undeva pe teugă, la prova, iar Dorgo îl urmărea pe Mathew cum se descurcă la timonă, deşi mie mi se părea că se joacă. Noi, ceilalţi, ne lăţiserăm pe spate sau pe burtă, ne dezmorţeam oasele şi ne era lene şi să vorbim. Nici n-am auzit cum se apropiau bărcile rapide care ne-au înconjurat. Străinii au abordat corabia în cîteva clipe. Auzind rumoarea, vocile şoptite, am sărit dintr-o dată în sus, deschizînd ochii, şi m-am trezit faţă în faţă cu un ins micuţ şi tuciuriu, cu figură încrîncenată şi cu o săbiuţă curbată în mînă. Era unul din atacatori. Avea un ghem de cîrpe colorate strîns pe cap în formă de colac şi purta nădragi largi pe picioare şi strînşi la

glezne, care fluturau în bătaia vîntului. Tuciuriul a urlat subțire şi amenințător şi din toate părțile i-au răspuns zeci de alte voci îndîrjite. Ne atacaseră. Urcaseră pe *Skylark* în timp ce noi dormeam liniştiți, iar acum tăbărau asupra noastră cu săbiile lor curbate. N-aveam cum să ripostăm. Am aruncat o privire spre cabină, unde ne țineam hainele şi armele, dar puntea se umpluse de tuciurii care făceau figuri din cele mai fioroase. Mă reținea şi legea nonintervenției. Cu nişte animale mai mergea, dar în ființe umanoide nu m-aş fi îndurat să trag.

Dintre ei s-a ițit unul cu nădragi albaştri, lucitori, care a dat două-trei ordine scurte. Ceilalți ne-au apucat de subsuori şi ne-au tîrît spre catargele corabiei. Voiau, pesemne, să ne lege. Am crezut că ne luaseră prizonieri pe toți. Numai că la un moment dat am auzit un urlet de luptă, un răget groaznic, neomenesc, şi l-am văzut pe Brave Soul cum aterizează pe punte, balansîndu-se pe o parîmă. Arăta extrem de pornit şi, cu spada lui imensă în mîna dreaptă, te făcea să te-nfiori cu totul. N-am priceput nici acum de ce nu-l observaseră atacatorii. Mi-a spus mai tîrziu că se întinsese pe spinarea de lemn a sirenei blonde de la prora, lăsîndu-se îmbăiat de stropii de apă ce săreau pe punte cînd corabia despica apa cu botul ei ascuțit. Auzind zgomotul luptă, se aruncase ca o fiară între tuciurii şi îşi făcuse un loc larg în jur, rotind gigantica spadă ce arunca văpăi în bătaia soarelui. Lîngă el se prăbuşiră cîteva trupuri însîngerate. Dar atacatorii erau mulți. Au năvălit toți odată asupră-i, simțindu-l singurul lor adversar de pe *Skylark*. Brave Soul se rotea măreț, apărîndu-

se, parînd loviturile, aplecîndu-se şi fandînd, împungînd, tăind, izbind, smucind. Părea un uriaş printre pitici. Unul dintre nepoftiţi s-a avîntat prea repede în grămadă şi, din nebăgare de seamă, a călcat pe Giovanni... pe ţestoasă, o lăsasem să se plimbe de capul ei pe punte. Omul a alunecat greoi, sabia i-a zburat în

index 69

mare, căciula aia ciudată i-a căzut de pe ţeasta cheală, iar el s-a întins pe spate cît era de lung, ajungînd chiar lîngă mine. I-am pus piciorul pe gît şi i-am şoptit, apăsînd uşor cu călcîiul:

—Tu! Nici o mişcare!

El a horcăit şi a dat iute din cap a învoială. Dar mai erau cîteva zeci în jur, toţi împingîndu-se asupra prinţului, şi —măcar că el se apăra cu străşnicie, tăind şi zdrobind oase cu tăişul sau cu mînerul cioturos al spadei sale— la un moment dat l-au înghesuit într-un morman de frînghii, gata să-l doboare. În momentul acela am auzit un alt strigăt, venit de undeva de pe copastie:

—Aici sînt!

Am întors toţi capetele şi am văzut un necunoscut îmbrăcat într-o ţesătură de inele metalice şi cu capul acoperit de un coif rotunjit. Un cavaler. Ceva la el mi se părea totuşi ciudat de familiar...

Ce a urmat e greu de descris. Cavalerul, cu sabia în mînă, s-a aruncat şi el asupra scunzilor atacatori cu pantalonaşi caraghioşi şi a început să lovească precis şi rapid în stînga şi în dreapta, urlînd nearticulat şi icnind greu la

fiecare lovitură nimerită în plin. După puțină vreme atacatorii au intrat în panică: se vedeau prinși din două părți, iar Douglas Pei cu Rosvanoff și Mathew se apropiaseră și ei cu grijă de grămada pestriță, înarmați cu drugi de lemn sau de fier, izbind în cei care se depărtau cît de puțin de focul luptei. Devi Salla îl prinsese pe unul dintre ei de mijloc și-l aruncase cu un gest larg peste bord. Mathew s-a apropiat de un ins mai înalt, care căuta o cale să se apropie de cavaler, l-a izbit peste șale cu un drug și apoi l-a împins în apă. Părea o metodă bună, preluată repede și de Brave Soul, care a început să-i apuce cu mîinile lui mari pe cei mai apropiați și mai înghesuiți atacatori, azvîrlindu-i departe în fluviu. Pînă și Nicky cu Sandrelli, prinși de ardoarea războinică, se aruncaseră printre tuciurii speriați, care nu mai știau încotro s-o apuce.

Conducătorul grupului, un priceput luptător cu sabia, ajunsese față în față cu cavalerul. Cei doi își ciocneau cu zgomot lamele tăioase, parînd, încercînd să taie sau să împungă, ferindu-se și ocolindu-se ca doi cocoși. În tot vacarmul iscat s-a auzit la un moment dat o tropăială surdă, iar din cambuză a apărut figura ridată a lui Hippokalos, care avea ochii umflați de somn, apoi a ieșit la lumină și trupul lui superb, cu mușchii picoarelor arcuindu-se splendid în încercarea de a se cățăra pe scări.

—Ce se petrece aici? a bombănit el cu o nemulțumire prost ascunsă. Iar n-are de lucru prințul vostru?

Acela a fost momentul culminant: cînd tuciurii au dat ochii cu bătrînul cu trup de cal, au scos un strigăt de groază

şi s-au repezit peste bord ca nebunii, de parcă văzuseră moartea cu ochii. Au uitat de săbii şi de răniţi, ba unii şi-au pierdut şi cîrpele lor de pus pe cap. I-am auzit căzînd în apă cu pleoscăituri plăcute auzului, aşa că l-am apucat de piept şi pe cel ce se zbătea sub talpa piciorului meu, cu ochii holbaţi la centaur, apoi l-am aruncat după tovarăşii lui. Ultimul a sărit comandantul, lăsîndu-l pe cavaler fără adversar. I-am văzut apoi în bărcuţe, vîslind cu disperare spre ţărm. Voiau să se depărteze cît mai mult de corabia unde întîlniseră înfricoşătoarea fiară.

Am primit rezultatele comparaţiei dintre actuala relatare şi vechile declaraţii ale membrilor echipajului de pe *Skylark*. Există mici neconcordanţe, în limitele acceptabile. Urmăriţi în continuare traseul rezultat din relatare.
index 70

Cavalerul în schimb n-a părut deloc speriat de Hippokalos. Şi-a dat jos casca metalică şi s-a îndreptat spre noi, zîmbitor. Era un tînăr de vreo 20-25 de ani, bărbos, cu o piele albă şi moale, cam păstoasă, şi cu plete lungi, negre. Cînd i-am văzut chipul voios, mi-am amintit că-l cunoşteam. Nu mai ştiam de unde, dar îl cunoşteam! Dar numai eu? M-a cuprins din nou panica. Memoria mea... după căderea pe Fairia, amintirile mi se destrămau ca o cîrpă putredă, se deşirau în fîşii inegale care abia se mai ţineau una de alta. Îmi aminteam vag tot felul de lucruri, dar ele nu se legau într-un

întreg coerent. Parcă trăiam mai multe variante de vieți, fără prea mare legătură una cu alta. Cavalerul s-a îndreptat zîmbitor înspre mine şi a zis:

—Noi ne cunoaştem, nu-i aşa? Cărările vieților noastre s-au mai întîlnit o dată.

Aşadar îşi amintea de mine! Mi-am dat seama mai tîrziu că de fapt nici amintirile lui nu erau foarte clare. Mă cunoştea, e-adevărat, dar din toată întîlnirea noastră îi rămăseseră în minte nişte vorbe şi chipuri greu de legat unele de altele. Ne-a spus că el se pornise cu cîțiva nobili

cavaleri în căutarea unei țări îndepărtate,

apoi se pierduse de tovarăşii săi, rătăcise cîteva zile printr-un deşert şi acolo trecuse prin zile şi nopți grele, de care îşi amintea vag. Era fericit că scăpase cu viață şi că în sfîrşit ajunsese la un liman. Ne-a povestit însă nişte lucruri ce m-au făcut să uit de îngrijorarea mea dinainte.

—Nu ştiu cînd şi cum, dar într-o dimineață, cam la vreo zece-unsprezece zile după ce m-am pierdut de tovarăşii mei, m-am deşteptat într-o oază minunată, înmiresmată, plină de verdeață, cu un izvor rece şi vesel care şiroia într-un havuz de sidef şi cu zeci de păsărele ascunse prin frunzişul des sau ciripind obraznice lîngă urechile mele. Acolo mă aştepta o doamnă minunată, cu părul de aur şi cu trupul mlădios şi fraged, o zînă sau un înger bun, învăluită într-un veşmînt fin şi subțire ca pînza de păianjen. Ştia că o să vin. Mai mult, ştia încotro pornisem cînd îmi lăsasem în urmă cetatea mea dintre munți. Ea mi-a promis că o să mă ajute. Mi-a zis că undeva, într-o margine de deşert, tovarăşii mei îşi

urmează calea, dar că e greu de zis dacă vor izbîndi au ba. Trebuia să fiu şi eu cu ei, aşa a spus, fiindcă fără mine nu vor face nimic. Asta m-a bucurat nespus: aşadar o să-mi cuceresc pe drept un nume demn de un cavaler.

Noi îl ascultam curioşi. Mie îmi plăcea povestea şi-mi era drag şi cavalerul. Şi, dintr-o dată, mi-am amintit: cavalerul în oglindă! Cavalerul din visul meu cu deşertul! Numai că acum vorbea normal. Asta însemna fie că nu mai visam, fie că de data asta ne întîlneam pe aceeaşi faţă a lumii. Sau şi una, şi alta.

—Ea mi-a dăruit un catîr pe care zicea că-l luase întîmplător de la un negustor dintr-un port şi mi-a arătat calea spre cel mai apropiat sătuc, şi-a continuat povestea cavalerul. Nici nu ştiam ce aproape sînt de marginea deşertului! Numai că mi-a cerut să-i îndeplinesc o dorinţă: să merg pe apele fluviului şi să caut o corabie care poartă în frunte chipul ei, chip sculptat de un meşter de corăbii care se îndrăgostise de ea într-un vis şi de atunci o preamărea în toate felurile. Sînt sute de corăbii care poartă în lume nerostita lui dragoste şi cea pe care trebuia să o caut eu era numai una dintre ele. I-am promis c-o să mă supun dorinţei sale, oricît de greu mi-ar fi şi oricît de mult ar dura, după care am urcat pe catîrul blînd şi supus care parcă mă aştepta într-un tufiş parfumat. Aşa am părăsit paradisul acela

index 71

verde şi zumzăitor pe care n-o să-l mai văd niciodată.

Tînărul a scos un oftat, apoi s-a uitat la noi, să vadă dacă îl mai ascultăm. Se vede că îi plăcea să se simtă centrul

atenției.

—În mai puțin de două ceasuri am ajuns la marginea fluviului, într-un sătuc de pescari de unde am cumpărat o barcă cu pînze. Nici n-am pornit bine că am şi văzut zarva pe care o făceau tîlharii de corăbii care s-au repezit să vă jefuiască. Cum sufletul meu nu putea răbda aşa ceva, am pornit înspre voi, cu gîndul să vă ajut cît oi putea, chiar dacă ar fi să mor. Mare mi-a fost bucuria cînd am văzut la prora corabiei chipul sculptat al celei care mă ajutase să scap din acel deşert al morții! Asta a fost tot...

—Tot? a întrebat cu regret Mathew.

Încă de cînd îl cunoscusem, Mathew mi s-a părut uşor necopt pentru vîrsta lui. Oricum față de mine sau de Devi Salla nu era decît un tinerel, dar pe Fairia se copilărise de tot. Ce să-i faci? În sufletul lui tot un puşti rămăsese.

—Aproape... a spus cavalerul din oglindă şi-a zîmbit. Stați puțin.

S-a ridicat şi a coborît agil pe o frînghie pînă la bărcuța cu care venise la noi exact cînd era mai mare nevoie de ajutor şi pe care o ancorase de *Skylark*. L-am văzut cum despoaie catargul micuț de pînza sa viu colorată, apoi cum o face sul şi-o pune sub braț. A urcat înapoi pe corabie, voios, cu un chip imobil şi un aer misterios.

—Ei, ce-i cu asta? a întrebat Brave Soul, uşor nerăbdător.

Cavalerul a întins pînza pe puntea însorită şi ne-a arătat-o.

—Ea mi-a dat-o! a zis, plin de mulțumire.

Era o pînză minunat țesută, dintr-un material un pic cam grosolan, aspru la pipăit, dar în culori foarte vii şi cu tot felul de modele vesele. M-am uitat îndelung la pînză. Nu pricepeam. După o tăcere lungă, savurată evident de cavaler, Hippokalos a tropăit nerăbdător şi-a zis:

—Ei?

—Nu vedeți? s-a mirat cavalerul. Uitați-vă bine. Uitați-vă la desene.

Ne-am uitat. O pasăre mare, neagră, nişte siluete albe, un trup de om gigantic cu o țeastă micuță, de copil, un cal... ba nu, nu era un cal, ci un centaur! Un centaur! Acum parcă avea sens...

—Centaurul! a exclamat şi Nicky. Oamenii în alb... ăştia sîntem noi, cei de lîngă pasărea gigantică...

—Ieşiți de sub ea, a adăugat cavalerul.

—Şi bărbatul ăsta maroniu, cu capul mic...

Toate chipurile s-au întors spre Brave Soul. Chiar şi cel al lui Dorgo, care de cîtva timp îşi holba ochii într-un mod extrem de caraghios. Albul lor, devenit gigantic, parcă era pictat pe fața lui maronie.

—Ce-i prostia asta? Ce vreți să spuneți? s-a înfuriat prințul.

—Aici stă scrisă povestea noastră, i-a zis Nicky. Povestea ta, dacă vrei. Uite dragonul, uite-o şi pe Vickyia, cîinii negri... Ăsta trebuie să fie Hippokalos, apoi cetatea, corabia, micuții din mijloc sînt tîlharii, iar aici e nobilul cavaler...

—Şi-atît, a murmurat Mathew.

—Da, atît. Salvatoarea mea zicea că a urzit pînza pe măsură ce s-a petrecut timpul, dar n-a terminat țesătura, iar eu trebuia să plec...

—Şi Dorgo, Dorgo unde-i? am auzit vocea amărîtă a pilotului, care se uitase cu cea mai mare atenție la fiecare şuviță de țesătură din covor.

index 72

Pînă la urmă, ca să-l împăcăm, am găsit într-un colț o umbră neagră, iar Nicky şi cu Rosvanoff l-au convins că-l reprezintă pe el, fiindcă pe aproape se vedea şi un cerculeț, care ar fi fost timona corabiei. Cavalerul s-a lovit cu palma pe frunte, ca şi cum şi-ar fi amintit brusc:

—A, frumoasa mea salvatoare mi-a mai zis ceva, dar asta n-am înțeles. Mi-a zis-o de vreo două ori, i se părea că s-ar cuveni să pricep: spunea că nu e în stare să urzească şi ***dosul*** covorului. Pe dos lucrurile îi ies altfel de cum le vrea ea. Ei, dar nu cred că merita s-o iau prea în serios. S-o fi săturat să stea singură în pustietatea aia şi vorbea cît avea cu cine. De-ați şti ce rău îmi părea că am depus jurămîntul de castitate!

Eu eram convins că de fapt în vorbele alea se ascundea ceva foarte serios, un înțeles pe care nu-l puteam pătrunde. Îmi aminteau de prima întîlnire cu cavalerul fără nume, cea din deşert. Să-ți mai spun un lucru, nu foarte important, dar dacă tot melițez de atîtea ore: cavalerul ăsta din oglindă nu era chiar fără nume. Ne-a mărturisit-o într-un moment de sinceritate. Purta numele tatălui său, Covată Întoarsă sau cam aşa ceva, fiindcă odinioară, de frica unor tîlhari care

pătrunseseră în cetate, taică-său se ascunsese sub o covată. De atunci familia lui rămăsese cu numele ăla. Nu-i de mirare că voia să scape de el, să facă ceva eroic şi să şi-l schimbe. Aşa că, atunci cînd regele ţinutului a anunţat că porneşte într-o aventură îndelungată şi periculoasă, cavalerul nostru a fost printre primii care s-au prezentat sub flamura lui. Ce căutau ei n-am înţeles prea bine. Un regat de care se zvonea că ar fi ascuns într-o oază imensă din deşert, ţara unui rege, Ion sau Iona, un loc unde toate lucrurile mergeau bine, oamenii erau fericiţi şi peste tot domnea dreptatea, înţelepciunea şi bunătatea. O legendă, desigur, despre o lume îndepărtată şi greu de atins. Oamenilor le plac astfel de istorii.

Cavalerul de Covată Răsturnată a rămas pe corabie. Credea cu tărie că alături de noi o să-şi regăsească tovarăşii şi o să nimerească în ţara regelui pe care-l căuta, aşa că i-am tras bărcuţa pe *Skylark* şi ne-am continuat drumul împreună. Nu prea mult timp însă. Intrasem într-o porţiune de fluviu plină de stînci,

stînci

de toate mărimile, unele scoţîndu-şi colţii cenuşii deasupra apei, dar altele ascunse la jumătate de metru sub pătura lin curgătoare. Dorgo nu mai lăsa pe nimeni la timonă, trebuia să fie tot timpul cu ochii în patru, şi nici noi nu stăteam degeaba, ci ne holbam ore în şir la apa curată şi limpede a fluviului. Au început să ne usture şi ochii, aşa că am decis să facem cu schimbul. Trebuie să recunosc că Dorgo era un pilot pe cinste: ne-a scos cu bine din încurcătură. O singură

dată ne-am hîrşîit uşor carena printre doi colți netezi care aproape că blocau trecerea, dar în cele din urmă am ieşit din zona periculoasă şi am văzut albia fluviului lărgindu-se maiestuos înaintea noastră. Am fost siguri că scăpasem, iar cînd Dorgo ne-a spus că ne apropiem de strîmtoarea prin care se trece în Marea de Aramă, ne-a cuprins o bucurie ilogică. Ilogică, fiindcă noi nu urmăream să ajungem nicăieri. Singurul care avea motive să se bucure ar fi fost Brave Soul, dar tocmai el căzuse într-o melancolie prelungită. Sandrelli, medicul nostru, temîndu-se să nu se fi îmbolnăvit sau să nu i se fi infectat vreuna din rănile superficiale pe care i le făcuseră micuții tîlhari tuciurii, s-a apucat să-l descoase.
index 73

—N-am nimic, nu mă doare nimic. Lăsați-mă-n pace, zău că nu mă doare nimic! repeta prințul, scuturînd nemulțumit din cap şi dîndu-şi pletele negre pe spate.

Pînă la urmă însă nu s-a răbdat şi a început să-şi spună păsul. Se gîndea că, după ce o să se termine totul, o să fie nevoit să se întoarcă în cetate, la prințesa Angelina, s-o vindece şi apoi să se căsătorească cu ea.

—O să avem copii, vă dați seama, eu şi cu broasca aia umflată o să dormim împreună şi-o să facem copii, mulți copii, şi-o să putrezesc acolo, lîngă ea, la curtea aia puturoasă. Viața mea s-a terminat! Uite, a descoperit el dintr-o dată, aşa se plîngea şi taică-meu. Şi aşa o să fiu şi eu. Ce să mă fac?

Nicky i-a sugerat să nu se mai întoarcă niciodată prin locurile alea.

Verificați dosarul Nicholas Trell, xenolog pe *Skylark* în expediția *Fairia*. Deduc că înregistrările sale reprezintă sursa cea mai veridică de informații. Continui transmisia și înregistrarea.

—Sînt atîtea țări de văzut, prințule, atîtea ținuturi de colindat. Nu se poate să nu mai găsim vreo prințesă nemăritată, una mai vioaie decît Angelina asta.

—Ce?

Brave Soul părea sincer revoltat de idee.

—Cum să fac așa ceva? Ce se va zice despre mine? Că n-am onoare, n-am cuvînt, că nu sînt bun de nimic! Așa ceva nu voi face în veci!

Nu-l înțelegeam. M-am mirat și cînd i s-a alăturat cavalerul din oglindă, cel care își căuta un nume.

—Dacă ai jurat că o să faci așa ceva, nu se poate să nu îți respecți jurămîntul! a spus el, decis. Cei din tagma noastră nu se joacă niciodată cu vorbele. E greu, știu, celor ca noi le este întotdeauna greu, dar nu se poate altfel. Nu i-e dat oricui să poarte cu onoare un nume de viteaz.

—Ce să spun! a bombănit Rosvanoff, adresîndu-se insului de lîngă el. Onoare și nevastă urîtă.

Numai că lîngă el se afla Dorgo, care se uita cu atîta respect la cavaler, încît cartograful nostru a dat din mînă a lehamite. Hotărît lucru, n-aveam să-i înțelegem niciodată pe cei de soiul lui Brave Soul. De ce să faci un lucru care nu-ți place? Cine ar fi fost nedreptățit dacă prințul nu se mai întorcea? Cine și-ar fi amintit măcar de el? Pe la curtea

Angelinei mai trecuseră destui viteji care o luaseră la goană după prima întîlnire cu ea. Să fi fost vorba de vreo ticăloşie, de vreo crimă sau altă faptă care i-ar fi pricinuit rău altcuiva, aş fi înţeles scrupulele tovarăşului nostru de pe Fairia. Dar aşa... nu puteam să nu-i dau dreptate Vickyiei şi, cu cît mă gîndeam mai mult la asta, cu atît o aprobam mai tare. Oricît de rea ar fi părut vrăjitoarea blondă, cel puţin avea bun simţ şi judecată sănătoasă. Nu-mi trezea nici un sentiment de ură sau duşmănie. Sincer să fiu, după cum mi-o aminteam, o găseam chiar simpatică.

N-au trecut multe ore şi buna noastră dispoziţie s-a dus fiindcă, fără măcar să apucăm să facem vreo mişcare, ne-am trezit dintr-o dată călare pe o stîncă gigantică. Răsărise fără nici o veste exact în mijlocul fluviului. O mai păţisem o dată. Corabia s-a scuturat zdravăn, gata să se răstoarne pe o rînă, noi ne-am trezit cu toţii aruncaţi pe punte, claie peste grămadă, şi numai Dorgo a rămas agăţat cu disperare de timonă, strigînd disperat:

—Nu era acolo! Jur că stînca asta nu era acolo!

Greu de crezut. Ne-am uitat cu atenţie, dar sub noi se afla o stîncă obişnuită. Brave Soul s-a ridicat imediat şi a urlat la el:

—Ce, crezi că-s prost? Ai crezut că am scăpat şi gata, te-ai şi pus pe dormit! Ai auzit tu undeva că stîncile cresc în apă, ca pepenii pe cîmp?

index 74

Dorgo plecase capul, ruşinat. Recunosc că nici mie nu-mi venea să cred scuza lui stupidă, dar eroul nostru se

arătase cam aspru. Şi-a dat şi el seama că exagerase şi a tăcut. Atunci a deschis gura Hippokalos:

—Acum ce ne facem?

Asta da întrebare! Uitîndu-ne în jur, am văzut că practic ajunsesem călare pe stînca aceea stupidă, uriaşă, care semăna mult cu un deal. M-am întrebat o clipă cum ajunsesem să ne cățărăm pînă acolo. Probabil că fundul *Skylark*-ului se făcuse ferfeniță. Singura soluție pe care am găsit-o era să plecăm şi să lăsăm corabia înțepenită acolo. Nu mai aveam cum s-o scoatem. Poate doar dacă ne întîlneam iarăşi cu piticii roşcovani.

Ne-am gîndit să luăm bărcuța cavalerului şi să ne ducem, unul cîte unul, spre țărm. Suna logic. Cavalerul fără nume s-a dat jos din corabie, a coborît pe stînca lucioasă ca o spinare de balenă şi, ajutat de noi, a început să tragă bărcuța spre apă. Dar crezi că am apucat să o facem? Stînca de sub el a început să se cutremure, răsturnîndu-ne iarăşi pe puntea corabiei şi rostogolindu-l pe cavaler în apa rece a fluviului. Tînărul s-a cățărat cu mare grijă înapoi pe piatră, blestemînd şi scuipînd, apoi a strigat:

—Ce se întîmplă aici? Cine se joacă?

—Am zis eu că stînca... a prins iar curaj Dorgo, răsfrîngîndu-şi buzele cărnoase, foarte convins de ce spunea.

Brave Soul a vrut să mai spună şi el ceva, dar n-a apucat. Nici nu ne-a venit să credem cînd am auzit o voce groasă, incredibil de groasă, venind parcă de sub ape:

—Stați liniştiți, că nu se întîmplă nimic rău! Corabia e întreagă. Voi ați pățit ceva?

Vocea părea blîndă, dar era atît de puternică încît ne făcea pieptul să se cutremure. Ne-am uitat în jur, dar n-am văzut pe nimeni. Hippokalos a început să tropăie neliniştit. S-a prins cu mîinile de o parîmă şi s-a aplecat în față, uitîndu-se spre cavalerul rămas jos.

—Ai pățit ceva? a întrebat el, grijuliu.

—Nimic, nimic, a dat din mînă furios tînărul brunet, deşi se ținea cu greu de stînca alunecoasă, iar zalele îi şiroiau de apă. Cine a vorbit?

—Eu! s-a auzit iarăşi vocea cavernoasă. Eu, stînca. Iertați-mă pentru neplăcerea pe care v-am pricinuit-o!

Asta era culmea! Caii vorbeau, saurienii vorbeau, centaurii şi ei, foarte bine, dar stîncile? Nu, era clar că nu visam, fiindcă nici în visele mele cele mai nebuneşti nu mi-aş fi putut imagina aşa ceva. Şi cu atît mai puțin ce a urmat.

—N-aş fi vrut să vă opresc din drumul vostru, a zis... stînca. N-aş fi făcut-o. Dar am ajuns în mare nevoie, credeți-mă, în mare nevoie, şi de ani de zile n-am găsit pe ninienidestul de îndrăzneț ca să se încumete să-mi dea o mînă de ajutor. Şi doar au trecut destui pe-aici, numai că... n-or fi avut nici încredere în mine.

Vocea devenise rugătoare, iar mie îmi venea să pufnesc în rîs. O stîncă gigantică ieşise din ape şi ne blocase pe spinarea ei numai pentru ca să ne roage ceva. Pînă la urmă Dorgo avusese dreptate.

—Ei, stînco, zi! a strigat Brave Soul. Ce vrei să ne rogi?

—Nu-i nevoie să strigi aşa, a mormăit ofensată stînca,

gata să ne asurzească. Aud foarte bine. Povestea e mai lungă şi destul de încurcată.

Ardeam de curiozitate să aud ce probleme poate avea o stîncă ascunsă pe fundul unui fluviu şi care iese cînd are chef la suprafaţă. După cîte întîlnisem pînă în acel moment, mă aşteptam la o istorie fascinantă.

index 75

Trebuie să recunosc că am fost cam dezamăgit. Poate că stînca nu avea talent la povestit, însă istoria ei era una destul de banală. Din cîte am înţeles eu, în zona aia din fluviu se aflau două stînci gemene, una lîngă alta. Nu ştiu de ce, hotărîseră că nu puteau să trăiască alături. Fiecare voia să aibă mai mult loc pentru sine şi o tot împingea pe cealaltă înspre mal sau înspre mare. Nici una nu voia să părăsească albia fluviului. De sute de ani se tot înghesuiau una pe alta cînd în amonte, cînd în aval, o dată ajunseseră chiar să se cațere pe mal, dar —fiindcă erau gemene, cum ţi-am spus— cît cîştiga una la o confruntare pierdea la cealaltă. În ultima vreme se cam plictisiseră de înghesuielile astea fără rost şi se tot gîndeau la o soluţie rezonabilă, una definitivă. Pînă la urmă au găsit-o. Fiecare trebuia să-şi găsească un fel de reprezentant, adică pe cineva care să se lupte în numele ei. Una din stînci convinsese un cavaler să accepte o astfel de luptă. Cea care stătea la poveşti cu noi nu reuşise pînă atunci să pună mîna —sau, mă rog, spinarea— pe nimeni şi simţea că pierde înfruntarea. Aşa că, atunci cînd a mirosit corabia noastră, şi-a dat seama că i-ar putea surîde norocul, măcar acum.

—Nicky, ce formă de viață mai e și asta? Viață minerală? am întrebat eu în șoaptă.

—Habar n-am, mi-a răspuns el. Nici nu-mi dau seama dacă e vorba de viață.

Dacă nici el nu știa... Totuși piatra de sub ape pe care tocmai ne cocoțasem judeca și vorbea rațional. Ți-am spus că planeta aia îndepărtată a însemnat pentru noi răsturnarea tuturor ideilor pe care le aveam despre univers. Și să știi că pînă la urmă stînca gîndise bine. Și-a găsit cavalerul care să-i apere cauza, adică exact pe cavalerul nostru, cavalerul în oglindă. El abia aștepta ocazia unor fapte eroice. Stînca noastră s-a arătat foarte mulțumită de el. L-a întrebat cîte ceva, ca să știe cu cine are de-a face, apoi i-a spus:

—Ei, cavalere, dacă îmi vei fi de ajutor, îți promit că te-oi ajuta și eu. Ai zis că te-ai pornit spre țara regelui Ioan și că te-ai pierdut de tovarășii tăi.

—Da, și? Mă poți ajuta?

—Într-un fel, da. Nu știu unde e țara aia. Să nu te mint, nici n-am auzit de ea. Eu știu numai ce aud de la oamenii care trec pe fluviu, pe deasupra mea. V-am spus că aud foarte bine. Așa că am auzit ceva despre un grup de cavaleri așa cum cauți tu. A trecut prin apropierea ținutului pe care încă îl mai stăpînesc eu și se zice că ar fi fost luați prizonieri de tîlharii mărilor. Cred că știu pe unde ar putea fi găsiți. Ce zici, cavalere? Mă ajuți ca să te ajut? Poate așa o să-ți cucerești un nume.

—Cu dragă inimă! a sărit cavalerul.

—Atunci coboară pe spinarea mea și-o să mergem la

locul înfruntării. Ba nu, stai să-i eliberez mai întîi pe tovarăşii tăi.

index 76

În clipa următoare stînca a început să se scufunde încet în fluviu, iar *Skylark* a ajuns să plutească din nou pe apele primitoare care ne duceau spre ţelul lui Brave Soul. După cîteva secunde a răsărit iarăşi, ca o spinare cenuşie, alături de corabia noastră. Stînca aia era incredibil de mobilă. Să mai ai încredere în natură! În clipele următoare cavalerul s-a îndreptat spre noi, ne-a îmbrăţişat pe fiecare, de la Brave Soul şi Dorgo pînă la Hippokalos, pe care l-a mîngîiat tandru pe crupă, apoi a sărit direct pe luciul cenuşiu al celui mai straniu personaj pe care l-am văzut pe Fairia. Eu i-am strigat:

—Cavalere, şi după ce îţi vei cîştiga un nume, să-ţi aminteşti de cel pe care ţi l-am dat eu: cavalerul în oglindă.

S-a întors spre corabie şi m-a privit surprins. Era prima oară cînd îi spuneam aşa. Apoi a zîmbit şi a spus:

—Nu, fii sigur că n-o să uit! Cine ştie, poate o să ne mai vedem.

Nu credea nici el ce spune, însă recunosc că mi-a făcut plăcere să-l aud. M-am încălzit pînă în vîrful urechilor. I-am lăsat barca la apă şi ne-am despărţit, strigîndu-i:

—O să izbîndeşti, cavalere! Sînt sigur de asta!

L-am privit cum stătea acolo, demn, cu spada rezemată de stînca cea buclucaşă, drept şi nemişcat, în timp ce *Skylark* se depărta tot mai tare. În scurt timp a rămas doar o siluetă atîrnată deasupra apei. Nu ştiu ce s-o fi ales de el mai tîrziu. Dacă o fi cîştigat confruntarea cu celălalt cavaler? O fi ajuns

la tovarășii lui și în țara aceea perfectă? Cine ar putea spune? Noi ne-am continuat calea spre Capătul Lumii. Mai aveam destul pînă acolo.

După cîteva zile am ajuns la

o strîmtoare între două piscuri

ascuțite de stîncă. Dacă ar fi fost să ne luăm după Dorgo, dincolo de ea începea Marea de Aramă. Strîmtoarea era a naibii de îngustă. Trebuia să trecem printre doi pereți de stîncă înalți și colțuroși, unde apele se
învolburau albe, în coame de spumă, gonind tot mai repede și învîrtejindu-se. M-am dus lîngă timonă, chiar în spatele cîrmaciului, curios și simțindu-mă oarecum responsabil: eram totuși pe *Skylark*. Corabie sau navă spațială, eu fusesem numit comandantul unui *Skylark*. Îmi aminteam din cînd în cînd ce s-ar fi cuvenit să fac.

Ochii mari, albi și holbați ai lui Dorgo priveau fix înainte, iar negrul ținea degetele încleștate pe cavilele

De căutat termenii tehnici în fișierele de specialitate. Continui transmisia și înregistrarea.

roții de lemn, încercînd să distingă ceva prin pîcla de spumă și volburile de apă ce se ridicau în fața noastră ca o ceață. Fluviul ne purta tot mai repede printre pereții abrupți ce dădeau impresia că se închid înaintea noastră și, chiar atunci cînd mă gîndeam că totuși o să trecem, am zărit ieșind de sub peretele din stînga, printre valurile de spumă, o făptură solzoasă și neagră, cu șase gîturi lungi, cu capete de femeie, șase capete, fiecare mare cît jumătate de om, cu plete negre

şi zburlite ca nişte şerpi, cu nişte guri imense şi pline de dinţi triunghiulari şi tăioşi. Fiara sau fiarele răcneau înfiorător, făcîndu-mă să mă cutremur de groază. În clipa următoare, fără să stea pe gînduri, s-au năpustit direct spre punte. Dorgo a încercat să schimbe direcţia navei puţin mai spre dreapta, iar eu m-am aruncat pe burtă. Cu ochii închişi şi cu pielea împăroşată de spaimă, am simţit nişte şuviţe groase atingîndu-mă reci pe spinare. În tot vuietul acela au mai ajuns pînă la mine nişte urlete groaznice, în nici un caz omeneşti, care-ţi
index 77
făceau inima să încremenească în piept. M-am rostogolit pe puntea scăldată de valurile furioase şi am avut impresia că văd o altă formă ce se ridica ameninţătoare din umbra celuilalt perete de piatră neagră. Atunci m-am azvîrlit peste Dorgo, care înţepenise cu mîinile pe cavile, şi am rotit timona cu totul spre stînga. Am auzit un pocnet sec: una din pînzele corabiei se sfîşiase. Dar trecuserăm. Am mai văzut în urmă un cap al acelei creaturi de coşmar agitîndu-se şi ţipînd atît de ascuţit că-mi tremura carnea pe mine. Celelalte capete se zăreau ca prin ceaţă. Se lăsau încet în jos, strîngînd între dinţi nişte forme umane ce se zbăteau dezarticulat. Nu m-am putut stăpîni să nu mă gîndesc că eu fusesem ales de cel de-al şaselea cap. Uşurat şi simţindu-mă vinovat pentru uşurarea mea, am încercat să-mi adun curajul şi să văd cine mai rămăsese pe punte, în afară de Dorgo şi de Brave Soul. Eram sigur că nici el, nici prinţul nu păţiseră nimic.

Minuscula cabină a corabiei se sfărîmase, dar acolo i-

am găsit pe Brave Soul şi pe Nicky. Mai scăpaseră Douglas Pei, chircit pe lemnul punții, şi albinosul de Arthur, bucătarul şi armurierul expediției. Printre cei dispăruți se afla medicul expediției, Sandrelli. Unul dintre capete îl luase chiar de lîngă Arthur, care rîdea de bucurie că scăpase şi plîngea de mila celor sfîrtecați de fiară. Se mai duseseră Mathew cel copilăros şi Devi Salla, bunul Devi Salla, bătrînul meu tovarăş. Duşi erau şi Albin cel atît de grijuliu cu el, şi Rosvanoff, cu tot cu mirosul lui de țap. Tovarăşii mei...

Scăpaserăm vii şi relativ nevătămați eu cu Dorgo, Douglas Pei, Arthur, Nicky, Brave Soul şi Hippokalos... Centaurul îşi rupsese un picior. Alunecase pe puntea udă şi căzuse pe jumătate prin tambuchi, rămînînd atîrnat cu picioarele din spate în afară şi cu trupul înăuntru. Cel puțin scăpase de fiară. De bine, de rău, l-am oblojit cumva, ajutat de Arthur. Doctor nu mai aveam. De pe vechiul *Skylark* scăpaserăm doar patru. Ba nu, cinci... mai aveam pe undeva țestoasa mea prăpădită, care alunecase într-un cotlon din fundul cabinei. Am găsit-o pe cînd ne străduiam să reparăm cîte ceva la bord. Țestoasa Giovanni. Oare cum percepe o broască țestoasă moartea unor camarazi? Pe centaur l-am văzut plîngînd în tăcere şi mi-am dat seama că lacrimile care i se scurgeau pe obrajii ofiliți erau pentru Mathew. Nic eu nu mi-am putut ține plînsul.

O vreme am sperat că trăisem iar una dintre halucinațiile mele, deşi asta ar fi însemnat că deşertul era realitatea şi nici aşa... Nu, tot nu mă puteam lămuri. Mai încercasem. Nu ştiu, poate dacă aş fi avut mai multă grijă,

dacă aş fi bănuit ce urma să se întîmple, nu aş fi pierdut jumătate din echipaj. Poate aş fi salvat pe cineva. Pe Devi Salla, care mă scăpase de la moarte de atîtea ori, iar eu nu fusesem capabil să mişc nici un deget pentru el. Pe Rosvanoff, atît de plin de viaţă, atît de încrîncenat în profesia lui şi, în ciuda cuceririlor sale de Don Juan, atît de singur. Acum îmi dădeam seama că nimeni nu se apropiase cu adevărat de el. Pe doctorul Sandrelli, omul cel mai bun pe care îl cunoscusem vreodată. Mă simţeam vinovat şi faţă de Mathew: îl judecasem greşit încă de cînd ne prăbuşisem pe planeta aia nenorocită, deşi îmi dădusem seama curînd că şi cel mai experimentat pilot ar fi păţit la fel. Totuşi nu-i adresasem niciodată un cuvînt de iertare; eu eram comandantul, el — puştiul nepriceput. Nu avusesem încredere în Matty. Iar pe Albin îl ignorasem, rar schimbasem două vorbe cu el...

Brave Soul se simţea vinovat că ne luase cu el. O înjura pe Vickyia pentru blestemata ei răutate sau, cînd îi căşuna, îl bruftuluia pe Hippokalos.

index 78

Centaurul tăcea umil, lăcrima şi se ascundea pe după catarg ori de cîte ori îl vedea pe tînăr. Atmosfera devenea tot mai tensionată. Nicky încerca să-l liniştească pe Dorgo. Cîrmaciul credea că el poartă toată vina: nu ştiuse de pericolul ascuns în pragul strîmtorii. Nicky îl convingea că nu-i deloc vina lui. N-am stat să ascult ce-i spunea. Îmi aminteam tot timpul de chipul vioi şi senin al lui Devi Salla. Fusesem cu el în cinci expediţii. Era un tip în care puteai

avea încredere. Era.

Asta ne-a fost ultima nenorocire. După aceea lucrurile s-au mai liniştit. Mult timp n-am mai văzut nici păsări negre, nici vreo altă ființă vie în afară de noi. Am intrat în

Marea de Aramă,

o apă moartă, ruginie şi mîloasă, probabil plină de oxizi de fier, care licărea roşiatic în lumina soarelui de asfințit. Navigam lent şi urmăream cum, aproape de suprafața apei, se ondulau nişte şerpi lungi şi vioi, de un verde strălucitor, sau negri, cu o piele ce părea moale şi lucioasă ca mătasea. Însă, oricît ne-am străduit, n-am reuşit să prindem nici una din creaturile lungi şi delicate care zvîcneau elegant peste apa purpurie.

A fost totuşi o zi cînd am stat înfiorați şi agitați, de nu mai puteam pune geană pe geană. Soarele dădea să apună. Cerul se întunecase, iar o pojghiță subțire de nori îl acoperise aproape cu totul, o pojghiță roşie ca sîngele, translucidă în lumina soarelui. Din stînga noastră apăruse Luna, o Lună strălucind din spatele perdelei de nori, dar la fel cu cea care se vede uneori de pe Pămînt, mică şi roşie. Deşi soarele cobora în mare, la apus, aerul se înfierbîntase, iar orice adiere de vînt dispăruse. O stare de nelinişte plana peste noi. Respiram greu, de parcă ne-ar fi prins cineva într-o plasă invizibilă, căci şi aerul încremenise. Nimic în jur nu se mai mişca. Şerpii de apă dispăruseră undeva în adîncuri, presimțind probabil pericolul, iar *Skylark* aluneca lent pe pojghița lichidă, înroşită şi ea de lumina ciudată care se împrăştia de după nori. Ne-am uitat unul la altul, am văzut că pînă şi fețele ne erau umbrite de acel roşu apăsător şi ne-a

cuprins frica inexplicabilă a aşteptării. Nu ştiam ce urma să se întîmple. În tăcerea absolută din jur nu mai îndrăzneam nici să vorbim, de parcă şoaptele noastre ar fi putut să provoace un necunoscut dezastru.

Am aruncat iar ochii în zare şi am văzut în dreapta Luna aceea mică, însîngerată, semănînd cu un bănuț vechi, de aramă. Luna? Mi-am dat seama că de fapt era soarele. Luna se ridica încet din stînga noastră. Arzătorul soare al zilei părea că încremenise şi se micşorase. Nu ştiu de ce, asta mi-a sporit frica. Mi-am şters fruntea de transpirație şi am privit în continuare în larg, fascinat şi terorizat. Pluteam încet pe suprafața roşie, tot mai întunecată, într-o tăcere grea, iar din cele două părți ale cerului ne însoțeau doi aştri pitici şi amenințători, acoperiți de un voal însîngerat.

După cîtva timp am zărit o umbră ce plutea deasupra apei. O altă corabie. Asta ne-a făcut să ne mai venim în fire. Corabia arăta părăginită rău şi plutea alene, cu pînzele moi, mişcîndu-se ca şi *Skylark*, în virtutea inerției. Am încercat să ajungem la ea, dar —oricît s-a străduit Dorgo— n-am izbutit decît să ne apropiem uşor. Bine că s-a întîmplat aşa! De la o oarecare distanță, am apucat să vedem la bordul ei cîteva zeci de siluete întinse pe punte sau rezemate prin tot felul de locuri, în cele mai stranii poziții, de parcă şi-ar fi dat duhul. Poate aşa şi era. Un singur ins se plimba fără vlagă de la un capăt al punții la celălalt, cu o obstinație de mecanism

dereglat, care-ți dădea fiori. Mergea aplecat de spate, iar de gîtul lui atîrna ceva ce semăna cu o pasăre moartă. În clipele

următoare mi s-a părut că soarele (sau luna) a fost acoperit de o umbră fantomatică, coborînd înspre mare. Al treilea vas. Am distins pe fundalul roşiatic beţele întunecate ale catargelor, semănînd cu nişte coaste descărnate, şi ţesătura transparentă a pînzelor. Ambarcaţiunea s-a apropiat repede, alunecînd lin, ca şerpii aceia de mare, şi s-a îndreptat direct spre corabia pe care o văzusem mai întîi. Acum n-aş putea să spun de ce m-am înspăimîntat atît de mult cînd am văzut-o. Poate din cauză că mi s-a părut că ar fi coborît din cer sau poate fiindcă scîrţîia într-un anume fel... Parcă ar fi fost vie. Oricum, arăta ca şi cum pe ea n-ar mai fi urcat de multă vreme nici un suflet de om: parîmele atîrnau dezlegate, pînzele fluturau în zdrenţe, un catarg putrezise şi zăcea pe jumătate frînt. Corabia asta îngrozitoare s-a lipit apoi încet de cealaltă şi pe puntea ei s-a ivit o femeie blondă. Nu, nu era Vickyia şi nu semăna nici pe departe cu ea. Fiind totuşi destul de aproape, i-am văzut cu toţii buzele mult prea roşii, ca sîngele, şi faţa ei... o faţă înfiorătoare, cu pielea de un alb bolnav, putred, ca o cocă moale. În clipa cînd s-a ridicat şi a trecut pe corabia abordată, am auzit strigătul de groază al nefericitului marinar. Am priceput că lucrurile luau o întorsătură urîtă acolo, însă în momentul următor ne-a izbit o pală de vînt neaşteptat de puternică, care ne-a purtat departe de cele două vase agăţate unul de celălalt. Ce s-o fi petrecut cu ele, nu ştiu. Ştiu numai că apusul de atunci mi s-a părut mai înfricoşător decît deşertul.

Noaptea a izbucnit o furtună puternică, iar corabia noastră a fost purtată mult înspre apus. Mergeam în direcţia

bună. Şi ce impresionantă a fost călătoria pe

Marea de Argint!

O apă maiestuoasă, greu de imaginat! Pluteam lent şi greu pe o pojghiţă vîscoasă, de mercur, care lucea alb chiar şi noaptea, cînd reflecta în ea pînă departe fiecare stea de pe cer. Era ca şi cum am fi plutit pe un alt cer, paralel, cu capetele în jos. Abia atunci am băgat de seamă că recunoşteam cîteva constelaţii: Ursa Mare şi Ursa Mică, Scorpionul, ba chiar Steaua Polară, da! Steaua Polară! Dorgo se ghida după ea şi după alte stele de la noi. Am acceptat faptul ca pe ceva obişnuit, cum am făcut cu toate ciudăţeniile de pe Fairia. La urma urmei ce mare lucru că unele stele de pe cer —unele constelaţii pe care le cunoşteam— se ordonau într-un fel nemaiîntîlnit, parcă anume ca să ne amintească totuşi că nu eram acasă, ci într-o lume care ne dădea iluzia unui "acasă" uitat? Casa, sistemul solar, expediţia noastră spaţială, toate deveneau atît de îndepărtate şi de ireale... Uneori mai visez lichidul acela argintiu, plutirea noastră lină, abia auzită, ca pe miere, corabia galben-maronie, prora blondă despicînd încet apele greoaie. Pe atunci stăteam noaptea în umbra corabiei şi priveam lung peste întinderea nesfîrşită, în aerul răcoros şi blînd. Îmi pierise orice spaimă sau bucurie, orice grijă sau speranţă. Nu mai aveam nici amintiri îndepărtate, doar stăteam, priveam şi mă linişteam încet, încet...

Tihna de atunci nu cred s-o mai întîlnesc vreodată. Alunecam, alunecam înainte, iar lumea pe care o lăsasem în urmă nu mai exista

pentru noi. Ne îmbăiam în lumina argintie a zilei, în strălucirea albă a nopții, ne întindeam pe punte, povesteam lucruri banale din viețile noastre atît de deosebite şi ne înțelegeam perfect. Brave Soul îşi amintea copilăria
index 80
lui lipsită de griji, Hippokalos vorbea despre peregrinări fermecătoare prin păduri nepătrunse şi despre prieteni pe care nu-i cunoscusem, Arthur şi Douglas Pei ne înveseleau cu istorioare din studenția lor de pe o stație orbitală mărginaşă, iar Dorgo tăcea şi asculta cu sfințenie sau se încăpățîna să joace în continuare şah cu Nicky. Timona fusese lăsată în părăsire. Nici nu mai era nevoie de ea, fiindcă drumul ne ducea el singur înspre țelul nostru.

Într-o dimineață cineva, parcă Dorgo sau Arthur, a venit şi ne-a spus că imensitatea lichidă din jurul nostru devenise aurie. Ne-am ridicat alene, răcoriți de roua nopții, şi ne-am înălțat ochii spre apele ce sclipeau orbitor în lumina soarelui. Valurile de aur mi s-au părut mai înalte şi mai zglobii decît cele argintate, deşi în cele cinci-şase luni cît am plutit între cerul albastru şi apele rupte parcă din soare nu am fost încercați de nici o furtună. Norocul trecuse în cele din urmă de partea noastră. Altfel, marinari de nevoie cum eram, nu cred că ne-am fi descurcat prea bine. După ce trecusem de înroşita Mare de Aramă, n-am mai văzut nici păsări, nici corăbii, nici şerpi de mare sau alte creaturi. Singurele ființe vii eram noi şi cu țestoasa. Dorgo, cîrmaciul, se străduia placid să prindă măcar un peşte. N-a prins nimic. În rest stătea şi tăcea. Tăcea chiar şi cînd se aşeza cu Nicky în fața

tablei de şah dărăpănate, încasînd supus înfrîngere după înfrîngere. Era cel mai tăcut om pe care l-am întîlnit. În toate zilele acelea o singură dată i-a spus ceva prinţului din proprie iniţiativă, iar Brave Soul a exclamat:

—Ne apropiem, ne apropiem!

—De ce ne apropiem? a întrebat Douglas Pei, mai mult din politeţe. Altă aventură? Mulţumesc, mie mi-au ajuns.

—De ţintă, omule! Aţi uitat? Capătul Lumii! radia prinţul.

Exclamaţia lui parcă ne-a trezit dintr-un somn plăcut, cu miros sărat, de lemn umed şi de ape răcoroase. Pe mine chiar m-a iritat puţin. Nu ştiu de ce se bucura aşa. Nu trebuia să-l ducă prea mult capul ca să-şi dea seama că îl aştepta o viaţă ternă, într-o cetate murdară şi înghesuită, lîngă o nevastă pocită şi arţăgoasă. Urma să devină conducătorul unui regat de două palme, iar viaţa lui de erou ar fi ajuns la capăt. De fapt ştia toate astea, dar în momentele acelea cred că trăia sentimentul izbînzii, al victoriei asupra Vickyiei (de care eu unul aproape că uitasem), sau poate că se elibera de tensiunea pe care o acumulase în ultimele luni.

—Şi de unde ştii că ne apropiem?

—Dorgo mi-a zis. Aşa spun şi poveştile bătrînilor, a afirmat eroul nostru.

Simplu, nu? M-am întrebat de ce nu se înghesuiau oamenii să ajungă la Capătul ăsta de lume, să-l populeze şi să plece după aceea înapoi, spre celălalt Capăt. N-am mai întîlnit atîta naivitate şi atîta lipsă de spirit practic! După calculele făcute atunci cînd coborîsem pe planetă, mai aveam

vreo 5000 de kilometri pînă să facem un tur complet al Fairiei, ajungînd acolo de unde plecasem. Şi nu cred că mă înşelasem în aprecieri. Asta dacă ținusem drumul drept, iar Dorgo ne asigurase că da. Deci după ce ajungeam în locul pe care îl căut.m şi ne făceam treaba, era mai simplu s-o ținem drept înainte. Terminam afacerea mult mai curînd. I-am spus-o prințului, dar el a obiectat:

—Nu, asta nu se poate! Capătul Lumii e Capătul Lumii! Dincolo de el nu mai e nimic.

index 81

Am încercat să-i explic cum stau lucrurile cu planetele, dar n-am avut succes. El credea, bineînțeles, că lumea lui e ca o foaie de tablă pe
care o străbați pînă la o margine şi dup-aia trebuie să tentorci. Mai departe nu poți merge, fiindcă o să cazi de pe tavă. Nicky mi-a sugerat să nu insist şi atunci am avut impresia că ceva nu e în ordine cu el: în loc să mă susțină (doar în el avea Brave Soul mai multă încredere), bălmăjise ceva cum că "Dacă vrei să vezi aşa lucrurile..." Poate avea dreptate, nu trebuia să-l zdruncin acum pe prinț, devenise şi aşa destul de nervos, dar am simțit că nici noi nu mai formam o echipă. Arthur stătea tot timpul trist, se izolase de restul camarazilor şi nu-i vorbea decît lui Douglas Pei, fostul lui coleg de şcoală, care nu mai glumea ca odinioară. Dorgo tăcea fiindcă aşa îi era felul. Hippokalos se tolănea sub teugă, ferit de soarele prea arzător. Aştepta să i se vindece osul frînt de la picior şi juca singur un joc ciudat, care mie mi se părea o interminabilă şi haotică atingere a copitelor din față cu cele

din spate sau cu mîinile lui lungi şi descărnate.

Şi eu mă jucam toată ziua. Îmi făceam de lucru cu ţestoasa. Asta cred că Giovanni nu mi-a iertat-o niciodată, mult timp mi-a adus aminte de răutatea mea. Dar ce altceva puteam să fac? O puneam să parcurgă trasee cu tot felul de obstacole, beţe, arme, capete de sfoară, bucăţi de lemn închipuind trepte. O urmăream cum se aburcă greoi peste denivelări sau păşeşte lent şi solemn pe puntea lucioasă, iar alteori o mai şi îmboldeam din spate cu un beţigaş. Cea mai mare distracţie era s-o văd cum cade, se răstoarnă pe spate şi apoi dă disperată şi neputincioasă din labele-i solzoase. Aşa ne trecea timpul, dar starea de linişte pe care o trăisem cîteva săptămîni sau luni se dusese din clipa în care am aflat că ne apropiem de ţelul călătoriei. Acum pîndeam cu inima strînsă momentul cînd...

Tăcere prelungită. Ca de obicei, încerc stimularea subiectului.

—Ce moment? Aşteptaţi ceva anume?

—Ei, momentul cînd o să ajungem la Capătul Lumii, o să vedem cum arată, cum... Eu mă gîndeam şi mai departe, mă întrebam ce-o să facem după asta. S-ar zice că eram singurul pe care-l preocupa aşa ceva.

În cele din urmă Dorgo a strigat

"Pămînt!"

M-am înfiorat. Strigătul rămăsese acelaşi de cine ştie cîte milenii, pe navele spaţiale ca şi pe bărcuţele prăpădite ale strămoşilor de pe Terra. Dar Fairia nu era acasă, trebuia să-mi amintesc... Totuşi în clipa aceea m-am simţit destul de

"acasă" şi inima mi s-a înfiorat de bucuria sosirii la un liman. "Pământ!" Dacă ai fi fost astronaut, ai fi cunoscut bucuria pe care ți-o dă cuvîntul ăsta, în aparență banal, dar în realitate încărcat de o vrajă unică, regăsită la fiecare nouă lume, la fiecare altă călătorie. "Pământ!" înseamnă şi capătul drumului, odihna după luni de călătorie obositoare, şi începutul unei noi aventuri... înseamnă o mie şi-o sută de lucruri minunate.

De data aceasta capătul drumului se dovedi a fi o insuliță singuratică, acoperită de copaci şi verdeață, din mijlocul cărora țîşneau înspre cer două culmi înalte de stîncă. Erau atît de înalte încît mi s-a părut că unduiesc pe fundalul albastru al cerului... sau, mă rog, credeam că mi s-a părut. Am ancorat cît mai aproape de țărm şi am coborît cu toții. Din cîte se părea, acolo trebuia să fie Capătul Lumii. După o minusculă plajă cu nisipul la fel de auriu ca şi apele ciudate ce îl acopereau val după val, retrăgîndu-se apoi alene, am intrat într-o pădurice cu arbori înalți şi subțiri, plină de insecte ce înțepau îngrozitor. Ne apăram cu mîinile de

înțepăcioasele gîngănii şi-l invidiam pe Hippokalos, care se ajuta şi de coada lui stufoasă, tropăind şi plesnindu-se cu ea peste trup. De peste tot se auzeau țipete ascuțite sau grave, cîrîituri şi mormăituri de animale sau de păsări. Nu le-am băgat prea mult în seamă. Eu unul abia pridideam cu scărpinatul, loveam insectele care mă înțepau şi care îmi dădeau impresia că au de fiecare dată altă formă, altă culoare şi mai multă sete de sînge. După zilele de monotonie şi linişte

de pe *Skylark*, avalanşa de culori vii şi hărmălaia ce se desfăşura nestingherită în jurul nostru ne-a buimăcit. Ba întorceam capul după o pasăre cu penaj verde şi portocaliu ori după o maimuţă albastră ce se căţăra repede într-un copac înalt, cu frunzişul verde, des şi mărunt, ba urmăream o umbră cenuşie ce plutea cu aripile larg deschise pe deasupra noastră sau nişte gîngănii nearipate care, la vederea noastră, se strecurau printre tufişurile mari, ascunzîndu-se precaute cît mai bine, colorîndu-se în nuanţele nisipului sau în ale tufelor. Mergînd aşa, fără să ştim încotro, am nimerit într-un luminiş mic şi plăcut, cu iarba scurtă, mătăsoasă, de-ai fi zis că e artificială, iar acolo am zărit o colibă de nuiele, acoperită cu vrafuri de crengi uscate. Brave Soul şi-a apucat cu hotărîre spada şi a strigat:

—Hei, e cineva pe-aici?

De undeva de după nişte tufe apăru timid un bătrîn. Chel, cu o barbă lungă şi albă, cu nişte ochi albaştri, mari, pe care i-am remarcat înainte de toate pe faţa lui ridată şi albicioasă. Bătrînul se ascunsese de frica noastră. Acum păşea tremurat, cu spatele gîrbovit, şi-şi ţinea mîinile adunate timid peste pîntece. Era complet dezbrăcat. Normal, pentru cine să fi purtat haine acolo?

—Nu mă loviţi, oameni buni! a gîjîit el cu o voce slabă. N-am făcut nimic rău, jur pe ce-am mai scump că n-am făcut nimic la nimeni!

Tremura şi îşi plimba ochii asupra noastră, de la unul la altul, holbîndu-se mai lung la centaurul care se păstrase undeva mai în urmă, pe jumătate ascuns de un tufiş cu flori

aurii, parfumate. Prințul s-a apropiat de bietul om cu un aer blînd şi protector. Şi-a dat pletele pe spate, într-un gest ce se voia maiestuos, dar pe bătrîn asta l-a speriat mai tare şi l-a făcut să se ghemuiască la pămînt, cu mîinile ridicate deasupra capului. Abia după ce am început să-i vorbim s-a liniştit, deşi cu greu.

—Cine eşti tu, bătrîne, şi ce faci pe-aici? l-a întrebat Nicky, luînd un ton liniştitor.

—Davos, eu sînt. Davos sînt... şi-aici îs de mult, tare de mult, nu am mai socotit... nu ştiu... cît am plîns şi m-am rugat de ei... şi barca se depărta tot mai mult...

—Barca, da, barca se depărta, a insistat Nicky. Dar ce barcă?

—Barca noastră... cînd am venit aici cu ea... după ce m-au lăsat...

Cu chiu cu vai, moşul a însăilat nişte fraze. Am înțeles în cele din urmă că fusese părăsit de tovarăşii săi, fiindcă ei credeau că le aduce ghinion. Cum şi în ce fel abătuse năpasta asupra lor, asta n-am priceput. Moşul vorbea despre furtuni ce se iscau doar cînd era el la cîrmă, despre nişte animale cu gît lung şi cu creastă, care ieşeau din Marea de Aur şi-i înghițeau pe cei de pe punte, despre ploile de foc... el scăpa nevătămat din toate, deşi era întotdeauna de față. La început fuseseră treizeci de inşi şi plecaseră să caute apa vie pentru a învia o regină singură, nemăritată şi neînchipuit de frumoasă. Bătrînul ne-a spus că mai bine de douăzeci dintre

index 83

ei muriseră pe drum sau cînd încercaseră să ajungă la izvorul

pe care-l căutau. Oricum, am avut noroc cu moşul, el i-a spus prinţului că

izvorul cu apă vie

se găsea undeva sus, între cei doi munţi care se ridicau deasupra noastră, dar că nu era la îndemîna oricui să ajungă la el. Trei tovarăşi de-ai lui muriseră ucişi de munţi. Nu ştiu dacă cei şapte sau opt care au mai rămas după ce l-au lăsat pe Davos aici s-au întors de unde plecaseră şi ce se mai întîmplase cu regina, dar acum toţi trebuie să fi fost bătrîni sau morţi. Sau poate că nu. În lumea aceea nu am simţit istoria. Oamenilor le lipsea simţul timpului aşa cum îl avem noi. Nici memoria colectivă nu le era prea ordonată. Înşirau rege după rege, regină după regină, eroi după eroi, la infinit, iar nepoţii nu-şi aminteau trecutul mai departe de bunici. Oricum, toţi semănau unii cu alţii. Nicky ar fi ştiut să-ţi explice mai bine.

—Şi de ce n-a izbutit nimeni să ajungă la apa vie? a întrebat prinţul.

—E greu, drumul pe-acolo e... trebuie să te caţeri pe stînci, pe munţii ăştia, sînt stînci aproape drepte... am vrut şi eu, dar... îţi trebuie două mîini, ca să te agăţi. Aproape că ajunsesem la izvor, dar din peretele ăla... Munţii, a mai zis Davos, nu stau deloc liniştiţi... se iau aşa, se ciocnesc cap în cap aproape toată ziua, dup-aia obosesc... acum au obosit, dar or să-nceapă iar... curînd încep bătălia şi fac o larmă îngrozitoare, îngrozitoare...

Bătrînul se ghemui brusc la pămînt, de parcă şi-ar fi amintit că îl pîndea un pericol iminent şi că n-avea altă şansă

decît să se facă una cu țărîna. L-am privit neîncrezător şi compătimitor. Însă după vreo cinci minute s-a stîrnit un huruit lent, o vibrație tot mai puternică, pînă a ajuns un bubuit trepidant, continuu, ce ne zgîria urechile şi ne scutura carnea de pe oase. Am privit cu spaimă la cele două culmi de piatră ce se înălțau deasupra insulei, acum parcă mai aproape de noi. Le-am văzut ondulînd cenuşii, luîndu-şi avînt şi ciocnindu-se de parcă erau vii, cu un trosnet sec şi greu. În viața mea n-am auzit ceva mai îngrozitor! Huruiau, urlau şi se ciocneau, iar în vale se rostogoleau bucăți imense de stîncă dislocată. Noi ne ghemuisem reflex, asemenea amărîtului de Davos. Încercam să ne înfundăm urechile cu palmele, iar pămîntul ni se cutremura sub tălpi. Cîmpul de protecție al costumelor nu făcea nici două parale, aşa că, atunci cînd totul a încetat, de-abia ne mai auzeam unul pe altul. Aşadar despre asta vorbea bătrînul Davos! Pînă la urmă am priceput unde stătea greul: izvorul țîşnea de undeva dintre cei doi munți, dintr-un perete vertical. Nu aveai cum să te agăți de stîncă şi în acelaşi timp să-ți foloseşti mîinile ca să iei apa vie. Mai ales dacă începea şi păruiala între cele două vîrfuri uriaşe de piatră.

—Şi pe altundeva nu se poate ajunge? a întrebat Brave Soul.

—Nu, a zis bătrînul.

—Dar izvorul ăla unde se varsă?

—M-am gîndit eu... şi tovarăşii mei... Dar m-au lăsat aici, singur, de atîta vreme...

—Bine, bine, l-a zorit prințul, dar unde se varsă

izvorul?

—Asta-i, vezi... porneşte de la unul din munţi, de la ăla din dreapta, şi se varsă într-o grotă căscată sus, pe vîrful celuilalt.

Brave Soul a bîiguit ceva din buze, apoi l-am văzut cum apucă un vas de lemn scobit pe care-l găsise în coliba bătrînului şi porneşte spre

index 84

cele două piscuri de munte. Singur. Îşi lăsase spada înfiptă în pămînt şi plecase. Am sperat să se întoarcă viu, chiar dacă nu reuşea să ajungă la apa vie. Mă gîndeam că măcar laserele noastre ar fi fost destul de puternice ca să sfarme în bucăţi munţii aceia nărăvaşi.

Fragment trecut cu vederea la investigaţiile anterioare. De verificat şi fragmentul cu stînca vorbitoare de pe fundul fluviului. Sugerează posibilitatea existenţei unor forme de viaţă pe bază de siliciu.

În clipa aceea s-a auzit tropăitul uşor al lui Hippokalos.

—Prinţule, stai! a strigat el.

Brave Soul s-a oprit şi l-a privit mirat. Bătrînul centaur s-a oprit la vreo doi metri de el şi, plecînd capul în jos, a început să scurme încurcat cu copita în iarbă.

—Te-aş putea ajuta şi eu, a îndrăznit, fără să-l privească în ochi pe voinicul care ne făcuse să ajungem pînă aici.

Prinţul s-a uitat şi mai nedumerit.

—Dacă ai vrea... Ei, la naiba, a zvîrlit nervos din copită centaurul, ai putea încăleca pe mine. Eu o să mă cațăr pe munte, sînt destul de bun la asta, nu te uita că am copite. Nu te uita așa! Nici piciorul din spate nu mă mai supără, înțelegi? Eu mă cațăr, iar tu o să ai mîinile libere. Iei apa vie și ne întoarcem!

Mă emoționasem... Recunosc, am înghițit un nod. Hippokalos, centaurul mîndru care nu accepta să ia în spinare nici un om, își călca pe inimă pentru insul ăsta care îl luase în batjocură de atîtea ori pînă acum. Nici prințului nu i-a fost ușor. L-am văzut cum roșește și caută să spună ceva, dar nu știe cum să înceapă.

—Ei, ce zici? Vrei? l-a scos centaurul din încurcătură.

A vrut. Și duși au fost. După vreo două ore huruitul a reînceput. Cei doi încă nu apăruseră. Noi ne-am azvîrlit din nou în țărînă și, abia cînd totul s-a liniștit și am deschis ochii, i-am văzut lîngă noi, respirînd greu, dar cu figuri triumfătoare. Hippokalos transpirase tot, crupa îi era leoarcă și părul său alb se umpluse de praf. Prințul se oprise alături de el și ne privea, ținînd în brațe oala plină cu un lichid limpede, incolor. Apă. Am văzut că era zgîriat pe toată fața și o fîșie de carne de pe șoldul drept îi atîrna jupuită, dar el radia de mîndrie. Arăta ca o statuie. Izbîndise.

—De unde știi că e chiar apă din aia? l-am întrebat neîncrezător, apoi l-am văzut că se holbează la mine.

Așa ceva nu-i trecuse prin cap. Atunci mi-a venit o idee:

—Știi —am scos țestoasa din buzunarul în care o

adăpostisem în buzunar—, hai să încercăm pe... el.

A ezitat o clipă: nu voia să-şi risipească din comoară. Dar altfel n-avea de unde să ştie că e o comoară. Îmi dădeam seama că îi venea greu. Bietul erou, pînă la urmă a acceptat; a înclinat vasul încet-încet deasupra ţestoasei, lăsînd să picure puţin lichid pe carapacea ei. Aşteptam cu răsuflarea tăiată, deşi îmi venea şi să rînjesc de ridicolul situaţiei. Pic, pic, pic, cîţiva stropi au căzut pe carapacea gălbuie şi au pornit să alerge veseli, să se împrăştie repede ca mercurul. Brave Soul s-a îndepărtat imediat, cu preţiosul lui vas cu tot, s-a auzit un pocnet sec, iar acolo jos s-a iscat un norişor de fum în care l-am zărit dînd din mîini pe Giovanni al nostru, mecanicul mulatru. Răsărise ca din neant, întins pe pămînt, cu burta în jos şi incredibil de murdar. A fost un şoc, poate cel mai mare pe care l-am trăit pe Fairia. Giovanni s-a ridicat. Ţestoasa dispăruse... Dar nu am avut timp să mă reculeg. Abia ce l-am auzit pe prinţ că strigă fericit: "O am! Am reuşit!" şi am auzit de undeva o voce seacă:

`index 85`

—Ei şi?

Am întors capetele ca la comandă. În spatele nostru stătea, ivită de nicăieri, frumoasa vrăjitoare ce-şi bătuse joc de Giovanni. Mecanicul s-a făcut roşu la faţă şi a dat să se repeadă spre ea.

—Stai pe loc! a întins Vickyia mîna şi pletele ei blonde, ce-i acopereau sînii, s-au zburlit la o pală de vînt. Sau —a zîmbit femeia— poate vrei să încerci şi alte senzaţii?

Giovanni s-a oprit, iar femeia a păşit ţanţoşă printre

noi.

—Ai reuşit, aşa-i? s-a întors ea spre prinț, mai degrabă amuzată. Văd că te-ai rănit puțin, dar nu-i nimic, aşa-i? Sînt convinsă că n-o să risipeşti nici un strop din apa vie ca să te vindeci pe tine, i-a arătat ea rana din şold. De-aia eşti erou. Mare brînză. Şi ți-a trebuit şi un cal corcit. Singur n-ai fi fost în stare.

Ochii ei mari, verzi, jucau ghiduş. Femeia asta nu-mi trezea nici un strop de duşmănie şi nu-i înțelegeam prea bine "răutatea". Părea mai degrabă un copil care se joacă vesel cu nişte marionete. Nu ştiu de ce, dar îmi plăcea tot mai mult. Am avut impresia că nici centaurul n-o prea lua în serios sau se făcuse că n-o aude.

—După cum ai văzut, te-am lăsat în pace pînă acum, deşi v-aş fi putut împiedica plecarea. Nu poți zice că am fost prea rea cu tine, ți-ai făcut mendrele cum ai vrut.

—Da? a întrebat el. Dar furtuna? Păsările ucigaşe? Dar stîncile răsărite din adînc? Sau tîlharii puşi pe omor? Dar fiara din strîmtoare, care mi-a omorît tovarăşii străini, de ea ce zici?

O umbră a trecut pe chipul Vickyiei şi expresia feței i-a încremenit o clipă. În acel moment semăna grozav cu sirena de lemn ce părea să conducă *Skylark*-ul peste ape.

—Fiara din strîmtoare? Care fiară? a spus ea.

—Nu te preface că nu ştii! a rînjit amar eroul.

De fapt mie mi se păruse că văd două creaturi, de o parte şi de alta a canalului îngust dintre stînci. Totuşi Vickyia părea foarte mirată. Habar n-avea de nici o fiară. Nicky s-a

apropiat de Brave Soul:

—Eu cred că e aşa cum zice ea, prinţule. Fiara aceea... ştii, cred că era altceva, venise de pe alt tărîm, ca şi tovarăşii lui Hippokalos. Ţii minte? atunci, în pădure? Şi ce-am mai văzut noi în drumul pe ape...

—Ia te uită, chiar credeţi că m-aş teme de ceva ce-am făcut? aruncă femeia pe un ton sfidător. Poate —şi-a îndulcit vocea, devenind fals-înduioşată—... poate că mi-e milă. Ţi-ai văzut prinţesa, aşa-i? Cred că abia aşteptî s-o vindeci şi să fiţi fericiţi împreună pînă la adînci bătrîneţe... sau mă înşel? Vezi, a adăugat ea mai serioasă, nici eu nu le ştiu pe toate. S-ar zice că lucrurile s-au mai schimbat.

Brave Soul nu şi-a putut ascunde o grimasă, probabil la amintirea Angelinei.

—Dar acum ai apa vie, a continuat vrăjitoarea şi chipul ei triunghiular se ilumină cumva demonic cînd continuă: Eu totuşi te sfătuiesc să nu te grăbeşti cu întoarcerea la purceaua ta încîntătoare. Chiar aş vrea să te ajut cumva, dar nu ştiu cum. Ce-ar fi dacă?... A, uite: am să fac în aşa fel încît corabia asta să nu te mai poată duce înapoi. Doar înainte. Poţi să

index 86

rămîi aici, ca omul ăsta (arătă spre Davos), poţi pleca înot, poţi să-ţi construieşti altă barcă, poţi face orice altceva îţi trece prin cap. Nu prea multe, ştiu. Iar în timpul ăsta o să te poţi gîndi la viitor, oricît de greu ţi-ar veni. Dinspre partea corabiei... ăăă, *Skylark* parcă i-aţi zis, ea n-o să te ducă la Angelina cea cu trupul de văcuţă. Dacă vrei să fii regele ei,

caută altceva. Iar tovarăşii tăi, că tot sînt străini de lumea noastră, ei pot să se ducă unde-or vrea. Nu le am treaba. Nu se potrivesc nicăieri. Numai că mă tem să nu se rătăcească.

M-a privit în ochi şi a zîmbit. Blînd, mi s-a părut mie.

—Credeți-mă pe cuvînt, a continuat ea, lumea nu-i o suveică. Dacă vreți să plecați, n-aveți decît, numai să nu vă pierdeți în deşşşeert...

A lungit nefiresc de mult ultimul cuvînt, privindu-mă încă, şi am
avut impresia că revăd un chip întîlnit altcîndva, altundeva. Mi-au apărut în minte trupurile albe, prăbuşite în nisipul roşu-gălbui, uscîndu-se în vîntul cald. Am întrebat, înghițind în sec, fiindcă mi se făcuse brusc sete:

—Şi ce-i dincolo de Capătul Lumii?

—O altă lume... cred. Nu ştiu, n-am fost niciodată acolo şi nici nu am de gînd.

—Dar de povestea unei fete îndărătnice ai auzit? mi-a scăpat fără de voie.

Vickyia m-a privit surprinsă şi m-am bucurat că-i atrăsesem atenția. A tăcut cîteva secunde. O încurcasem? În cele din urmă a zis:

—Nu, povestea asta nu-mi mai spune nimic. Uite că sînt întrebări la care nu ştiu să răspund prea bine, s-a fandosit vrăjitoarea, privindu-mă iar cu subînțeles. Tu ştii?

Şi-a dispărut, lăsînd în urmă un nor de fum înecăcios, repede împrăştiat de vînt. Eu însă, probabil fiindcă mă găseam mai aproape, am simțit cum mi se irită nările şi am început să strănut des, închizînd ochii şi lăcrimînd. Un val de

căldură stătută m-a cuprins fără veste şi m-am lăsat jos, pe nisipul fierbinte.

În clipa următoare am urlat. Simțeam sub degete curgerea fină a nisipului prefirat prin palmă, deasupra mea soarele ardea ucigător şi în jur se aşternuse o linişte nefirească. Am ştiut încă dinainte să deschid ochii: ajunsesem iar în deşertul blestemat, locul care îmi bîntuia visele sau, ce ştiu eu?, locul unde mă aştepta moartea. Mi-era cald, frică, ciudă, şi am început să alerg şi să strig şi să mă tăvălesc prin praful galben-roşcat al dunelor, de parcă îmi pierdusem mințile. Niciodată, n-aveam să scap niciodată de-aici! Fugeam şi scuipam iritat nisipul care îmi intra în gură, mă cățăram pe dealurile mişcătoare ce se întindeau peste tot, alunecam şi strigam gîjîit, cu gura uscată, transpirat, singur, amețit de arşiță. Aşadar despre asta vorbea Vickyia: ajunsesem la capăt, adică tot în deşert. Singur. Sau ultimul. Sau... cine şi ce să mai priceapă din lumea nebună în care avuseserăm ghinionul să ne prăbuşim?

Cred că am alergat aşa cîteva ore sau —mai ştiu eu?— poate doar cîteva minute. Oricum, după o vreme ajunsesem să mă tîrăsc, zgîriindu-mi pielea în firele sticloase de nisip şi îngînînd înjurături. Am înaintat aşa, cu capul înfundat între umeri, pînă cînd una din mîini mi s-a oprit pe carnea rece, neaşteptat de rece, a unui picior omenesc. Am ridicat privirea şi a văzut mai întîi talpa murdară, cu pielea crăpată şi unghii negre, apoi o pelerină gri, soioasă şi ea. Chipul insului de picioarele căruia mă

împiedicasem l-am distins cu greu, punîndu-mi mîna streașină la ochi. Mi-l aminteam, îl cunoșteam de undeva... De unde? M-am ridicat încet din nisip, scuturîndu-mi prosteșe mînecile salopetei, și l-am privit lung. Bătrînul se uita și el la mine, cu o figură blîndă. Parcă aștepta ceva. Mi-au atras atenția ochii lui, verzi și adînci, fără acea pojghiță lăcrimoasă care diluează privirea oamenilor în vîrstă, de parcă nici n-ar fi fost ochii lui, ci îi luase de la altcineva. Semănau cu ai altcuiva. Dar amintirea nu voia să prindă contur. El a vorbit mai întîi.

—Ești obosit, așa-i?

Am dat din cap că da, apoi mi-am adunat puterile și l-am întrebat, cu o voce răgușită, pe care nu mi-o recunoșteam:

—Te cunosc, te știu de undeva? Ne-am mai întîlnit vreodată în lumea asta nenorocită?

—Ai uitat! mi-a adresat el un reproș blînd. Nu-i nimic: oamenii mai uită. Delio mă cheamă și, dacă vrei, îți pot cînta ceva.

Spunînd acele cuvinte, și-a scos de sub haină un instrument necunoscut și a ciupit ușor cîteva corzi. Fără să-mi dau seama, din gură mi-a scăpat:

—Povestea unei fete îndărătnice...

—Văd că nu ai uitat chiar totul. Măcar de ea îți amintești. Poate că lucrurile nu stau atît de rău. Bun, vino cu mine, străine.

—Încotro? l-am întrebat, dar nu i-am mai așteptat răspunsul, ci m-am ridicat și am început să pășesc în urma lui.

Bătrînul se întorsese deja cu spatele şi pornise într-o direcţie, pentru mine oarecare. N-am mers mult: poate vreun sfert de oră. Am coborît într-o vale adîncă, în care mirosea greoi, a stătut, de parcă tot aerul încremenise acolo de mii de ani, ca într-o pungă închisă, iar cînd am urcat pe culmea dunei am văzut în faţă un pîlc de copaci înalţi, înverziţi. O oază! O priveam şi nu-mi venea să cred.

—Ai ajuns, mi-a spus bătrînul. De-aici încolo o să te descurci singur. Să nu-ţi fie teamă:

lucrurile sînt aşa cum trebuie să fie.

—Şi tu? l-am întrebat, încă buimăcit de apariţie.

Iar n-am primit nici un răspuns. M-am întors spre el, dar nu l-am mai văzut. Ai fi zis că se topise în văzduhul fierbinte. M-am îndreptat spre oaza dinaintea mea, temîndu-mă să nu dispară şi ea, asemeni bătrînului. Nu m-aş fi mirat prea mult. Dar nu s-a întîmplat nimic; în cîteva minute mîngîiam cu un sentiment de uşurare scoarţa răcoroasă a copacilor. În sfîrşit respiram liniştit, alinîndu-mi nările uscate cu un val de aer umed. În jur zeci, sute de ciripituri de păsărele mă făceau să simt o bucurie pe care nu o pot descrie. Undeva în faţa mea se întindea o pajişte rară şi auzeam şiroitul sprinten al unui izvor. Am înaintat, însoţit de obrăznicia păsărilor care îmi zburau vesele pe lîngă urechi. Am intrat într-un fel de luminiş. În mijlocul lui trona un bazin de un alb sidefat în care se scurgea un şuvoi de apă limpede şi, bănuiam, rece. Fără să mai ţin seamă de nimic, mi-am smuls de pe mine salopeta prăfuită, m-am aruncat în bazin, lăsînd apa să-mi pătrundă prin toţi porii, şi m-am răsturnat pe

spate, cu gura deschisă dedesubtul izvorului. Înghițeam pe nerăsuflate litri din lichidul răcoros, ușor înțepător la limbă, și băteam din picioare cu răsfăț și mulțumire. M-am întrerupt numai cînd mi-am dat seama că trilul păsărilor se transformase într-un rîs cristalin, puțin răutăcios. Abia atunci m-am ridicat în picioare și m-am uitat în jur.

index 88

Vrăjitoarea blondă, al cărei chip mă urmărea de cînd nimerisem pe Fairia, stătea rezemată pe marginea sidefată a bazinului și se uita cum mă zbengui. Părul îi atîrna liber peste umerii aproape goi, acoperiți doar cu un voal străveziu, verde și lung pînă peste genunchii rotunzi și albi. Iar ochii, ochii ei verzi —parcă abia ce îi văzusem!—, mă fixau stăruitor. Brusc mi-am dat seama că sînt gol și m-am roșit înfiorător de repede. Îmi ardeau vîrfurile urechilor și obrajii parcă-mi luaseră foc. Cu o mînă am culeș salopeta ce plutea în apă și mi-am tras-o repede pe corp. Vickyia mă privea în continuare, ușor amuzată. Am simțit că trebuie să spun ceva și am îngăimat greoi:

—E ascunzătoarea ta, asta de-aici?

Tînăra m-a privit în continuare, fără să-mi răspundă, iar eu m-am simțit și mai penibil. Nu puteam găsi ceva mai deștept de zis? Privirea îmi aluneca mereu pe trupul acela mlădios, apoi îmi înțepenea în ochii ei fascinanți, ca de șarpe. Înaintînd prin apa ce-mi ajungea pînă la brîu, m-am așezat și eu pe marginea bazinului și mi-am adunat gîndurile. Aveam în sfîrșit ocazia să mă lămuresc ce hram purta femeia asta. De ce să nu încerc?

—Tu m-ai adus aici, aşa-i?

—Mă bucur că ţi-ai dat seama, a răspuns ea. Ci stai o clipă şi gîndeşte-te mai bine: cine v-a chemat în lumea de aici?

—Care lume? m-am mirat eu. Deşertul ăsta nenorocit în care mi-au murit toţi tovarăşii? Pustietatea nesfîrşită din jur, unde aştept să crap odată, ca să scap de fantasmele nebuneşti ce mă bîntuie şi din care nu pricep nimic? Ori...?

—Ori? s-a repezit ea, fremătînd. Aşa-i că nu puteai să nu te gîndeşti şi aşa? Ori... ce?

A tăcut o clipă, apoi a adăugat:

—Acuma ştiu că am ales bine. Ascultă-mă puţin, comandant al străinilor...

—Ronnie mă cheamă. Ronnie Peterschneitt.

—Fie, Ronnie. Chiar ţi se pare că am fost atît de ticăloasă? Crezi că îţi voiam răul, ţie şi tovarăşilor tăi? Ştiu că nu eşti în stare să pricepi ce se petrece în lumea noastră, nici n-ai avea cum. Voi judecaţi lucrurile într-un fel aşa de ciudat şi de neîndemînatic! Însă ceva-ceva tot ai priceput pînă la urmă. Altfel nu te-aş fi adus.

—Adus? Pentru ce?

—Ascultă-mă: ce ai vrea să alegi din tot ce-ai trăit aici? Lumea care se întinde dincolo de copacii din jur sau... cealaltă lume?

În afara oazei... Mi-am amintit cadavrele întinse pe nisip, unul după altul, fantasmagorica fiară cu cap de femeie, gata să mă spulbere cu o lovitură de gheară, plutirea înfricoşătoare pe marea de nisip cu o corabie... ce corabie? Şi

dintr-o dată în minte mi-a apărut chipul unui tînăr brunet şi pletos, cu o bandă de pînză pe frunte, cocoțat pe catargul unei corăbii ce străbătea fluviul cu maluri înverzite şi ființe ciudate, o puştoaică pe care o iubisem în copilărie, ochii blînzi ai unei făpturi cu trup de cal, şi totul s-a învălmăşit în capul meu, totul s-a amestecat, de parcă îmi vîrîsem mîna într-un ghemotoc deațe încîlcite în care încercam să găsesc măcar un capăt. Şi peste tot dădeam de ochii verzi ai vrăjitoarei din fața mea. N-am scos o vorbă.

index 89

—Acum pricepi măcar o parte din ce s-a petrecut? a continuat ea. Totul a început să se rupă în bucăți. Hotarele au fost încălcate, au dispărut ori s-au risipit, s-au făcut bucățele. Nici eu nu mai sînt ce ar trebui să fiu, oricît m-aş strădui. Deşi cred că în sufletul tău mă urăşti la fel de tare ca şi viteazul nesocotit cu care v-ați prins tovarăşi. Poți zice că nu-i aşa?

Mi-a zîmbit, de data asta fără nici un strop de răutate, contrazicînd ceea ce tocmai spusese. Fața ei uşor alungită s-a luminat şi mi-am dat seama că avea să-mi ceară ceva şi că mie nici prin cap nu-mi trece să spun "nu".

—Da, sînt rea, ticăloasă şi nedreaptă cu amărîtul ăla de prinț. V-am asuprit şi pe voi! De aceea o să-ți pară greu de crezut că-ți cer să faci ceva pentru mine. Numai că trebuie să mă asculți, altfel —a arătat în jur— nisipul o să rămînă stăpînul întregii lumi. Ce alegi: pustiul sau... pe mine?

—Care-i realitatea? am cerut eu, timid, o lămurire.

—Realitatea? Uite, aşa judecați voi! Nu pot să vă

pricep nici în ruptul capului. Realitatea e asta de aici, aia de afară, de dincolo, e realitatea mea, a ta ori a centaurului. Nu e nicăieri şi-i peste tot, o faci să fie sau o laşi să se risipească. Să ştii —a luat ea un ton blînd— că nu vă caut pricină. Nu v-am căutat niciclnd. Lucrurile s-au încîlcit cu mult înainte de a veni voi aici. Nu calul ăla ori corabia voastră din ceruri poartă vina. Dar fie şi aşa. Cît s-a amestecat, s-a amestecat. Eu nu-mi doresc decît să ţin lumea aşa cum a fost pînă acum. Nu-i o lume rea, ai văzut şi tu. De vei vrea să mă asculţi şi să faci ce-ţi voi zice, pustiul o să stea deoparte încă multă vreme. Iată cu ce gînduri te-am chemat, străine... Ronnie.

S-a întors şi mi-a arătat un echipament ciudat, întins pe iarba din jurrul bazinaşului: un fel de cămaşă din rondele metalice ţesute una peste alta, nişte pantaloni din acelaşi material, argintii, şi un coif cu sită în dreptul ochilor, în vîrful căruia se ţea un panaş alb. Alături am mai văzut şi o sabie lungă, în formă de cruce, cu mînerul smăräldiu.

—Nu-ţi cer nimic din ce n-ai putea face. Undeva în lumea noastră lipseşte un om. Undeva lucrurile n-au mers bine. Şi-au pierdut rostul. Tu ia straiele astea de viteaz şi drege ce s-a stricat.

—Tot nu pricep ce vrei de la mine! am obiectat, uimit de ciudăţenia propunerii. Nu cred că ai ales cum trebuie.

—Ba da, ba da! N-o să-ţi fie deloc greu, ascultă-mă ce-ţi zic. M-am gîndit mult înainte să te aleg. Ştiu că nu-i întru totul potrivit să chem un străin în ajutor, dar poţi să spui cu sufletul liniştit că nu-ţi pasă de nimeni din cei de aici?

Zicînd asta, s-a uitat lung la mine şi şi-a trecut mîna

prin păr, cu un aer melancolic. Apoi şi-a rezemat capul în palmă şi-a zîmbit trist. Bănuiam că joacă teatru, dar îmi făcea plăcere să mă uit cum o face. Şi, la urma urmei, ce mare lucru mi se cerea? Am acceptat. M-am îndreptat spre hainele metalice înşirate pe iarbă şi am încercat să le îmbrac. Nu ştiam însă de unde să le apuc. Vickyia s-a apropiat de mine, mi-a descheiat salopeta udă leoarcă şi a început să mă dezbrace. Simțind apropierea trupului ei suplu şi parfumat, m-am ruşinat o clipă.

—Stai liniştit, mi-a şoptit ea. Nu-ți fac nimic. Pune-ți mai întîi asta.

Şi mi-a întins o cămeşoaie dintr-o pînză aspră, pe care mi-am tras-o direct pe piele. După aceea am început să mă îmbrac în costumul din fier.

index 90

Cînd am terminat, abia mă mai mişcam. Fiecare pas îmi cerea un efort uriaş, iar fiarele de pe mine zdrăngăneau la tot pasul. Coiful îmi închidea capul într-o strînsoare neplăcută, părul mi se agăța prin interiorul lui, îmi venea să strănut şi de văzut vedeam greu, ca prin ceață. Vickyia mi-a întins sabia, pe care am apucat-o neîndemînatic, apoi m-a întrebat:

—Eşti pregătit?

—Nu... nu cred că o să meargă, i-am zis eu, puțin ruşinat.

—O să meargă!

În clipa în care a rostit cuvintele respective, m-a împins cu putere şi am căzut pe o stîncă, lovindu-mă uşor la şold. Prefăcuta! Am apucat sabia ca pe un baston, m-am ridicat,

încercînd să-mi țin echilibrul pe piatra alunecoasă, şi atunci mi-am dat seama că o pățisem din nou.

Stîncă! Nimerisem pe o stîncă! Am aruncat o privire în jur, blestemînd coiful pe care nu mai reuşeam să mi-l scot, şi am remarcat că ajunsesem undeva în larg, pe o apă curgătoare. M-am întors ca să privesc mai bine şi am distins o umbră întunecată care se apropia încet. Nu vedeam clar — coif afurisit!—, dar stînca s-a apropiat suficient ca să-mi dau seama că pe ea stătea în picioare, cu o ținută triumfătoare, un cavaler cu capul descoperit, cu pletele fluturîndu-i în vînt şi cu o spadă uriaşă în mînă. Începeam să înțeleg ce mă aştepta. Stîncile —dacă stînci erau— se apropiau una de alta, iar cavalerul de dincolo mă privea şi el fix, cu mîna încleştată spre armă. Odată ajuns alături, l-am recunoscut imediat: noi ne mai întîlnisem. I-am strigat:

—Hei, cavalere, eu sînt, prietenul tău! Uite că soarta ne aduce iarăşi împreună!

El m-a privit surprins şi s-a strîmbat furios, aruncîndu-se asupră-mi. Mai întîi n-am înțeles ce-l apucase, dar apoi l-am auzit bolborosind nişte vorbe pline de "ngî" şi "hsnok" şi m-am lămurit: nimerisem în părți opuse. Iar, în felul în care mă costumasem, sigur n-avea cum să mă recunoască. Mi-am amintit vag de întîlnirea noastră —atunci chiar se petrecuse ceva cu o stîncă—, mi-am amintit şi cuvintele Vickyiei şi am priceput ce trebuia să fac. Nici nu aveam de ales: cu spada ridicată, tînărul se năpustise pe stînca unde mă găseam şi căuta să mă lovească în moalele capului. Aşa mi s-a părut. Am ridicat şi eu spada, am parat loviturile pe care acesta le

repezea una după alta înspre mine şi m-am strecurat pe sub brațul lui, ca să scap de la înghesuială. Derutat, cavalerul fără nume s-a dezechilibrat, gata să cadă în apă. S-a întors într-o clipă, s-a repezit iarăşi spre mine, eu mi-am înălțat din nou sabia în calea loviturii lui, l-am împins şi m-am mai retras un pas, trecînd pe cealaltă stîncă. Încercam să cîştig timp, să mă gîndesc ce să fac. N-aveam nici un chef să atac, dar nu puteam să mă apăr la infinit. Următorul atac al cavalerului l-am evitat printr-o fandare. Apoi l-am împins cu umărul şi aproape că l-am aruncat jos. Şi-a revenit, a încercat să izbească direct, făcînd un arc de cerc cu spada, tăişul mi-a vîjîit pe sub gît, iar eu —fără să vreau— am ridicat arma mea şi i-am izbit-o pe-a lui. Spada i-a sărit din mînă, căzînd pe cealaltă stîncă. Zăngănitul metalului lovit de piatră m-a surprins: îl dezarmasem.

Tînărul s-a uitat la mine speriat de moarte. Între el şi spada pe care o scăpase din mînă mă găseam acum eu. N-aveam decît să fac un pas înainte şi să-i dau lovitura de grație. Probabil aşa se gîndea sărmanul cavaler, numai că eu exact asta n-aveam cum s-o fac. Ducă-se dracului Vickyia şi scopurile ei misterioase! Am făcut un pas înainte, ca şi cum m-aş fi pregătit să-l lovesc ucigător, am ridicat sabia deasupra capului şi în clipa

index 91

aceea m-am prefăcut că alunec pe spate, scăpînd arma din mînă. M-am prefăcut atît de bine încît am înțepenit de durere între cele două stînci. Adversarul meu a sărit agil peste trupul meu, a pus mîna pe spadă, apoi a luat-o şi pe a mea şi mi-a

întins-o, ținînd-o de vîrf. Aşadar de la capăt. M-am ridicat, dar de data asta m-am aruncat eu asupra lui, hotărît să termin treaba. Am izbit puternic direct în lama armei pe care acum o ținea mult mai strîns şi am lăsat iarăşi să-mi scape sabia cu mîner smărăldiu. Cavalerul m-a privit surprins. În acea secundă de neatenție, am înălțat brațul stîng în față şi m-am dus spre spada aşa-zisului duşman. N-a avut timp să mai facă nici un gest: încheietura mîinii mi-a intrat în vîrful ascuțit, pe lîngă cămaşa protectoare, sîngele a țîşnit imediat, mînjind șanțul îngust al lamei, iar eu m-am lăsat să alunec în jos şi am ridicat ambele brațe, cu speranța că gestul va fi uşor de înțeles. Din păcate, am alunecat de-adevăratelea pe marginea stîncii şi m-am trezit în apă. Fierul greu al coifului şi al celorlalte haine metalice mă trăgea repede la fund. Mă sufocam. M-am zbătut disperat, deşi nu era greu de bănuit că, oricîte eforturi aş face, nu aveam cum să scap. Voiam să trăiesc, însă voința îmi slăbea odată cu puterile. După o vreme am închis ochii şi m-am lăsat să alunec încet spre fund, plutind, plutind liniştit. În apă se făcuse întuneric şi nu mai simțeam decît răceala plăcută care mă învăluia, îmi cuprindea tot trupul, îmi răcorea fruntea încinsă.

—Aşa-i că ți-e mai bine? am auzit o voce blîndă, de femeie, prea bine cunoscută auzului.

Am deschis ochii. Aplecată asupra mea, ştergîndu-mi fruntea cu o pînză umedă şi răcoroasă, stătea ea, vrăjitoarea care mă urmărea pînă şi după moarte. Speriat, am dat să ridic capul, dar ea mi-a pus o mînă pe obraz şi m-a oprit.

—Stai liniştit. S-a sfîrşit totul. De-acum e bine, măcar

o vreme.

Am ascultat-o. Cum puteam să-i rezist? Simțeam chiar că-mi face plăcere să-i văd mișcările grijulii, să-i simt parfumul proaspăt, înviorător.

—Am fost înfrînt, am anunțat-o totuși, ușor sfidător.

—Ai făcut ce trebuia, cavalerul meu, mi-a spus ea și, fără să clipească, mi-a luat obrajii în palme și m-a sărutat lung pe buze.

Nu apucasem să închid ochii. M-am trezit că privesc fascinat în fîntînile verzi ale ochilor ei și că nu pot să mă smulg din vrajă. Brațele mi s-au încolăcit în jurul mijlocului elastic al Vickyiei și tot trupul mi s-a încordat ca un arc de oțel. Mă cuprinsese o fericire nebună, aș fi stat așa, înlănțuit de ea, ani în șir... poate că am și stat. După ce s-a desprins, m-a privit altfel decît înainte, cu o lumină nouă ivită pe chip, și m-a întrebat:

—Îți mai amintești de fiara din mijlocul deșertului? Ghicitoarea la care ai răspuns? Parcă îți promisese ceva.

—Nu. N-am știut să răspund.

—Numai cel care întreabă poate să hotărască, mi-a replicat ea, cu un zîmbet enigmatic, zîmbetul pe care îl văzusem și atunci.

—Totuși cine ești tu? m-am hotărît dintr-o dată să întreb. Vrăjitoarea blestemată care ne-a distrus nava, a trimis cîinii negri asupra noastră, a împietrit o biată prințesă și l-a prefăcut pe Giovanni în țestoasă ori...

—Ori? m-a întrerupt grăbită femeia, iar apoi, fiindcă nu știam cum să continui, a încheiat șăgalnică: Și eu aș vrea

să aflu. O să vină vremea cînd o să ştim. Dar acuma dormi, Ronnie, dormi, cavaler neînfricat...

index 92

Am adormit, ţinînd lipită de obraz mîna caldă a vrăjitoarei. În vis mi-a apărut Giovanni, îmbrăcat într-o salopetă murdară şi, nu ştiu de ce, extrem de furios. Mi-a strigat:

—Aşa, frumos! Noi nu ştim încotro s-o apucăm şi tu ce faci, comandante? Dormi! Dormi, nu? Dormi!

—Ia mai lasă-mă dracului în pace! i-am răspuns nervos.

—Cum, Ronnie, l-am auzit şi pe Douglas Pei, dormi, şefule? Dormi de-a-mpicioarelea? Hai, prinţule, aruncă o cană de apă vie peste şefu', doar-doar o să-şi revină!

Am scuturat din cap şi m-am uitat în jurul meu. Pe Fairia făcusem acelaşi gest de-o mulţime de ori şi întotdeauna lucrurile se încurcau. Acum chiar am regretat mişcarea. Revenisem la realitate, adică la Capătul Lumii, iar Douglas Pei, Brave Soul şi Giovanni mă priveau curioşi.

—Ce vă uitaţi aşa? i-am întrebat. M-au luat gîndurile.

Dar, în timp ce mă întindeam ca să mă dezmorţesc puţin, am observat o cicatrice rozalie de vreo zece centimetri, care îmi apăruse la încheietura braţului stîng. Părea bine cicatrizată, dar nu foarte veche. Cînd o căpătasem? Realitatea nu e nicăieri şi-i peste tot. O faci să fie sau o laşi să se risipească? Cine umblă întîi în patru labe, după aceea în două şi la urmă în trei? Strippy, Brave Soul, Vickyia... Chiar şi eu. Şi ai viaţă cît cuprinde.

Relatare excesiv de confuză. Înaintez presupunerea că subiectul suferă de amnezie parțială sau de o percepție degradată a realității.

Apoi am constatat că *Skylark* nu voia să cîrmească decît înainte, numai înainte, cu tot chinul lui Dorgo şi blestemele lui Brave Soul. Vickyia nu minţise. N-a minţit niciodată. De cîte ori încercam să pornim pe calea de întoarcere, apa aurie devenea tare ca un strat de ciment şi pînzele corabiei se umflau degeaba în vîntul prielnic. Pînă la urmă eu am propus să ne continuăm drumul încotro se putea. În acea clipă Nicky s-a apropiat de mine şi mi-a spus:

—Ronnie, mergeţi voi. Eu rămîn. Îmi place aici şi nu vreau să-l las pe Brave Soul singur. Rămîn cu el, cu Hippokalos, cu Dorgo. Îl avem de-acum şi pe Davos, sîntem cinci...

—Da, Dorgo rămîne, a aprobat negrul. Facem o corabie aici. Una nouă. Lemn este destul. Facem o corabie şi pornim înapoi. Acasă.

Parcă începeam să înţeleg mai bine comportamentul lui Nicky din ultima vreme. Se îndrăgostise de lumea asta nebună? Nu voia să piardă ocazia unor studii cum nu mai făcuse nimeni, niciodată? Nu ştiu. Parcă nici eu nu mai aveam aceeaşi hotărîre ca odinioară. Nu îmi venea uşor să mă despart de oamenii cu care trecusem prin atît de multe. Ceilalţi însă, Giovanni, Arthur şi Douglas Pei, n-au avut nimic împotriva plecării. Speram că o să reuşim cumva să ne întoarcem la epava *Skylark*-ului eşuat, unde pînă la urmă ne

vor găsi ai noştri, apoi vom avea tot timpul să-l recuperăm şi pe Nicky. Iar pe drum poate mai întîlneam şi pe altcineva.

—La urma urmei e doar o planetă, i-am zis. Dacă am pleca acum cu toţii şi am face cîteva mii de kilometri în plus, am ajunge în cetatea din care am plecat. De ce nu te gîndeşti puţin? Prinţule, ascultă-mă! Hippokalos, tu ai colindat mult, n-ai auzit de asta? Nicky, spune-i şi tu! Noi ştim mai bine cum stau lucrurile! Nicky, explică-i, pe tine o să te creadă!

Nicky a clătinat din cap. Părea trist, dar hotărît. Mi-a dat toate înregistrările pe care le făcuse.

`Informaţie extrem de importantă. Cer reconfirmarea subiectului.`
`index 93`

—Sigur n-a păstrat nimic la el? V-a dat tot ce înregistrase el acolo?

—Tot, David Eugen, absolut tot. Îi ştiu firea lui Nicky. Mi-a lăsat pînă şi jurnalul pe care îl ţinuse sistematic pe Fairia.

—S-ar putea să aibă cineva nevoie de ele, mi-a zis el. Poate că te vor ajuta şi pe tine... dacă vei mai rămîne pe aici.

—O să rămînem, nu-ţi face nici o grijă! i-am zis eu pe un ton vioi. O să ne întîlnim în cetate, Nicky. Dar ar fi bine să veniţi şi voi. Oricum o să vă ajungem şi-o să vă găsim. Doar mergem în cerc, ce dracu'! Mergem în cerc!

—Aşa e, Ronnie, mi-a zîmbit el înţelegător. Întotdeauna în cerc. Dar eu rămîn.

Pe atunci încă mai credeam că înnebunisc. Sincer să fiu, în acel moment m-am îndoit şi eu de ce spuneam, dar

bănuiesc că din cauza lui. Şi din cauză că văzusem prea multe ciudățenii. Înainte de a pleca, Brave Soul mi-a întins un flacon pentru probe, din cele pe care le purta Nicky la centură. Prințul îl umpluse cu apă vie, lichidul acela straniu.

—Poate o să aveți nevoie de ea pe drum, a zis demn. Aici noi avem din belşug.

—Mulțumesc, Brave Soul, ai fost un tovarăş minunat, am îngînat eu. Îți vom simți lipsa.

Într-un fel, cred că eram sincer.

—Şi eu o să vă simt lipsa, a răspuns el politicos.

Îi venea greu să arate ce simte. Ne-a strîns mîna şi ne-a îmbrățişat —chiar un pic prea tare—, apoi s-a întors spre vasul lui cu apă vie. În schimb Hippokalos sta gata să lăcrimeze.

—N-aş fi crezut niciodată c-o să mă înțeleg aşa de bine cu nişte străini. O să-mi amintesc toată viața de clipele astea. Acum am îmbătrînit, nu mai am multe zile înainte, dar a fost minunat. Mergeți cu bine, presimt că vă aşteaptă o călătorie mai lungă decît a noastră.

Parcă ne venea greu să ne smulgem de lîngă ei, dar ce altceva puteam face? Am plecat. I-am lăsat acolo, pe mal, fluturînd din mîini, micşorîndu-se, pînă s-au topit în peisajul înverzit al micuței insule: un grup ciudat, format dintr-un bătrîn, un negru, un bărbat într-un costum de protecție alb-murdar, un voinic brunet, cu spada în mînă, şi un centaur cu părul alb şi ochii umeziți. Aşa îi şi păstrez în minte. Noi, cei plecați, am plutit o vreme pe aceleaşi ape aurii, mult după ce ne depărtasem de insula de la Capătul Lumii. După o vreme

am intrat într-o pustietate lichidă absolută, cu ape limpezi, incolore şi fără fund, cu totul lipsite de viaţă. Pluteam pe un tărîm încremenit în moarte. Un vînt slab sufla din spate şi corabia înainta pe o pînză de apă tulburată doar de sirena blondă de la prora, ce părea că despică blînd marea.

Am mers cîteva zile între ape şi cer, între cer şi ape, fără să dăm de vreo bucată de uscat, fără să vedem vreun peşte, vreo pasăre sau orice altă fiinţă sau obiect. Doar noi, *Skylark*, cerul limpede, marea şi sirena cu chipul Vickyiei despicînd oglinda lină. Din fericire mai aveam destulă hrană, iar apa mării pe care pluteam n-avea nici urmă de sare în ea. Dar începusem să mă tem de ceea ce se întîmpla sau, mai bine zis, de ceea ce nu se întîmpla. Bănuiesc că, dintre noi toţi, doar Nicky a priceput lumea în care căzusem.

index 94

La un moment dat se oprise şi vîntul, iar noi pluteam înainte, duşi de curenţi sau de alte forţe. Cîteodată aveam impresia că sirena de lemn moale din capul corabiei înviase, că ea era cea care, cu pletele ei lungi fluturînd şi cu zîmbetul netulburat, ironic, trăgea după sine încărcătura de lemn şi oameni. Aşa erau visele mele din timpul gol în care nimerisem: vrăjitoarea devenită sirenă mă însoţea şi-mi zîmbea, îndemnîndu-mă să mă liniştesc, să nu-mi bat capul, că oricum n-o să înţeleg nimic din ce se întîmplă.

Nu am simţit cînd a început

Marea Traversare...

aşa i-am spus eu. Putea fi şi Marea Nebunie, Marea Iluzie, vorbele tot n-ajută prea mult. Trebuia să găsesc o etichetă, să

fie acolo, o iluzie de ordonare a haosului pe care l-am trăit. A început, cred, într-una din zilele fără număr care treceau la fel de plate, una asemenea celeilalte, zile și nopți de plutire în gol. Ochii mi se lipeau tot mai des de imaginea sirenei blonde din bordul corabiei. Îmi amintesc că ne-am trezit umeziți de o burăușoară. Parcă plouase. Am privit în jur și am văzut că eram învăluiți de o ceață umedă și albă, atît de groasă încît abia mai vedeam la doi-trei metri în față. Scîndurile punții, cabina reparată de mîntuială, parîmele și pînzele lăsate se distingeau cu greu, ca niște fantome atîrnate într-un spațiu ireal. Chiar noi ne mișcam asemeni unor umbre și așteptam ceva. O schimbare. Alta.

Ceața nu s-a ridicat multă vreme, nici lumina soarelui n-a mai pătruns pînă la noi. Cînd am bănuit că ar trebui să se lase întunericul și m-am uitat îngrijorat la ceasul meu de mînă, am constatat că acele i se opriseră. Eram atîrnați între ceruri, suspendați într-o ceață albă, fără timp, iar noaptea întîrzia să vină. Nu mai venea. N-a mai venit deloc, nu știu cîtă vreme, iar noi încremenisem în ceață, într-o lumină de dimineață nealterată și umedă, într-o așteptare tăcută și înfricoșătoare. Pînă și rarele vorbe pe care le schimbam între noi circulau lent, gata să se piardă pe drum, absorbite de fumul albicios ce ne învăluia în fuioare indiferente. Douglas Pei a fost primul care a remarcat, încercînd să scoată niște apă din mare, că nu mai pluteam pe apele Fairiei. Oricît de jos o scufunda în ceața care acoperea totul, găleata rămînea goală. M-am gîndit la cele spuse de Vickyia și am bănuit că nu vom mai vedea niciodată planeta pierdută undeva în

urmă. Eu alesesem realitatea pe care o cunoşteam. Aş fi preferat să fiu un nou Magellan. Acum eram nişte necunoscuţi ascunşi în pături albe de fum, morţi uitaţi plutind înspre nicăieri, pe o corabie cu nume de navă spaţială. Mie unul nu îmi păsa chiar atît de mult. Acceptasem ideea morţii —în atmosfera de acolo o acceptai liniştit— şi mă bucuram că nu fusese aşa de dureroasă sau de înspăimîntătoare cum putea fi. Doar o uşoară nostalgie, care te apucă întotdeauna cînd părăseşti un loc ce ţi-a fost drag, mi se mai strecura încet în creierul amorţit. Ea mi-a rămas şi acum.

După o vreme, cînd credeam că nimic nu se mai poate întîmpla, cerul s-a întunecat brusc, ceaţa s-a risipit şi am văzut stelele. Am avut un şoc teribil: ieşisem. Afară! Eram acolo unde nu trebuia să ieşim neprotejaţi, în spaţiul liber, în vid! Deasupra noastră distingeam toate constelaţiile cunoscute, toate stelele pe care le poţi vedea şi de aici, de pe Pămînt. Doar că stelele alea, mii de stele sclipind rece în golul negru şi mort dintre lumi, toate stelele erau deasupra noastră, în faţa noatră, în spatele nostru, sub noi! Înţelegi? Pluteam pe un ocean, oceanul cosmic,

index 95

înaintam în hăul care ne înghiţea pas cu pas, iar pînzele corabiei fluturau vajnic în bătaia vîntului stelar. De ce gesturi absurde e în stare omul! După ce m-am dezmeticit, în prima clipă m-am repezit la aparatele de filtrat aerul, pe care nici măcar nu le folosisem pe Fairia. Cu ce ne puteau ajuta în vid? Apoi mi-am dat seama că ar fi trebuit să fim morţi de mult... dar nu eram. Patru oameni obişnuiţi, îmbrăcaţi în haine

ușoare, ne îmbarcaserăm pe puntea unei nave de lemn cu două catarge, cu pînze și cu o sirenă blondă ce zîmbea la prora, iar corabia noastră plutea nestăvilită în acel gol negru al morții. golul dintre lumi și stele, vidul ce-ți stoarce răsuflarea și-ți face inima să plesnească, te suge și te face fărîme. Nu credeam altceva decît că totul se terminase de mult, că sînt visul lui Ronnie Peterschneitt, cel care murise într-un deșert... sau într-o navă?, departe de Terra. Nici ceilalți nu se simțeau mai bine. Ne așteptam să murim în fiecare secundă.

Încetul cu încetul, prima spaimă ne-a trecut. Era fascinant să-ți arunci ochii peste bord și să privești într-o prăpastie fără fund, spuzită cu stele, fără să știi unde e jos sau sus, înainte sau înapoi. Vedeam stelele înghesuindu-se înaintea corabiei și dispărînd lent în urma ei, ceea ce însemna că alunecam undeva. *Skylark* ne devenise singurul reper. Nu mai era timp, nu mai simțeam spațiul, doar negru, nimicul negru străpuns de sclipirile stelelor tot mai depărtate, ca niște nasturi de aur aruncați acolo pentru a ne păcăli. Nici o stea nu ne-a prins în sfera ei de atracție. Sau poate legile pe care le știam nu mai erau valabile în lumea familiară și încă străină în care ne trezisem dincolo de Capătul Lumii. Nimic nu ne-a împiedicat plutirea lină și incredibilă pe apele invizibile ale neantului. Nu știu dacă respiram sau cum respiram, dar sînt sigur că trăiam.

Nu știu nici cît, cum și pe unde am călătorit. Ar fi trebuit să plutim în spațiu mii de ani, pînă ce viețile noastre s-ar fi petrecut de zeci de ori. Încă de atunci, cînd trupurile

noastre se mişcau moale, ca într-un vis, am bănuit că *Skylark* pornise

într-un fel de întoarcere.

În toată perioada aceea nu am mîncat, nu am băut nimic şi nici n-am simţit nevoia să o facem. Timpul murise aproape cu totul, iar viaţa noastră devenise un vis încețoşat prin care ne plimbam cu încetinitorul, fără să ne dăm seama ce se petrece. Pentru mine a rămas cea mai neclară parte a expediţiei noastre, dar nu cred că mintea omenească, aşa cum e ea acum, ar putea s-o limpezească. Şi amintirile îmi sînt amestecate. Mi se pare că am traversat cîteva roiuri de meteoriţi zgrunţuroşi care pluteau pe lîngă noi, ocolindu-ne, că am trecut pe lîngă vreo două-trei comete aurii, cu cozi stufoase, luminoase şi învăluitoare, că am ocolit nenumărate stele roşii, argintate, albastre-verzui. Dar în mintea mea au rămas şi imaginile unor altfel de stele, aurii, pictate neîndemînatic pe o pînză neagră, iar de stelele alea în cinci sau şase colţuri atîrnau tot felul de fiinţe ciudate, cu aripi translucide, ca de libelulă. Mai aveam şi unele vise în care întîlneam trăsurici în culori ţipătoare, trase de cîteva perechi de vulturi ce băteau greoi din aripi. Tot în vis să fi fost şi asteroidul acela, mai mic decît corabia noastră, un asteroid cenuşiu ce se învîrtea lent în spaţiul întunecat şi pe care am văzut un lungan cu haine cafenii care aprindea şi stingea cu încăpăţînare un felinar vechi? Nu, logica oricărei lumi normale îmi spune că am visat mult, extrem de mult. Aşa ceva nu se putea întîmpla în realitate. Ce mai înseamnă realitatea pentru cineva care a fost pe Fairia, e mai greu de

spus şi nu vreau să mă gîndesc prea mult la asta. Mi-ar plesni capul şi mă tem că abia atunci aş înnebuni cu adevărat.
index 96

Asteroidul de care ți-am pomenit e ultima mea amintire, reală sau visată, înainte de a-mi fi dat seama că peisajul din jurul nostru devine tot mai cunoscut. *Skylark*, al doilea *Skylark* se îndrepta spre casă. Încet-încet, parcă ne-a revenit vlaga. Am simțit cum ne dezmorțim, ca şi cum cineva ne-ar fi injectat apă vie în sînge. Ne-am ridicat şi, cuprinşi de o fervoare pe care nu mi-o pot explica, ne-am repezit la pînzele corabiei. Douglas Pei a trecut la timonă şi am început să navigăm ca pe apele unei mări de pe Fairia, o mare de smoală ce ne înconjura din toate părțile. Ne cuprinsese o bucurie blîndă, dar de nestăvilit, ce creştea încetul cu încetul: bucuria întoarcerii acasă. Eu nu-mi revenisem încă din surpriză, mai ales că în fața noastră se profila Pămîntul, albastru şi luminos în razele micuțului nostru Soare, înconjurat de inelul argintiu format de stațiile orbitale. Ne îndreptam direct spre el şi nici unul dintre noi nu s-a putut stăpîni să nu strige: "Pămînt!" Strigam ca nebunii, ne uitam unii la alții, vorbeam şi rîdeam fără rost, descărcîndu-ne nervii prea încordați. Totuşi nu spre Pămînt ne îndreptam noi: ne-am gîndit că viteza cu care am intra în atmosferă ne-ar preface în cenuşă incandescentă înainte de a atinge solul. Am vrut să ne direcționăm spre cea mai apropiată stație orbitală. Atunci am înțeles că nici de data aceasta nu stăpîneam cu adevărat corabia, fiindcă *Skylark* s-a îndreptat încet spre Luna argintie şi plină de cratere prăfuite, alunecînd

încet pe suprafața ei. Am acostat cu bine, într-un nor de praf lunar, la doi pași de o bază de cercetări selenare.

Relatarea intră în informații verificate. Nu consider relevantă continuarea. Totuși continui transmisia și înregistrarea.

Îmi pot imagina șocul celor de acolo cînd au văzut plutind spre ei, în vidul întunecat al spațiului, o corabie de lemn. În fine, *Skylark* aselenizase —ca să zic așa— destul de bine. Ajunsese la un port despre care știam că era ultimul. În acele momente am fost mîndru de nava pe care o cumpărase Brave Soul. Nava mea! Curînd a apărut o echipa de intervenție, într-un modul lunar cu roți gigantice, înaintînd greoi peste povîrnișurile din apropiere. Din el au ieșit vreo trei oameni în costume spațiale. Se mișcau nehotărîți, neștiind ce să creadă. Se treziseră așa, pe nepusă masă, cu o corabie de lemn picată pe Lună! Iar cînd ne-au văzut coborînd de pe corabie, pe scara de funie aruncată de Giovanni, au încremenit. Atunci ei au fost cei care mi s-au părut caraghioși, cu tot cu costumele lor greoaie! Îmi venea să le spun să se dezbrace, să se bucure de libertate, Cosmosul e altfel de cum îl știm noi, legile lui sînt altele, cele pe care le simțea analfabetul de Brave Soul sau orgolioasa Vickyia... În loc de asta, i-am așteptat liniștiți și i-am lăsat să ne imobilizeze. Reflexele de supunere ale omului civilizat îmi reveneau cu rapiditate. Procedura mi-era cunoscută; în locul lor aș fi făcut la fel. Tot ce e neobișnuit e periculos. Cred că noi, oamenii, dăm adesea dovadă de prea multă îngustime a

minții. Ne-au luat, ne-au urcat în modulul lor prăfuit și huruitor și aici s-a încheiat partea frumoasă.

A urmat sîcîiala cea mai neroadă de pe lume. Întîi am fost luați drept extratereștri. După ce s-au lămurit să sîntem totuși cei care spuneam că sîntem, ni s-a cerut să povestim totul în cele mai mici amănunte: de unde am venit, cum am făcut șmecheria cu al doilea *Skylark*, de ce n-am murit în vid. Am dat sute de declarații, și eu, și ceilalți. Le-am predat benzile cu înregistrările lui Nicky. Bucuria lor: aveau material de lucru. Au purecat totul: trupurile noastre, benzile, corabia de pe Fairia, dar bănuiesc că rezultatul nu i-a prea mulțumit. Știam că ar fi vrut să nu ne creadă, dar n-aveau încotro: existau oameni care fuseseră martori la intrarea măreață a
index 97
Skylark-ului nostru în sistemul solar, inși care ne văzuseră și vorbiseră cu noi. ExSpa găsise sute de date despre corabie la toate stațiile de control din sistemul solar. Așadar nu veniserăm chiar nebăgați în seamă. Mai erau dovezile de pe Fairia: în primul rînd *Skylark*, dar și înregistrările lui Nicky și —să nu uit— apa vie! Oricum povestea a devenit "top secret", cum poți ușor bănui, iar noi am zăcut vreo șase luni prin tot felul de spitale, laboratoare și camere de interogatoriu. Cred că purtam microfoane și în chiloți. Am fost izolați unul de altul, apoi —cînd totul s-a sfîrșit— ne-au dat drumul, ne-au asigurat la fiecare o pensie incredibil de mare, dar am fost rugați să uităm toată povestea. Să credem că am visat sau că am avut halucinații. Orice, doar să uităm.

De zburat n-am mai avut voie să zburăm. Oricum nu

ne mai trăgea inima să ne urcăm pe o navă închisă, izolată de Univers, trecînd nepăsătoare prin spațiu. Giovanni a rămas pe Lună, mecanic de întreținere la o bază de cercetări. Arthur s-a făcut coordonator de zbor pe Victory, iar Douglas Pei s-a apucat să prospecteze de unul singur deşerturile de pe planeta roşie. Eu am preferat Pămîntul. N-aş mai fi rezistat pe o lume spațială. Aici am ajuns cu adevărat acasă. Iar ei, tovarăşii mei... au murit demult, cu toții. Aşa ar fi normal, cred. E totuşi ciudat că nimeni nu le-a văzut vreodată cadavrele. Giovanni a pierit într-un deşert de pe Lună, pe cînd repara ceva la rezervorul unui mobil lunar. Vehiculul a explodat, dar trupul mecanicului nu a fost găsit. Giovanni, țestoasa... Douglas Pei a dispărut acum douăzeci de ani. Într-o zi a plecat în deşertul roşu, într-una din prospecțiunile lui, şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni. Avea rezerve de hrană şi aer pentru două luni. Vezi care sînt pericolele prospecțiunilor singuratice? Ai grijă! E, glumeam... Ultimul, Arthur, s-a dus acum vreo şapte-opt ani, cînd pe Victory s-a produs un accident îngrozitor. Poate îți aminteşti, au ars atunci zece nave spațiale şi au murit vreo opt mii de oameni. Nici trupul lui Arthur n-a fost găsit niciodată. Mă întreb dacă... ei, dar astea-s prostii!

Stai! Ți-am spus ce s-a ales de apa vie? Au cercetat-o, bineînțeles. Au aflat că nu se evaporă şi nu îngheață, deşi structura ei atomică e cea obişnuită, H2O... La nivel sub-atomic au descoperit totuşi nişte formațiuni ciudate, nişte plasmoizi necunoscuți pe care nu i-au putut analiza sau copia. Am auzit că ar fi înviat cu ea nişte animale moarte.

Trebuie s-o fi consumat pe toată pînă acum. Nu, n-aveau cum să priceapă că toate legile noastre nu fac două parale pe Fairia. Mintea lor îngustă nu se deosebește de cea cu care judecam noi înainte de a ne prăbuși acolo. Chiar, ce s-a întîmplat cu expediția *Relight*? Au ajuns pe planetă?

Informație accesibilă. Cer permisiunea comunicării cu subiectul.

Baza către DE-792: acces permis. Limitare la nivelul trei de confidențialitate.

—Nu, nu s-au întors. N-am mai primit nici un mesaj de la ei. Dar cred că știi asta, s-a anunțat și prin satelit.

—Vezi? Și trebuiau să revină de trei ani! exclamă bătrînul, apoi —în fața tăcerii semnificative a celuilalt— continuă: Acum înțelegi de ce nu-mi plac poveștile cu eroicele explorări spațiale. De altfel mă și tem un pic. Mă tem și în același timp mi-e dor. Mă tem că lumea noastră și-a descoperit niște legi care nu sînt valabile întotdeauna. E ușor să fii curajos cînd tot ce te amenință poate fi judecat conform regulilor tale. Cînd însă dai peste ceva ce nu se potrivește cu nimic din ce știi și nu poți da o explicație după manualele pe care le-ai învățat pe de rost, te apucă o spaimă teribilă. Ești amenințat din fiecare parte. Crede-mă, după ce ajungi să nu mai știi nici

index 98

măcar dacă visezi sau ești treaz, dacă ești viu sau mort, atunci îți vine să fugi, să fugi oriunde, numai să te depărtezi de spaima aceea care se ascunde de fapt în tine. Uneori ai

impresia că o uiți, dar o duci mereu, fiindcă ți-a pătruns prea adînc în minte. Crezi că aici, chiar şi aici, am scăpat? Uneori, dimineața, cînd ies pe cîmp, mă tem să nu dau nas în nas cu vreo creatură crescută printre animalele mele, un om cu trup de cal sau vreo fiară a nisipurilor. Mă tem să nu-mi văd fasolea înălțîndu-şi vrejurile spre stele, mii şi mii de kilometri, fiiindcă nu m-aş răbda să nu mă cațăr încet-încet în sus, ca să văd unde aş ajunge. Şi sînt sigur că n-aş nimeri în spațiu... nu în spațiul pe care-l ştim noi. Aici, pe Pămînt, măcar trăiesc aproape de toate fantasmele pe care le-a născut omul. Îmi vine mai uşor. Aici ciudățeniile sînt mai uşor de acceptat. Ştiu că sînt fantasme. Dar acolo, în lumea aceea necunoscută, mă tem că ele pot deveni oricînd realitate. O realitate, ca toate celelalte.

M-am tot întrebat dacă *Relight* a ajuns pînă la urmă pe Fairia şi dacă nu cumva o fi găsit epava noastră, scheletul metalic al bătrînului *Skylark*, cu baliza de semnalizare țiuind intermitent şi inutil. Sincer să fiu, nu cred că oamenii ăia se vor mai întoarce. Sau... cine ştie?

Mie mi-e frică nu cumva să se întoarcă într-o zi şi să spună că au găsit resturile navei noastre pe o lume a nisipurilor. Că au reuşit să culeagă trupurile uscate ale astronauților de pe *Skylark*, zece cadavre închise în carcasele lor de metal şi elastex. Mă tem că una din ele ar putea ascunde trupul meu. Atunci visul în care trăiesc s-ar sfîrşi. Dar mă încăpățînez să cred că, şi aşa, trupul lui Nicky tot ar lipsi. El s-ar putea să mai colinde pe undeva prin ținuturile înverzite, alături de bătrînul centaur şi de prințul acela voinic

şi cam mărginit, făcînd tot felul de acte de eroism, prosteşti, dar măreţe, care lor li se vor fi părut normale, şi intrînd în cîntecele şi legendele locurilor de acolo.

Uneori mă întreb dacă n-ar fi fost mai înţelept din partea mea să rămîn cu ei, pe Fairia. Cîteodată mi-e dor de locurile de acolo. Am sperat însă că aici o să aflu adevărul, o să ştiu dacă totul a fost real sau am visat o lume atît de luminoasă şi de aiurita, dacă povestea cu deşertul n-a fost de fapt o halucinaţie, dacă nu cumva am fost bolnavi sau vrăjiţi în toată perioada petrecută acolo... N-am aflat nimic. S-ar putea ca acum să fiu mort, un nenorocit care visează Pămîntul înainte de a-şi da ultima suflare. Sînt pe Fairia şi zac întins pe nisip, imaginîndu-mi toată conversaţia asta tihnită, dar de fapt dorindu-mi s-o mai văd o dată pe blonda cu ochi verzi, frumoasa vrăjitoare, bună şi rea, vicleană şi grijulie...

Pulsul subiectului se accelerează. Aritmie accentuată. Obrajii i se roşesc puternic. Semne clare de congestie cerebrală. Încerc să-i acord primul ajutor. Continui transmisia.

Aş vrea... mi-aş dori să văd cum e să călăreşti un centaur. Oare ar fi de acord să urc în spinarea lui? Şi mă îngrijorează... mă mai îngrijorează ceva: dacă Pămîntul şi Fairia...?

Subiectul îşi întrerupe brusc fluxul vorbirii. Atenţie! Eveniment exterior: scurtcircuit la sursa de energie a

clădirii. Trec pe emisie în infraroşu. Subiectul îşi încetează semnele vitale. Moarte clinică. Detectez o schimbare în atmosfera încăperii. Rectific: nu mai sînt în încăpere. Mă aflu în exterior. Forţa de gravitaţie a locului e mai scăzută cu 1,3 procente faţă de cea a Terrei. Tălpile mi se sprijină de un sol uşor instabil. Dioxid de siliciu. Vînt uşor, 10 km/h. Temperatura: 16° Celsius. Luminozitate extrem de scăzută. Toate informaţiile sugerează că sistemele îmi sînt temporar perturbate sau că nu mă mai aflu pe Terra. A doua variantă este mult mai probabilă. Repet: există posibilitatea să nu mă mai aflu pe Terra. Detectez o siluetă umanoidă ce se apropie de subiect. Emite.

Ronnie, tu eşti? Te-ai întors... Bănuiam eu că o să te întorci. Ceilalţi te aşteaptă. Brave Soul, Arthur, Douglas, Giovanni, toţi sînt aici, aproape.

index 99

Nu, cum să lipsească tocmai Hippokalos? Da, bineînţeles, şi ea, e şi ea pe undeva...

Subiectul se ridică încet de la pămînt. Nu îi percep semne vitale şi totuşi îl văd depărtîndu-se de mine. Detectez o altă siluetă, cu păr lung şi

forme rotunjite la şolduri şi piept. După toate probabilitățile, este vorba de un umanoid femelă. Se apropie. Mă atinge... Sistemul de echilibrare a corpului îmi este afectat. Alunec în genunchi. Percep nisipul moale cu toți senzorii palmelor. În raza de percepție în infraroşu îmi apare o siluetă animală, patrupedă, cu tors uman. A dispărut. A dispărut şi trupul subiectului. Nu mai detectez pe nimeni. Silueta feminină apare din nou. Nu ştiu de unde. Se apropie încet de mine, mă atinge pe frunte... Încheiat transmisia.

(Un fel de) CUPRINS

Ceea ce vă voi povesti acum ____ pag.9
-O să-ți povestesc, chiar am chef s-o fac. ____ pag.11
Asta însemna prăbuşirea ____ pag.17
se bat eroi umani cu dragoni vorbitori ____ pag.26
averea pe care o păzea balaurul ____ pag.33
Cînd ne-am întîlnit cu Vickyia ____ pag.41
Eram într-un deşert imens, ____ pag.50
nişte cabaline superbe ____ pag.54
povestea unei fete îndărătnice ____ pag.65
din nou în deşert ____ pag.74
cetatea regelui ____ pag.81
Dariana, ____ pag.94
Iar Rosvanoff dispăruse ____ pag.105
în port. ____ pag.115
am pornit la drum, ____ pag.125
"cavalerul în oglindă", ____ pag.131
Un pîlc de oameni-păsări ____ pag.136
Un pitic ____ pag.159
o reîntîlnire ____ pag.171
cavaleri în căutarea unei țări îndepărtate, ____ pag.176
stînci ____ pag.181
o strîmtoare între două piscuri ____ pag.190
Marea de Aramă, ____ pag.194
Marea de Argint! ____ pag.197
"Pămînt!" ____ pag.201
izvorul cu apă vie ____ pag.205

lucrurile sînt aşa cum trebuie să fie_____pag.215
Marea Traversare..._____pag.230
într-un fel de întoarcere_____pag.233

Fişă biobibliografică: RADU PAVEL GHEO

Numele complet : **Pavel Gheorghiţă RADU**.
Născut în 03.10.1969 în Oravița, județul Caraş-Severin.
Absolvent al **Facultății de Litere şi Filosofie** din cadrul Universității de Vest Timişoara, secția *Limba şi literatura română - Limba şi literatura engleză* (1989-1994), şi al unui an de studii aprofundate în cadrul aceleaşi facultăți, specializarea British and American Studies, absolvit fără dizertație finală (1995-1996);

Volume personale (proză, teorie literară) şi prezențe în antologii:

1) Radu Pavel Gheo - *Valea Cerului Senin* (proză scurtă), Editura Athena, Bucureşti, 1997, 220 pp.
2) Radu Pavel Gheo - *Despre science fiction* (teorie şi critică

literară), Editura Omnibooks (Satu-Mare), 2001, 168 pp.
3) Radu Pavel Gheo – *Cum nu vă place* (eseuri) - ÎN FORMAT ELECTRONIC, în „Biblioteca Banat" (proiect media coordonat de Dușan Baiski): www.banat.ro/biblioteca/439a.htm.
4) * * * - ***Antologia s[illegible]ence-fiction Nemira '94*** (ediție bilingvă), Editura Nemira, (București), 1994, povestirea *Dans de lebădă mecanică*, pp. 122-147;
4') * * * -***Romanian SF Anthology Nemira '94*** (ediția în limba engleză), povestirea *Mechanical Swan Dance*, pp. 124-157.
5) ***Dicționar SF*** - * * * (volum colectiv coordonator Mihai-Dan Pavelescu), Editura Nemira, București, 1999, 254 pp. (articolele tematice ***"Fantasticul în S.F."***, pp. 94-101, și ***"Feminismul în S.F."***, pp. 105-106).
6) *"Eminescu sîntem noi"* și *"Despre Eminescu: o polemică simptomatică"* - în ***Cazul Eminescu. Polemici, atitudini, reacții din presa anului 1998***, antologie de Cezar-Paul Bădescu, Editura Paralela 45, 1999, 253 pp. (vezi și 7, 9 la "almanahuri, reviste, periodice").
7) * * * - ***România S.F. 2001*** (antologie S.F. realizată de Dan-Silviu Boerescu), București, 2001, cu povestirea *Unchiul nostru Rafael*.
8) *** - ***Quasar 001*** (antologie S.F. realizată de dan Doboș), Editura Media-Tech, Iași, 2001, cu povestirea *Mărul e discordie*.
9) *** - ***oZone Friendly*** (antologie de literatură contemporană realizată de O. Nimigean), Editura T, Iași,

2002, cu povestirile *Unchiul nostru Rafael* şi *La o bere.*

Activitate profesională:

- redactor la revista de cultură *"Timpul"* (Iaşi) din ianuarie 2000 pînă în iunie 2001; după iunie 2001, corespondent extern şi colaborator permanent;
- editorialist şi colaborator constant la cotidianul *"Monitorul"* (Iaşi) din 1999 pînă în prezent; corespondent din Statele Unite la cotidianul *"Obiectiv"* (cu echipa de la *"Monitorul"*) şi ulterior la *"Monitorul"* (din aprilie 2002) – rubrică săptămînală;
- autor a peste o sută de studii teoretice, eseuri, articole critice, comentarii publicate în majoritatea revistele de cultură din ţară (*"Dilema", "România literară", "Observator cultural", "Timpul"* – Iaşi, *"Orizont"* - Timişoara, *"ArtPanorama", "Amphion"* – Constanţa, *"Korunk"* - Cluj-Napoca *etc.*);
- autor a două volume personale (unul de proză, altul de teorie şi critică literară – *vz. infra*); prezent în cîteva antologii de proză şi critică; autor a cîteva zeci de povestiri şi nuvele publicate în reviste şi almanahuri româneşti (*"Hyperion"* – Botoşani, *"CPSF Anticipaţia"* şi *"Jurnalul SF"* din Bucureşti, *Almanahul Anticipaţia*, *"ArtPanorama"*, *"Timpul"*, *"Ficţiuni"* – Satu-Mare *etc.*);
- cîteva volume în pregătire (eseuri critice despre cultura şi civilizaţia românească, eseuri critice despre America,

proză, interviuri cu personalități din spațiul cultural).

Traduceri:

a) volume:

1) Iuri Stoyanov - ***Tradiția ascunsă a Europei (istoria secretă a ereziei cathare în Evul Mediu)***, Editura Polirom, Iași, 1999, 280 pp., 24 cm.

2) Leo Strauss - ***Cetatea și omul***, Editura Polirom, Iași, 2000, 256 pp., 21 cm.

3) Jacques Delors (coord.) - ***Comoara lăuntrică -raportul către UNESCO al Comisiei Internaționale pentru Educație în secolul XXI***, Editura Polirom, Iași, 2000, 240 pp., 24 cm.

4) Max Weinreich - ***Universitățile lui Hitler - contribuția intelectualilor la crimele Germaniei împotriva evreilor***, Editura Polirom, Iași, 2000, 280 pp., 24 cm.

5) E.A. Burrt – ***Bazele metafizice ale fizicii moderne*** (**The Metaphysical Foundations of Modern Physical Science**), în curs de apariție la Editura Polirom, Iași.

2) Carl Sagan - ***Contact***, în curs de apariție la Editura Image, București.

b) în reviste:

1) Michael Swanwick - *Bătaia unei inimi de mașină* (**The Very Pulse of the Machine** – premiul Hugo 1999), în Ficțiuni (Satu-Mare), nr. 4 / 2001.

2) Judith Roche - grupaj de versuri, în Timpul (Iaşi), nr. 7-8 / iulie-august 2001.

Premii (selectiv şi cronologic):

1) Premiul I al Editurii Nemira, secţiunea Nautilus (povestire), Bucureşti, decembrie 1993.

2) Premiul I pentru povestire la Zilele "Victor Papilian", Cluj, 18.12.1994.

3) Premiul I (Marele Premiu) pentru povestire la Zilele "Vladimir Colin", Reşiţa - 03-04.06.1995.

4) Premiul Editurii Valdo la Zilele "Vladimir Colin", Reşiţa, 03-04.06.1995.

5) Premiul "Vladimir Colin Newsletter" la Zilele "Vladimir Colin", Reşiţa, 03-04.06.1995.

6) Premiul *"Almanahului Academia Caţavencu"* pentru schiţă tematică, decembrie 2000.

7) Premiul revistei *"Sfera politicii"* pentru **cea mai bună traducere** a unei lucrări de ştiinţă politică în anul 2000 (volumul lui Leo Strauss - ***Cetatea şi omul***, Editura Polirom, Iaşi) - martie 2001.

Comentarii şi opinii critice despre RADU PAVEL GHEO (selectiv şi cronologic):

1) Horia Nicola Ursu - *Un debut cu "va urma"* - în Alternativ SF din 25.06.1997, reluat în revista trimestrială

Ficțiuni (Satu-Mare), nr. 2/ 1998.
2) Liviu Radu - *Nevoia de inocență*, în ArtPanorama nr. 1/ 1997, reluat în revista Forum SF nr. 1/ ianuarie 1998.
3) Voicu Bugariu - *Un debut remarcabil*, în Ficțiuni, nr. 2/ 1998.
4) ***Dicționarul SF*** - * * * (volum colectiv, coordonator Mihai-Dan Pavelescu), Editura Nemira, Bucureşti, 1999, 254 pp. (pp. 6, 9, 12, 13, 18, 56 şi 58-60 [articolul tematic *Critică, teorie, istorie literară*], 98, 99, 178, 199-200 [biobibliografie Radu Pavel Gheo], 225 *passim*).
5) ***Cazul Eminescu. Polemici, atitudini, reacții din presa anului 1998***, antologie de Cezar-Paul Bădescu, Editura Paralela 45, 1999, 253 pp., *passim*.
6) Dan C. Mihăilescu - *Eminescu: o tristețe cu ghimpi*, în 22 (Bucureşti), nr. 50, 51/ 1999 (14-20.12.1999 şi 21-27.12.1999), p. 13.
7) Paul Cernat - *Frontul salvării lui Eminescu*, în Observator cultural (Bucureşti), nr. 1, 2/ 2000 (29.02-06.03 şi 07.03-13.03).
8) * * * - *Premiile "Sfera Politicii" - Ediția a IV-a*, în Sfera Politicii (Bucureşti), nr. 89/aprilie 2001.
9) Lucia Simona Bumbu, în Observatorul Cultural (Bucureşti), nr. 75 / 31.07-06.08 2001 (Radu Pavel Gheo - ***Despre science fiction***).
10) Jean-Lorin Sterian - *De la Gheo citire...*, în Playboy nr. 23 / septembrie 2001, p. 14.
11) Florin Lăzărescu – *Misionarul SF*, în Timpul nr. 2 / februarie 2002 (Radu Pavel Gheo - ***Despre science fiction***).

Traduceri în alte limbi:

a) în volum:

1) * * * -***Romanian SF Anthology Nemira '94*** **(ediție în limba engleză)**, Editura Nemira, Bucureşti, 1994, povestirea *Mechanical Swan Dance*, pp. 124-157.

b) în periodice:

1) *Mi mind, jó románok*, în Korunk (Cluj-Napoca), nr. 11/ noiembrie 2000 (**traducere în limba maghiară**).
2) *"Aus dem «**Rosabuch des Kommunismus**» - **Ocsko:** Eine kommunismusfreie Zone"*, în Wienzeile (Viena, Austria), nr. 1/2001, pp. 42-43 (**traducere în limba germană**).

Colecția Cyborg - nr. 27

ÎN COLECTIA SCIENCE -FICTION CYBORG AU MAI APĂRUT:

1. ALFRED BESTER - Omul demolat (Premiul Hugo)
2. ROGER ZELAZNY - Nemuritorul (Premiul Hugo)
3. KATE WILHELM - Undeva cândva, suave păsări cântătoare (Premiile Hugo, Locus, Jupiter)
4. IAN WATSON - Ambasada extraterestră
5. CLIFFORD D. SMAK - Halta (Premiul Hugo)
6. SAMUEL RAY DELANY - Intersecția Einstein (Premiul Nebula)
7. ROBERT SILVERBERG -Timp al schimbărilor (Premiul Nebula)
8. PHILLIP MANN - Seniorul casei Paxwax
9. IAN McDONALD - Inimi, mâini, glasuri
10. FEDERIK POHL - Poarta (Premiul Hugo, Nebula, Locus, Apollo, J.W. Campbel)
11. IAN WATSON - Necroville
12. -13- JOAN D. VINCE - Regina zăpezilor (Premiul Hugo, Locus)
14. NEVIL SHUTE - Ultimul Țărm
15. PHILLIP MANN - Wulfsyarn
16. C.J.CHERRYH - Stația planetară (Premiul Hugo - 1983)
17. IAN WATSON - Prima carte de la Mana (Laureat al premiului Locus)
18. JOE HALDEMAN - Războiul etern (Laureat al premiilor Hugo, Nebula)
19. BOB SHAW - Astronauții zdrenturoşi (Premii BSFA şi BFA)
20. OVIDIU BUFNILĂ - Cruciada lui Moreaugarin (Premiul Pygmalion 2001)
21. FRITZ LEIBER - Marele joc al timpului (Premiul Hugo)
22. GREGORY BENFORD - Artifact
23. CĂTĂLIN IONESCU - Loser (Premiul Pygmalion 2002)
24. JACK VANCE - Lumile lui Magnus Ridolph

25. ROBERT HEINLEIN - Infanteria Stelară
26. VOICU BUGARIU - Visul lui Stephen King
27. RADU GHEO - Fairia

ÎN PREGĂTIRE:

1. NANCY KRESS - Cerşetori în Spania
(Dezvoltarea nuvelei care a cbținut premiile Hugo şi Nebula -1992)
2. FEDERIK PHOL - Man Plus (Premiul Nebula -1978)
3. DAVID BRIN - Războiul Elitelor
(Premiile Hugo, Locus şi Collectiòn)
4. LOIS McMASTER BUJOLD - Barrayar
(Premiile Hugo şi Nebula-1992)
5. LOIS McMASTER BUJOLD - Jocul lui Vor
6. CONNIE WILLIS - Doomsday Book
(Premiile Hugo şi Nebula-1993)
7. GORDON R. DICKSON - Dorsai
8. GWAYNETH JONES - Regina Albă
9. FRITZ LEIBER - Vagabondul
10. JAMES P. HOGAN - Operațiunea Proteus
11. NEWT GINGRICH & WILLIAM R. FORSTCHEN - 1945
12. PATRICIA ANTHONY - Leagănul fericirii
13. STEPHEN BAXTER - Voyage
14. C.J. CHERRYH - Cyteen

! ÎNATENȚIA ABONAȚILOR !

Datorită numeroaselor retururi primite la numerele anterioare, abonații care nu au ridicat ulttimele numere de la poştă sunt rugați să trimită un nou formular de abonament întrucât este posibil să fie şterşi din baza de date a editurii. În cazul în care vom primii din nou retururi de la abonați care au mai fost

CARTEA PRIN POȘTĂ

Editura Pygmalion Ploiesti expediază, prin poștă, cărțile apărute sau în curs de apariție în toate colecțiile, persoanelor care doresc să se aboneze .

CONDIȚII DE EXPEDIERE :

- Editura suportă cheltuielile de expediție;
- Plata se face rambus, la ridicarea coletului de la poștă;
- În cazul abonamentelor colective se acordă o reducere de 5%(minim 5 persoane), 10% (minim 10 persoane) şi 20% (minim 20 de persoane).

ABONAMENT

Subsemnatul .....

domiciliat în .....str. .....

nr. ..... bloc ..... scara ..... etaj ..... ap. .....

județ (sector) ..... cod ..... telefon .....

solicit un abonament complet pentru .... persoană (e)

la Colecția ..... a Editurii "Pygmalion"

Ploieşti, începând cu nr. ..... . Mă oblig să achit contravaloarea cărții la ridicarea coletului postal.

Data..... Semnătura.....

Abonații care nu au primit comanda sunt rugați să retrimită comanda pe noua adresă:

str. GĂGENI nr.88A, Tel./Fax: 0244-196528

www.atlantis.ro

e-mail:vladercaci@ploiesti.rdsnet.ro

Director editură: **OFELIA DERCACI**
Consilier drepturi de autor: **VLAD MĂDĂLIN DERCACI**
Redactorul cărții: **OVIDIU NIMIGEAN**
Tehnoredactor: **VLAD MĂDĂLIN DERCACI**

Tiparul executat la **S.C. ATLANTIS S.R.L.** Ploieşti
str. GĂGENI nr.88A, Tel./Fax: 0244-196528
Adresa: **EDITURA PYGMALION PLOIEŞTI**
str. GĂGENI nr.88A, Tel./Fax: 0244-196528
www.atlantis.ro

Radu GHEO

FAIRIA

Cyborg

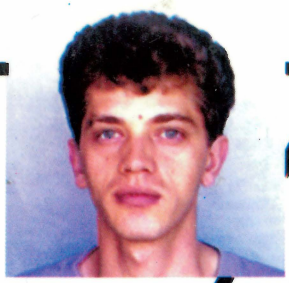

Știam că ar fi vrut
să nu ne creadă,
dar n-aveau încotro:
existau oameni
care fuseseră martori
la intrarea măreață
a *Skylark*-ului nostru în sistemul
solar, inși care ne văzuseră
și vorbiseră cu noi.
ExSpa găsise sute de date
despre corabie la toate stațiile de
control din sistemul solar.
Așadar nu veniserăm
chiar nebăgați în seamă.

Editura
PYGMALION
Ploieşti, 2003